

ДОРИЙН О. МАЛЕК
ПАНТЕРАТА И ПЕРЛАТА

Превод от английски: Таня Найденова, 1998

chitanka.info

ПРОЛОГ

**Бурса, Отоманската империя
август, 1885 г.**

— Ще ме изнасилиш, така ли? — попита Сара на английски, като се опитваше да скрие паниката в гласа си.

Шах Калид, владетелят на Бурса, впи в нея тъмните си очи. Чернокожите евнуси, които стояха от двете ѝ страни, я държаха в желязна хватка.

— Ако реша да го направя, никой не би могъл да ми попречи — отвърна Калид на същия език, с британски акцент, но със съвсем безстрастен тон.

Той махна на евнусите да се оттеглят, след което те я пуснаха и отстъпиха крачка назад. Калид добави с рязък глас още някаква заповед и те напуснаха помещението, като не спираха да се покланят.

Сара обгърна с поглед красивото помещение, част от *Орчид Палъс*^[1], след това погледна навън, където се простираше дворът на палата с красивия фонтан, мраморен басейн и многобройни клетки с разнообразни птички; дворът беше по-малко копие на двора в султанския дворец Топкапъ. Това, че пашата отпрати слугите си, беше разбираемо. Тя нямаше къде да избяга.

— Защо съм тук? — попита Сара, опитвайки се да прояви смелост.

— Сега ми принадлежиш — отвърна просто Калид. — Мога да правя с теб каквото ми харесва.

— В моята страна ние не купуваме хора! — избухна Сара. Възмущението ѝ бе по-силно от предпазливостта.

— До скоро хората и в твоята страна се продаваха. До преди двайсет години, ако не се лъжа — отвърна той, като едва забележимо се усмихна.

— Покойният ни президент Линкълн отмени робството завинаги — отвърна Сара, раздразнена от думите му. — Още повече, аз съм от

Бостън. Ние никога не сме участвали в такова безсрамно потъпкване на човешки права.

— Бостън не е ли част от Съединените щати? — попита сухо той.

— Когато братовчед ми узнае какво се случи с мен, ще имаш сериозни неприятности! — отвърна ядосано Сара.

Усмивката му стана по-широка.

— Тук аз представлявам законът. Твоят роднина... — Калид щракна с пръсти — е безсилен в Бурса.

— Американското посолство...

Калид отметна назад глава и се разсмя, разкривайки два реда великолепни бели зъби, зъби на хищник.

— Те са хора, които си губят времето в приказки — заяви презрително той. — Докато решат какво да правят и кога да го направят, ще минат най-малкото шест месеца. А междувременно си моя.

Сара го погледна объркана. Не бе в състояние да му отговори. Калид беше обръснал късата си тъмна брада, с която го бе видяла последния път. Кожата му бе гладка, с тъмен златист оттенък, а лицето му носеше белега на аристократичната арогантност, която беше нещо естествено за един принц на Бурса. Когато се усмихнеше, на двете му страни се образуваха трапчинки, трапчинка имаше и на брадичката си. Носът му бе правилен, устата му бе великолепно оформена с пълна, чувствена долна устна. Косата му, блестяща и гъста, черна като гарваново крило, се спускаше на меки къдрици по високото му чело и около слепоочията му. Той бе с цяла глава по-висок от нея, слаб и строен, а бродираният му бял кафтан бе разтворен на гърдите. Всъщност бе необикновено красив, което засилваше още повече несигурността и смущението ѝ.

Внезапно Калид протегна ръка, вдигна кичур златна коса от рамото ѝ и го уви около пръстите си. Сара се вцепени и отстъпи крачка назад, но с леко, но настоятелно дръпване, той я притегли към себе си. Тя нямаше друг избор, освен да се подчини. Калид остави златистата коса да изтече между пръстите му, след което с показалеца си прокара гореща бразда от гърлото ѝ до дълбокото деколте на прозрачната ѝ блуза. Сара затаи дъх, когато той премести пръста си още по-надолу и докосна леко чувствителното зърно на гърдата ѝ. То се виждаше съвсем ясно през прозрачната коприна, тъй като жените от харема,

които я бяха приготвяли за него, бяха оцветили алвеолите и зърната ѝ с червена къна. Пръстът му направи леко кръгово движение около зърното, след това увеличи натиска си, докато то се втвърди под нежната ласка.

Сара сведе поглед, когато усети как се изчервява, след това с усилие вдигна глава и смело посрещна изгарящия му поглед. В следния миг го удари с всички сили.

Той дори не трепна, просто продължаваше да я фиксира с поглед, после отмести ръката си. С едно светкавично движение отново сграбчи косата ѝ, като я уви с цялата ѝ дължина на ръката си, след това дръпна Сара толкова близо до себе си, че тя се озова като в капан почти облегната на рамото му. Лицето му бе на сантиметри от нейното. Беше необичайно, той не я нараняваше, но въпреки това тя не можеше да се помръдне. Просто гледаше вцепенена от ужас огромните му, черни очи.

— Можех да заповядам да те убият за това! — заяви тихо той, но заплахата в гласа му не можеше да се сбърка с нищо друго.

Измина известно време, докато Сара успее да му отговори. Тя си пое дълбоко дъх и облиза пресъхналите си устни.

— Но в такъв случай сумата, която си платил за мен, ще е дадена напразно — отвърна спокойно тя.

Той я пусна толкова внезапно, че тя залитна назад.

— Може пък да смятам, че съм направил сериозна инвестиция.

— Разочарован си, нали? — В тона ѝ се долавяше сарказъм. — Не съм толкова смирена, както си предполагал. Може би за такава висока цена си очаквал покорна кобилка. Трябваше да я разгледаш поотблизо и да научиш нещо повече за нея, преди да я купиш. Тази хапе.

— Духът на всеки кон може да бъде пречупен — отвърна тихо той. — След време дори най-дивият започва да очаква с нетърпение докосването на господаря си.

— В този случай ще бъдеш разочарован — отвърна безстрастно Сара.

— Няма да бъда разочарован — каза уверено той. — Това е само началото.

— От сделката спечели единствено султан Хамид. Сега той притежава твоя скъпа наследствена вещ и парите ти, а ти получи за

любовница жена, която не познаваш и която, мога да те уверя, изобщо не си преценил правилно.

— Какво искаш да кажеш?

— Нищо.

— Но ти ще станеш такава, каквато искам.

— Значи ще ме изнасилиш.

— Това няма да е необходимо. — Той повдигна с длан брадичката ѝ, като обърна лицето ѝ към светлината. — Ще ме молиш да те любя, *kourista*^[2] — добави тихо той. — А след това ще ме молиш да не спирам.

— Никога! — процеди през зъби Сара, като се отскубна от него. — Изобщо не си струва, повярвай ми. Просто ме пусни да си отида.

— Какво, искаш да те върна при султана? — Калид изглеждаше развеселен.

— Той ще се погрижи да ме изпратят при братовчед ми. Може дори да ти върне това, което си платил за мен — каза Сара с надежда.

Калид обаче само поклати глава.

— Не става въпрос за цената. Султан Хамид изобщо не приема ситуацията като сделка. Аз бях длъжен да му дам всичко, което той поиска в замяна.

Сара не знаеше какво да му отговори. Започваше да я обзема отчаяние. Осъзна, че мъжът пред нея е свикнал да получава всичко, а това, което искаше сега, бе Сара Уулкът. Внезапно Калид плесна с ръце и евнусите веднага се появиха, като че ли се материализираха от въздуха.

— Какво става? — Сара се огледа уплашено наоколо. Какво ли беше намислил сега?

— Те ще те отведат в покоите ти.

След като каза това, Калид ѝ обърна гръб. Преди да успее да каже нещо, бе изведена в покрития с мраморни плочи коридор и бе придружена до стаята ѝ.

Калид изчака, докато стъпките им заглъхнаха, след това си наля гъсто турско кафе. Баща му би повикал някой слуга, за да извърши дори такова обикновено нещо, като наливането на чаша кафе, но той не приличаше на баща си. Животът му бе разпънат между Изтока и Запада, подобно на древния град Константинопол, и не се чувстваше у дома си нито от едната, нито от другата страна.

Калид промени решението си и като се отказа от кафето, посегна към гарафата с ракия на масата. Наля си половин чаша от безцветното питие, добави малко вода, след това го изпи на един дъх, като си пое дълбоко въздух.

Срещата им изобщо не премина добре. Американката го мразеше. Калид въздъхна; това можеше да се очаква. Американците се бяха прочули с независимостта си по целия свят — както мъжете, така и жените. Бе очаквал такава реакция от нейна страна още когато я бе видял в харема на султана и бе разбрал коя бе тя.

Калид си наля още малко от питието и отпи замислено. Тя очевидно бе костелив орех и нямаше да му бъде лесно да се справи с нея, но резултатът накрая си струваше. Тя беше много красива, двамата щяха да бъдат забележителна двойка. Искаше тя да му отговори така, както би направила с някой американец. Искаше да дойде при него по собствена воля и да посрещне страстното му желание със своето собствено. Нямаше нищо вълнуващо в това да се люби с жена, която не го желае; това беше за страхливците. Истинската победа се състоеше в това да превърне една опърничава жена, която не го желаше, в нетърпелива, трепереща от страст любовница. Но това щеше да отнеме време. Бе поставил лошо начало, като ѝ се бе представил неочаквано и брутално, но нямаше друг избор. Ако не бе действал бързо, престоят ѝ в харема на султана щеше да свърши и тя щеше да си отиде вкъщи. В такъв случай нямаше да я види никога повече. Тази мисъл беше непоносима. Трябваше да я има. Баба му бе заявила, че се е оставил да бъде омагьосан от чифт сини очи, точно като баща му, и може би беше права. Имаше пълен харем с жени и не искаше нито една от тях — никоя, освен нея. Когато за пръв път я бе видял в Приемната зала на Топкапъ, очите ѝ бяха посрещнали погледа му с предизвикателство; не бе ги свела срамежливо, както правеха другите жени от харема. А когато забеляза, че го гледа с неподправен интерес, изгуби ума си по нея.

Тя не бе безразлична към него, независимо колко упорито се държеше. Изпитваше нещо силно и разтърсващо, дори да не искаше да го признае пред себе си. Знаеше какъв ефект имаше върху жените и знаеше, че не греша в преценката си за нея. Но за момента трябваше да обуздае страстта си, да я сдържи достатъчно дълго, докато победи гнева ѝ.

Тя беше горда и упорита; много добре, той в нищо не ѝ отстъпваше. Тя беше едно предизвикателство. Жените от харема му бяха омръзнали със своята предсказуемост. Тази жена беше различна. Какво удоволствие само го чакаше, когато тя накрая се предадеше и признаеше желанието си към него.

Калид допи питието си и изтри устни с опакото на ръката си. Желаше я. Желаше горещите ѝ, търсеци устни. Представяше си как дългите ѝ, изящни пръсти обхващат набъбналата му мъжественост, а бялото ѝ грациозно тялото приема в себе си.

Калид притвори очи. По челото му избиха капчици пот, ръцете му се свиха в юмруци.

Щеше да я накара да го желае. Трябваше.

* * *

Мемтаз чакаше неспокойно в стаята на Сара, определена за фаворитката, любимката на пашата. Тази стая бе една от най-люксоznите в харема. Само покоите на жените, роднини на пашата, се отличаваха с по-голям разкош.

— Какво стана? — попита дребната прислужничка.

— Нищо.

— Нищо? — повтори като ехо озадачената Мемтаз. Тя беше черкезка и бе дълго време робиня в Отоманската империя. Мемтаз отговаряше за облеклото и за приготвянето на Сара за представянето ѝ пред Калид, затова много се притесняваше дали се бе справила добре.

— Огледа ме внимателно, като че ли съм теле за продан на някой панаир, а след това ме изпрати да се върна тук — заяви Сара.

— Панаир ли?

— Няма значение.

— Той не те ли докосна?

— Докосна ме.

— И нищо повече?

— Нищо.

— Не е бил доволен от теб? — каза отчаяна Мемтаз. — Но как е възможно? Ти си толкова красива, не разбирам. Как би могъл

господарят ми да си помисли, че е направил лош избор?

— Той не си помисли това, Мемтаз — отвърна уморено Сара. — Каза, че би платил каквато и да е цена, за да ме има. Със сигурност беше доволен от външността ми.

Мемтаз се втренчи невярващо в Сара.

— Не ме гледай така. Това е нещо обикновено, нали, в тази проклетата страна — измърмори Сара, като се отпусна на сатенените възглавници.

Огледа още веднъж с безразличие разкошните гоблени по стените, след това отново се обърна към прислужницата си.

— Как така шах Калид говори толкова добре английски?

— Майка му го научи. Мен също — обясни Мемтаз. — Тя беше синеока *davur*...

— Чужденка? Пленничка ли беше?

Мемтаз закима енергично.

— Да, беше пленена от пирати, след това продадена на пашата, бащата на Калид. Тя беше англичанка, като теб.

— Аз съм американка.

Мемтаз сви рамене, като че ли тази разлика нямаше значение.

— Старият господар я обичаше много и докато бе жива, нямаше друга съпруга. Той задоволяваше всичките ѝ желаня и когато тя пожела синът ѝ да бъде изпратен в Англия, за да получи образование и да научи навиците и маниерите на нейните сънародници, пашата се съгласи. Там има университет, ох, как се казваше, Оксфард...

— Оксфорд? — изумлението на Сара бе огромно.

— Да, да. Младият господар учеше там, преди да умре баща му, след това се върна, за да поеме наследството си.

Милостиви Боже! Този варварин, който я беше откраднал като че ли беше топ плат, имаше оксфордско образование? Смесеният му произход наистина обясняваше някои неща — височината му, отгънъкът на кожата му с цвят на пчелен мед, както и отличното владеене на английски език.

— Мемтаз, какво ще стане с мен? — Сара сведе печално поглед.

Мемтаз поклати глава.

— Кой може да каже? Ако ти беше подарък от султана, господарят ми щеше да е задължен да се ожени за теб. Така е според обичая. Но след като те е спечелил по този начин...

— Да?

— Най-вероятно ще заемеш своето място в харема му като одалиска.

— Какво е това? — попита бързо Сара, макар че се досещаше. Беше чувала тази дума в двореца на султана.

— Жена робиня.

— Като теб? — попита отново Сара, без сама да знае защо зададе този въпрос.

— Не, аз съм *gedikli*^[3], върша само домакински задачи. Ти сигурно би станала *haseki*...^[4] — Мемтаз се поколеба.

— Какво е това?

— Теб ще те пазят само за да доставяш удоволствие на господаря.

— Искаш да кажеш наложница.

Знаеше това, разбира се, но като го изрече гласно, нещата сякаш станаха по-безнадеждни. Мемтаз не възрази. Сара притвори очи.

— Недей да си толкова тъжна, господарке — заговори успокояващо Мемтаз. — Наистина имаш голям късмет. Ще живееш богато и в лукс, и няма да правиш нищо друго, освен да се къпеш в хамама, да се мажеш с благовонни масла и да се обличаш в красиви дрехи, да пушиш наргиле и да се храниш с най-отбрани ястия.

— Не искам нищо от това, Мемтаз. Искам да бъда свободна.

— А и паша Калид е млад — продължи Мемтаз, като че ли не бе чула думите на Сара. — Той е най-красивият мъж в Бурса, а може би и в цялата империя, Всички жени от харема въздишат тежко само за едно негово докосване и се молят да бъдат избрани за някоя любовна нощ. Можеш да бъдеш подчинена на стар, грозен и дебел мъж, който вони на чесън. Господарят също е много богат. Наследи палата и всичко в него от баща си, харема и земите от Златния Рог до Босфора, чак до хълмовете на бедуините.

Сара вдигна ръка, за да спре словоизлиянията на прислужницата.

— Благодаря ти, Мемтаз. Знам, че се опитваш да ме успокоиш, но сега искам да остана сама, за да помисля. Можеш да си вървиш. — Мемтаз се поклони.

— Мемтаз?

Прислужницата се обърна.

— Какво означава *kourista*?

Мемтаз се усмихна.

— О, това е любовно обръщение, много ласкателно... разбираш ли?

— Комплимент?

— Да. Когато мъж нарече така една жена, това означава, че тя е предмет на страстния му копнеж, на неговото болезнено желание.

Сара отклони поглед встрани. Мемтаз се оттегли тихо в съседната стая, където спеше. Сара се обърна и се загледа през покрития с решетки прозорец към каменните стени, които отделяха харема на пашата от останалия свят. Трябваше да има някакъв начин да се измъкне от това място. Но какъв?

Сара въздъхна съкрушено. Какво щеше да прави? Намираше се на хиляди мили от дома и по никакъв начин не можеше да се свърже с никого. Дори и ако Роксалена знаеше какво ѝ се бе случило, не можеше да направи нищо против волята на баща си, султана. Джеймс беше единственият човек от Запада, който Сара познаваше в цялата Отоманска империя, вероятно единственият, който можеше да ѝ помогне, но братовчед ѝ бе толкова недостижим до нея! Все едно че я бе погълнало земетресение.

Гърлото ѝ се сви от ужас, докато постепенно осъзнаваше, че няма изход. Тя беше продадена, ПРОДАДЕНА, за бога, на човек, който предизвикваше такива противоречиви чувства в нея, че всяка мисъл да го види отново я докарваше до ръба на истерични сълзи.

[1] Палатът на орхидеята — Б.пр. ↑

[2] скъпа — Б.пр. ↑

[3] Домакин, иконом — Б.пр. ↑

[4] Първа ханъма — Б.пр. ↑

ГЛАВА 1

Константинопол, столицата на Отоманската империя юли, 1885 година.

— Значи си любопитна да узнаеш нещо повече за живота в харема? — Джеймс Уулкът се усмихна, като отпи глътка от леденостуденото си питие.

— Разбира се — отвърна Сара. — И защо не? Като негова първа братовчедка, Сара носеше същата фамилия, освен това споделяше неговата страст към пътешествия в чужбина; двамата бяха израснали заедно като брат и сестра в Масачузетс, отгледани от бащата на Джеймс, чичото на Сара.

— Джеймс, не мисля, че е удачно да губиш времето на Сара, докато е с нас, като обсъждаш разгулния живот на тези чужденци — обади се Беатрис, като се изправи и постави чашата си до сребърната кана на масата.

От ръкава на синята си копринена рокля тя извади дантелената си кърпичка и попи внимателно потта по слепоочията си. Полите на роклята ѝ прошумоляха, когато отново зае мястото до съпруга си.

— Страхувам се, че чужденката тук си ти, скъпа, а неморалността е въпрос единствено на гледна точка — отвърна Джеймс, като смигна на Сара.

Тримата седяха на терасата на втория етаж на жилището на семейство Уулкът, което се намираше в европейската част на града. Пред тях се откриваше изглед към моста Галата и те се наслаждаваха на следобедния морски бриз. До тях достигаше приглушен шум от улицата, врявата от пазара, скърцането на колелетата на каруците и чаткането на конските копита по калдъръма и виковете на търговците, които бяха изложили стоките си близо до доковете.

От стола, изплетен от индийска тръстика, Беатрис взе ветрилото си с инкрустирана дръжка и започна енергично да си вее с него.

— Има ли още лед? — обърна се тя към съпруга си.

— Не, а следващата доставка е в края на седмицата — отвърна Джеймс, после насочи поглед към Сара. — Ледът се доставя от планината Олимп, пътят е много дълъг и труден, затова ледът е рядко и много скъпо удоволствие.

— Но пък помага да се понесат по-леко тези непоносимо горещи дни. Изобщо не можах да свикна с тази горещина. — Беатрис се обърна към Сара. Луничавото ѝ лице бе цялото зачервено. — Сигурна съм, че и ти трудно понасяш жегата.

— Всъщност, след двайсет години, които съм прекарала в Нова Англия със свирепите ѝ зими, намирам този климат като приятно разнообразие — отвърна Сара. — Пътуването от Париж с „Ориент Експрес“ ми даде достатъчно време да свикна.

— Мисля, че Сара вече е влюбена в Изтока, Беа, и не променяй темата — отбеляза Джеймс. — Сега говорим за харема на султан Хамид.

— Не променям темата — възрази мрачно Беатрис, като започна да си вее още по-енергично с ветрилото.

— Този харем единствен ли е?

— Разбира се, че не. Всеки от владетелите, наречени паши, има харем, но този на султана е най-голям. Нарича се Големият сарай, говори се, че в него са събрани най-красивите жени в света. Хората на Хамид кръстосват египетските пазари за роби, освен това са в непрестанна връзка с морските разбойници и всичко това с единствената цел да търсят най-сочните и привлекателни жени за своя господар.

Беатрис направи гримаса на отвращение, раздразнена от очевидния интерес на Сара.

— Къде се намира харемът? — попита Сара.

— В Топкапъ, двореца на Хамид, построен в провлака между Мраморно море и Златния рог.

— Какви красиви имена! — възкликна Сара.

— Турският език се отличава със забележителна експресивност — отбеляза Джеймс.

— Аз самата предпочитам английския — обади се Беатрис.

— Да, скъпа, знам, но за съжаление не мога да ръководя бизнеса си от Бостън Комън. — Джеймс постави чашата си на масата. —

Можеш да възприемеш отношението на Сара към живота тук по-скоро като придобиване на повече житейски опит, отколкото като чистилище.

— Тук е най-подходящото място за чистилището. Достатъчно горещо е — промърмори Сара, като оправи прилепналата горна част на роклята си и се намръщи, когато тесният корсет се впи в плътта ѝ.

— Значи султанът е върховен глава на цялата Отоманска империя? — попита Сара.

Джеймс кимна утвърдително.

— Той е падишах, или върховен паша, и всички други паши, въпреки че самостоятелно управляват своите области, са му подчинени. А султанът управлява с желязна ръка, той е абсолютен монарх. Да се противопоставиш на волята му, е равнозначно на смърт.

— Хората тук нямат никакви права, изобщо не са като нас на запад — намеси се Беатрис, като потрепера леко. — Направо е страшно.

— Но как е възможно султанът да спи с всичките тези жени в харема? — попита Сара. Сините ѝ очи бяха широко отворени от почуда.

Джеймс избухна в смях.

— Сега разбирам кой въпрос те вълнува най-много! Отговорът е, че не спи с всичките, а само с една, и то от време на време, освен това си има и фаворитки любовници, както и съпруги. По закон има право на четири съпруги. Но жените са достъпни за него по всяко време. Животът им се състои в това да чакат и винаги да са готови да забавляват султана, ако бъдат повикани.

— Ужасно! — промърмори Беатрис.

— Тези жени винаги ли стоят в харема?

— Да, освен ако не ги подарят на някой друг паша, ако не ги омъжат или не ги продадат — отвърна Джеймс, като прокара пръсти през русата си коса, която имаше същия златист цвят като тази на Сара.

— И хората тук просто приемат това положение? — Сара го погледна невярващо.

— О, бунтове винаги има, но досега никой не е успял да обедини племената, разпръснати по цялата империя, срещу султана. А и, разбира се, съществуват бедуините, които винаги воюват с всекиго.

— Бедуините ли?

— Арабски пустинни племена, смъртни врагове на турците. Живеят в шатри и продават всичко, което им попадне. Постоянно нападат по-отдалечените области, както и пътуващи кервани. Отхвърлят всякакви опити да бъдат управлявани и отказват да се подчиняват на когото и да било.

— Всичко е толкова... — Сара се помъчи да намери най-подходящите думи.

— Нецивилизовано? — подсказа ѝ Беатрис, като отметна назад глава, така че дългите ѝ обици, се полюшнаха леко.

— Много различно от това да преподаваш на четвърти клас в училището в Саутпорт — довърши Сара.

— Искаш ли да влезеш в двореца и да видиш харема? — попита я Джеймс, за изненада и на самия себе си.

Беатрис се втренчи невярващо в него.

— Но ти си ми казвал, че посетители не се допускат в харема!

— Това по принцип е така, но султан Хамид търси учителка от Запада за своята дъщеря, принцеса Роксалена. Тя е най-голямата му дъщеря, както са ми казвали, много разглезена, но с благ характер. Интересува се изключително много от начина на живот извън империята. Мога да я определя като твоя източна близначка, Сара.

— И после? — Сара бе искрено заинтригувана.

— Още от рождението си Роксалена била обещана за жена на някакъв приятел на султана, халиф от Дамаск, но преди няколко години той бил убит в сражение. След това се говореше, че ще я омъжат за пашата на Бурса, шах Калид, когото аз самият никога не съм виждал, но за когото се говори, че е млад и красив. Поради някаква причина този брак не е бил сключен и сега Роксалена е на шестнайсет години, почти преминала възрастта за женитба. Подозирам, че султанът изпълнява всяка нейна прищявка, за да я накара да се съгласи да се омъжи за мъжа, който той ще ѝ избере. Той, изглежда, не иска да я насилва, което е удивително, като се има предвид как се отнасят тук към жените. Но пък хората навсякъде по света гледат децата си и предполагам, че султанът не прави изключение.

— Доста осведомен си за местните нрави, Джеймс — отбеляза Сара с известна доза възхищение.

— Бизнесът ми го налага. Трябва да знам какво става.

— Джеймс, нали не предлагаш сериозно Сара да отиде в двореца на султана и да обучава онова момиче — заяви Беатрис, ужасена от подобна възможност.

— Защо не? Отличните ѝ препоръки я правят идеална за тази работа, а така тя ще ми направи огромна услуга. Ръководя бизнеса си тук с мълчаливото съгласие на Хамид и няма да навреди да му се отблагодаря, като му изпратя учителката, която търси. Той ще ми бъде благодарен, а Сара ще задоволи любопитството си. Нали не трябва да се връщаш в училище преди средата на септември, Сара?

— Но как ще разговарям с моята ученичка? Не говоря турски, знам не повече от няколко думи и фрази.

— Принцесата говори малко английски. Когато е била дете, в двореца е имало мисионери, но султанът ги изгонил, защото разпространявали опасни идеи. Или възрастта го е направила потстъпчив, или иска непременно скоро да омъжи дъщеря си. Във всеки случай твоята задача е да я научиш да говори свободно английски.

— Джеймс, няма да позволя това! — извика остро Беатрис. — Сара измина целия този път да ни по-гостува, а не да се занимава с банда езичници в някакъв луксозен вертеп.

— Сара? — обърна се към нея въпросително Джеймс.

— Все още обмислям.

— Можеш да проникнеш в тайните на живота в харема и когато се върнеш у дома, да напишеш книга — добави Джеймс.

— Тайните на живота в харема?

— Защо жените се съгласяват да останат там и да чакат да бъдат избрани. — Джеймс се наведе заговорнически към Сара. — Според историите, които съм чувал, причината е в това, че турските мъже владеят отлично изкуството да доставят сексуално удоволствие, и след като една жена е любена по такъв начин, никога доброволно не напуска леглото на мъжа.

— Джеймс, за бога! — извика гневно Беатрис, а страните ѝ се покриха с гъста червенина.

В отговор Джеймс се разсмя.

— Докато си в двореца, Сара, ще трябва да се съобразяваш с техните обичаи, да се обличаш като тях, да носиш воала пред лицето си в присъствието на мъже, освен на евнусите.

— Разкажи ми за тях... — започна Сара.

— Достатъчно слушах за тези езичници! — Беа се изправи рязко.
— Отивам да се погрижа за вечерята.

Джеймс и Сара я проследиха с поглед.

— Не мисля, че Беа е щастлива тук, братовчедо — обади се Сара.

— Знам — въздъхна той. — Възнамерявам в следващите четири или пет години да спечеля колкото е възможно повече пари, след това да се върнем вкъщи и само да инвестирам в бизнеса тук. Надявам се Беа да издържи дотогава. — Джеймс погледна към Сара. — Тя се оплаква най-много от това, че тук няма жени, с които може да общува, ето защо твоите писма ѝ доставяха такава радост. А това, че ни посети, ѝ подейства още по-добре. Вече си тук от няколко седмици и си видяла по-голямата част от забележителностите. Ходи на покрития базар, във византийските църкви и при римските руини. Ако отидеш в харема, това ще бъде златна възможност да разшириш познанията си. Какво ще кажеш, Сара? Мога да говоря с *khislar*, когато пожелаеш.

— Кой е този *khislar*?

— Главният евнух, който е негър. Служи като връзка между харема и външния свят. Той е посланик и съветник на султана, много известен в палата.

— Защо такъв човек се съгласява да бъде евнух? — попита Сара, като се поколеба за момент.

— Обикновено не се изисква неговото съгласие — отвърна Джеймс. — Евнусите са обикновено пленници от война или нападение над керван, дори понякога момчета, похитени от търговски кораби. Те винаги са чужденци. Белите са обикновено от Кавказ, Армения или Грузия, а черните от Абисиния, Нубия и Судан. Тяхната съдба е насилствена, не доброволна.

Сара беше шокирана и потъна в мълчание.

— Според нашите представи, това не е толкова любопитен, колкото ужасен обичай — продължи Джеймс. — Но в Изтока е разпространен навсякъде, чак до Китай, и е общоприет.

— Защо го правят?

— Жените в харема са в пълна безопасност, тъй като тези слуги, макар и мъже, не могат да се съвокупляват с тях.

— Значи всичко това се върши единствено за удобство на султана?

— Така е.

Сара потрепери.

— Не знам. Светът, който ми описваш, е много брутален. Не съм сигурна дали е разумно да приема предложението ти.

— Тогава ще трябва да изчакаме да видим дали любопитството ще излезе по-силно от страха ти. — Джеймс се облегна назад в стола си и скръсти ръце на корема си, като я изучаваше внимателно, а на устните му играеше едва доловима усмивка. — Не се колебая да заявя, че любопитството ще победи.

В този момент на вратата се появи Беатрис.

— Хайде, влизайте вътре, вие двамата. Когато се смрачава, насекомите хапят ужасно, направо живи ще ви изядат.

Сара и Джеймс едновременно се изправиха на крака, подчинявайки се на молбата на Беатрис.

* * *

Една седмица по-късно Сара и Джеймс надничаха през страничните прозорци на каретата си, като кашляха, когато колелетата вдигаха облаци прах по стръмния път към двореца на султана. Сградата беше огромна и ослепително бяла, с много крила и минарета, които се виеха спираловидно към небето. Слюдата в камъка блестеше на слънчевата светлина, отразявайки се във водата до двореца. Пътят, който водеше към него, бе много натоварен, повечето от хората работеха в двореца Топкапъ, някои от тях бяха евнуси, облечени в широка риза и торбести памучни панталони, които се стесняваха към глезена, червен пояс и черна жилетка, избродирана със злато. Сара докосна шапката си, след това яката на кафявия си летен костюм, после се наведе да махне праха от полите си.

— Престани да се безпокоиш, изглеждаш чудесно — обади се успокоително Джеймс.

Сара погледна към портите на палата, които се разкриваха пред нея, високи четирийсет фута. От двете им страни стоеше по един войник, въоръжен със страховита брадва с остро, блестящо острие. А точно в средата стоеше огромен негър, облечен във великолепен копринен кафтан, пристегнат в кръста със златист пояс. През челото

му минаваше превръзка от същия плат. Той стоеше, широко разкراчил крака, със скръстени на гърдите ръце.

— Ето го главния евнух, за когото ти говорих — обади се Джеймс. — Мисля, че чака само теб.

Сара отново измери с поглед огромните порти и човека, дошъл да я посрещне, и се почувства така, като че ли влизаше в забранен град. След това хвърли тревожен поглед към Джеймс.

— Не е необходимо да го правиш — каза той, като видя безпокойството ѝ. — Просто ще му кажа, че си променила решението си, след това ще си отидем вкъщи.

Сара изправи упорито рамене. Тя беше подхванала тази тема и нямаше да се отрази добре на Джеймс и бизнеса му, ако в последния момент променеше решението си и разочароваше султана.

— Не, Джеймс, всичко ще бъде наред. Ще ти бъда благодарна, ако ме придружиш до портите.

Те слязоха от каретата и Сара веднага почувства погледа на евнуха върху себе си, докато се приближаваха към него. Той я изучаваше внимателно, преценяващо, което я караше да се чувства много неудобно.

— Казал си ми, че не съм определена за харема, нали? — попита неспокойно Сара.

— Разбира се. Ако беше предназначена за удоволствие на султана, евнухът щеше да те съблече и да те подложи на основен преглед, за да прецени дали си подходяща. Позволи ми отново да ти повторя, че можеш да се върнеш в къщата ми, когато пожелаеш.

Сара кимна в знак на съгласие. Джеймс поведе разговор с евнуха на развален английски, след това се обърна към Сара и я целуна по бузата.

— Довиждане, скъпа. Забавлявай се. С нетърпение очаквам да те видя след няколко седмици.

— Довиждане, Джеймс — отвърна Сара, като притисна към себе си пътната чанта, в която бе сложила най-необходимите си принадлежности.

Евнухът протегна ръка и след моментно колебание Сара му връчи чантата си. Огромните врати в миг се затвориха след тях, а каретата на Джеймс зави и пое по обратния път. Сара хвърли кратък поглед през рамо, след това последва евнуха. Когато влезе вътре, все

едно попадна в друг свят. Навсякъде сновяха забързани хора. Минаха покрай няколко поста, покрай спалните помещения на войниците и евнусите и излязоха в един двор, покрит с калдъръм. Няколко работника метяха камъните и ги пръскаха с вода. Изглеждаха погълнати от работата, която вършеха. Покрай нея в стегнати редици минаха група войници в тъмносини униформи със златни копчета, на главите с характерните турски червени фесове.

Сара любопитно се оглеждаше на всички страни, опитвайки се да запомни всичко. От двора във всички посоки имаше коридори, покъсно Сара щеше да научи, че един от тях води към главната порта, друг към училището за младите принцове, трети — към болницата, четвърти — към кухнята и така нататък. Всичко беше толкова огромно и сложно, че тя почти нищо не можеше да възприеме в цялост, и тъй като беше обект на открити любопитни погледи и прикрити коментари, тя съсредоточи вниманието си единствено върху широкия гръб на главния евнух, като продължи да следва стъпките му. Точно пред тях се появи красива арка, изработена от тухли от лапис. Тя се издигаше над изкусно инкрустирани двойни врати от месинг, с вградени скъпоценни камъни и златни брави. От двете им страни бяха поставени клетки с кресливи разноцветни папагали, които се разхвърчаха уплашено, когато двамата войници отстъпиха встрани при повелителния жест на главния евнух. Двойните врати се отвориха.

Това беше харемът. Сара се опита да не се зазяпва, но зрелището бе завладяващо. Никога не беше виждала толкова много жени, събрани на едно място — толкова много красиви жени, облечени в богати, но оскъдни облекла. Жените бяха навсякъде: протегнали се блажено върху възглавници, седнали на ръба на мраморен басейн, намиращ се в средата на друг двор, облегли се на колоните, които заобикаляха басейна, надвесени от балкони на втория етаж, които водеха към личните им покои. Някои бяха голи до кръста, но по шиите им висяха тежки златни огърлици, които достигаха до вдлъбнатинката между гърдите им, на ушите им висяха дълги, тежки обици. Някои носеха традиционни турски дрехи — дълга роба с висящи широки ръкави или много широки панталони и прилепнала до тялото жилетка. Някои носеха украшения за глава, други не, но затова пък косите им бяха сплетени в сложни прически. Но повечето носеха великолепни бижута. Имаше жени от всички раси, с всякакъв цвят кожа, косите им бяха в

най-различни нюанси, но Сара забеляза, че никоя не беше руса като нея. До леко плискащ се фонтан свиреха група музиканти със затворени очи, а наоколо можеха да се видят и малки животни — котки, кучета, дори една маймуна. Върху ориенталски килими бяха поставени ниски масички, отрупани с плодове и различни деликатеси. Сара забеляза как маймуната открадна една ябълка и избяга, за да я изяде на спокойствие.

Главният евнух се спря пред едно странично стълбище и хвърли през рамо поглед към Сара, която побърза да се изравни с него. Тя чувстваше върху себе си погледите на жените и чуваше възбуждения им шепот, докато се изкачваше с евнуха по стълбите. В края на горния коридор влязоха в една стая. Тя беше богато обзаведена, а на дивана се бе изтегнало момиче, което четеше книга. Когато видя Сара, момичето скочи на крака, а тънкото томче падна на килима. Девойката беше много красива, блестящата ѝ черна коса се спускаше свободно до кръста, огромните ѝ очи на кошута, обрамчени с гъсти и дълги мигли, бяха черни като оникс. Носеше розови копринени панталони, аметистова на цвят блуза и широк сребрист колан, който опасваше тънката ѝ талия. От ушите ѝ висяха тежки обици, украсени с перли, перли висяха и от сребърната ѝ огърлица. Малка шапчица от сребриста мрежа, гъсто обшита с маргарит, бе поставена кокетно на красивата ѝ глава.

Девойката изненада Сара, като пое ръката ѝ, целуна я, след това докосна с нея едната си вежда.

— Моята учителка по английски! — възкликна тя и лицето ѝ засия от радост. — Аз съм Роксалена. Толкова се радвам, че дойде.

— Благодаря ти, принцесо — отвърна Сара. — Много съм щастлива да се запознаем.

Роксалена направи жест, с който отпрати главния евнух. Той остави чантата на Сара на земята, поклони се и излезе.

— Моля те да ме извиниш, английският ми е много лош — каза Роксалена, като поведе Сара към дивана и ѝ направи знак да седне. След това Роксалена се настани до нея, като подви крака под себе си. — Как се казваш?

— Сара.

— И идваш от Съединените щати. Човекът, който прави географски карти за баща ми, ми показва това място на картата си.

Много ли е далеч?

— Да, далече е.

— И всичките ли жени са облечени като теб?

— Повечето.

— Но тези дрехи са грозни! — Роксалена махна презрително с ръка. — Как може да ти харесва да изглеждаш като стара кафява кокошка?

Сара се усмихна, като си мислеше, че английският на Роксалена е по-добър, отколкото бе очаквала.

— Уверявам Ваше Величество, че това е последна мода в моята страна.

— И жълтата ти коса, и тя ли е нещо обикновено?

— Да, така е.

— И винаги ли е така прибрана? — попита принцесата, като посочи с пръст кока на Сара.

— Обикновено, да.

— О! — възкликна девойката. — Ще ти дам някои от моите неща и скоро ще изглеждаш много по-красива, тъй като ще оставим прекрасната ти коса да се спуска свободно. Освен това не е задължително да ме наричаш Величество. Вие нямате величества, нали?

— Така е, нямаме.

— И жените ходят по улиците с открити лица и участват в правителството? — продължи да разпитва нетърпеливо Роксалена.

Сара се засмя.

— Е, наистина не носим воали пред лицата си и наистина се борим, за да получим право на гласуване...

— Право на гласуване?

— Ще обясня, когато му дойде времето, Ваше... Роксалена.

Роксалена кимна одобрително.

— От колко време си в империята?

— От няколко седмици.

— И си прекосила океана, за да стигнеш дотук?

— Да, от Ню Йорк до Париж. След това пътувах с влак от Париж до Константинопол.

— Толкова копнея да видя Париж, Франция! — въздъхна Роксалена. — Имам много книги, но са стари и в по-голямата си част

са на турски. Имат картинки, но не е същото, нали?

— Не, не е същото.

Роксалена се огледа наоколо в разкошната стая, като че ли изследваше стените на затвор.

— Никога няма да видя Париж — каза тъжно тя.

— А може би ще можеш.

Принцесата обаче поклати отрицателно глава.

— Изписано е на челото ми, че ще изживея живота си тук. — Тя отново хвана Сара за ръката. — Затова си толкова важна за мен. Ти ще бъдеш моите очи и уши, моят прозорец към света. Първо трябва да науча английски по-добре, за да мога да чета твоите книги.

— Принцесо, твоят английски е отличен.

— Но не мога да чета. Мога само да говоря! Важно е да науча буквите ви!

— Мога да те науча на това.

— Но дали ще има достатъчно време, преди да си тръгнеш? — попита с безпокойство принцесата.

— Ще работим упорито — отвърна Сара, като се усмихна.

Очарована, Роксалена плесна с ръце. Изведнъж разговорът им бе прекъснат от висок женски смях, който долетя от предната врата.

— Какво става? — попита Сара.

Роксалена сложи пръст на устните си в знак на мълчание и сграбчи ръката на Сара, след това я поведе на балкона и двете погледнаха надолу към двора. Жените, които весело се къпеха в мраморния басейн, ги забелязаха и отново избухнаха в смях, като закриха устата си с ръка.

— Глупачки! — промърмори Роксалена.

Сара насочи поглед към нея, като се опитваше да не се засмее. Роксалена бе много по-различна от представите ѝ.

— Защо си им ядосана? — попита Сара, като кимна към жените в басейна.

— Ядосана ли?

— Току-що ги нарече глупачки.

В отговор Роксалена само сви рамене.

— Разбрали са, че шах Калид ще направи посещение на баща ми на Празника на цветята. Обмислят какво да облекат и как да се държат, за да привлекат вниманието му.

— Той ли е пашата на Бурса?

— Чувала ли си за него? Почти ме бяха омъжили, но аз казах на баща ми, че ако изпрати на пашата годежния пръстен, ще взема бадемова отрова и ще се убия.

— Но защо? — Сара беше изумена.

— Срецнах се с Калид, но в очите му не видях огън. Няма да отида при мъж, който не ме иска.

„Много добре“, помисли си Сара, но за нещастие, повечето от сънародничките на Роксалена нямаха правото да избират или да откажат.

— Всички тези глупачки долу — продължи принцесата, като махна презрително с ръка към басейна — се надяват, че той ще избере една от тях и ще помоли султана да я отведе със себе си в Бурса. Калид няма съпруга, а както се говори, няма и фаворитка.

— Това нещо необичайно ли е?

Роксалена обърна очи към тавана.

— Той си мисли, че е необикновен, *guzdar*...

Сара въпросително повдигна вежди.

— Специален — обясни принцесата. Няколко евнуха негри, чиито черни коси бяха скрити под тюрбани, започнаха да прибират храната от масите.

— В харема няма ли бели евнуси?

— Не, те прислужват на баща ми, когато се среща с посетителите си — отвърна Роксалена.

В този момент Сара видя как една от жените в басейна сложи ръка на рамото на друга жена и се наведе, за да я целуне по шията. Втората жена отметна назад глава, след това пъхна ръка в деколтето на първата, като помилва гърдите ѝ. Те си прошепнаха нещо, след това излязоха от басейна и хванати за ръка, влязоха в една от многобройните стаи. Сара отклони поглед, смутена от видяното, но Роксалена само сви философски рамене.

— Често султанът дълго време не ги вика при себе си — обясни просто тя. — Затова те се задоволяват една друга. Други се пристрастяват към опиума и прекарват опиянени дълги дни.

Сара слушаше, без да каже нещо. Не беше изненадана да научи, че животът в харема, обикновено известен като бездеен и ленив, има своята тъмна страна.

И двете жени се обърнаха едновременно, когато в стаята ненадейно влезе главният евнух и каза нещо на Роксалена. Принцесата се усмихна на Сара.

— Баща ми иска да те види — каза тя, като очевидно бе много доволна. — Да бъдеш извикана от султана толкова скоро, е голяма чест. Ела, трябва да се подготвим, за да се срещнеш с него. След това ще проведем първия си урок по английски.

ГЛАВА 2

— Кажи ѝ да си съблече дрехите — нареди Козем.

Търговецът на роби преведе заповедта на гръцки и момичето покорно свали робата, която носеше. Памучната дреха падна леко на пода, а девойката сведе срамежливо поглед, разкривайки пред всички красотата на голото си тяло.

— Е, Калид, не е ли хубава? — обърна се към него Козем.

Шах Калид погледна първо баба си, след това нещастната млада жена, която стоеше пред тях. Гъстата ѝ коса, сплетена в сложна прическа, блестеше като оникс на светлината на свещите. Имаше малки, хубаво оформени гърди и дълги, грациозни крака.

— Тя е от Тесалия — продължи Козем, изпълнена със задоволство. — Какво ще кажеш?

— Много е красива, бабо — отвърна Калим.

— Много красива? Платих тринайсет хиляди за това момиче, а ти просто казваш „много е красива“!

— Не съм те молил да я купуваш.

— Отведи я! — нареди Козем на търговеца на роби, който изляя нещо и момичето бързо излезе. Търговецът също се отправи към изхода, но заднишком и като се покланяше през цялото време. Козем изчака, докато той си отиде, след това се обърна към внука си. — Калид, вече съм стара и сигурно скоро ще умра.

— Сигурен съм, че ще ме надживееш — отвърна Калид, като се усмихна.

— Преди да си отида, искам да видя наследника ти. Искам да съм сигурна, че името на баща ти ще бъде продължено.

— Бабо, обсъждали сме това и преди. — Калид въздъхна.

— Да, знам — продължи иронично старата жена. — Никое от тези момичета не е достатъчно добро за теб.

— Никога не съм казвал това.

— Ти дори не пожела султанската дъщеря!

— Роксалена беше тази, която ме отхвърли.

— Отхвърли те, защото ти не показва никакъв интерес към нея! Дори не прояви достатъчно възпитание поне да се престориш!

— Тя не ме иска, аз също.

— Какво значи не иска? Детински работи! Да не би да си мислиш, че съм искала твоя дядо, когато ме омъжиха за него? Чувствата възникват с времето. Достатъчно е, че сте мъж и жена. И двамата сте млади, така че можете да създадете деца, а семействата ви одобряват този съюз.

Калид сви упорито устни.

— Защо не говориш с Роксалена за това? Тя не беше по-щастлива от възможността за този брак, отколкото аз.

— Тя е дъщеря на султана — мислиш ли, че ще позволи да ѝ наложат мъж, който не я желае? Тя е най-високопоставената жена в империята! За теб това бе шанс да влезеш в семейството на султана, а ти го отхвърли. Ти си истински глупак.

Калид отпи от питието си, като дори не си направи труда да отговори. Старата жена нетърпеливо се приведе напред.

— Ожени се, Калид. Ожени се за която искаш — това момиче или някое друго, все едно, но държа да имаш законен наследник. След това си вземи още жени или наложници. Толкова ли много искам от теб, преди да си отида от този свят?

— Бабо, ти няма да отидеш никъде.

— Носят се слухове, че не се жениш, защото не те бива с жените и не можеш да създадеш син — подхвърли лукаво Козем.

Калид ѝ отпрати кратък, изпълнен с отвращение, поглед. Това беше повече от смешно, дори за нея.

— Ако баща ти беше още жив, щеше да ти нареди да се ожениш! — избухна Козем, отново сменяйки тактиката.

— Баща ми е мъртъв, а ти ме отегчаваш — заяви Калид. — Дръж си езика зад зъбите, или ще наредя да не те пускат да излизаш от харема. Така няма да имаш възможност да говориш необмислено.

Козем го погледна подозрително. Благоволенieto, с което Калид даряваше баба си, беше пословично, затова тя се осмеляваше да говори неща, които никой друг не би се осмелил да му каже.

— Мислиш си, че не знам защо се държиш така? — каза Козем с безизразен тон.

Калид срещна погледа ѝ, но не каза нищо.

— Твоята майка ти напълни главата с английски вълшебни приказки, после умря и ме остави аз да се оправям с последствията — продължи Козем, като размаха пръст пред него.

— Достатъчно! — заяви Калид и се изправи. — Време е да си лягаш.

Козем не се помръдна от мястото си.

— Не ме ли чу?

Старата жена стана и с достойнство излезе от стаята с високо изправена глава. Калид се усмихна, докато я гледаше как се оттегля. Усмивката му изчезна, когато си спомни думите ѝ. Козем беше права в едно. Той не желаше никоя жена в империята и сам започваше да се чуди дали някога изобщо ще прояви интерес.

* * *

— О! Това не мога да го кажа! — Роксалена хвърли книгата на пода.

— Има меко „г“, Роксалена, произнася се като „й“. — Сара започна да обяснява търпеливо, като вдигна книгата от килима и я отвори на страницата, на която бяха стигнали.

— Тогава защо не се използва „й“? — настоя Роксалена. — Твърдо „г“ и меко „г“, твърдо „си“, което е всъщност „к“, и меко „си“, което в действителност е „с“ — всичко е толкова объркано!

— Не знам защо една и съща буква се произнася по различен начин. Не съм измислила аз езика. Английският е възникнал много отдавна и се е развивал в продължение на векове, като е заемал от много други езици... — Сара спря да говори, когато забеляза, че Роксалена я гледа втренчено.

— Остави това. — Сара затвори книгата. — Мисля, че за днес е достатъчно.

Двете жени едновременно отправиха погледи към вратата. Влезе един евнух, който се поклони ниско пред Роксалена.

— Дрехите ти вече са тук.

Роксалена доволно се усмихна, като пое пакета от слугата и го отпрати с едно движение на ръката. След това отвори пакета и извади прозрачна блуза в сапфирено-син цвят и подходящ копринен шал.

— Какво ще кажеш? — принцесата се обърна нетърпеливо към Сара.

— Това ли се предполага, че трябва да нося тази вечер, при посещението на шах Калид? — попита невярващо Сара.

— Разбира се.

— Но това е прозрачно!

— Но цветът е подходящ. Избрах го специално, за да подхожда на очите ти. И това да върви с блузата. — При тези думи тя извади чифт ленени панталони, избродирани с копринени конци. — И тези обувки.

Роксалена извади малки пантофки с извити нагоре върхове, също избродирани със сребро.

— Откъде взе тези неща? — попита удивена Сара.

— Наредих на камериерката си да ги донесе. Ще носиш моите сапфирени обици, диамантената ми огърлица и колана, обшит с опали и перли.

— Роксалена, не бих могла... — започна Сара. В отговор Роксалена само вдигна ръка.

— Ще ме поставиш в неудобно положение пред пашата, подчинен на баща ми?

— Но защо е необходимо да нося тези дрехи?

— Трябва да бъдеш облечена подходящо, в противен случай пашата ще си помисли, че султан Хамид преживява тежки времена и може да му хрумне да се разбунтува.

— Разбирам — отвърна Сара, като се усмихна. — Ако не облека тези дрехи, може да предизвикам революция.

— Кой знае? — Роксалена се усмихна лукаво. Усмивката ѝ моментално се стопи, когато от обувките изпадна една бележка. Тя я грабна и я притисна към гърдите си.

— Какво е това? — попита Сара.

— За мен е — отвърна бързо Роксалена, като се озърна, за да се убеди, че никой не ги наблюдава.

— Не отговори на въпроса ми.

— По-добре е да не знаеш нищо за това — каза тъжно принцесата. — Може да бъде опасно.

— Бележката е от Осман бей, нали? — изражението на принцесата подсказа на Сара, че е на прав път.

— Но откъде знаеш? — прошепна изплашена Роксалена, като видимо пребледня.

— Забелязах погледите, които си отправяте един на друг — отвърна Сара. — Срещаш се тайно с него, така ли?

Роксалена се поколеба, след това кимна утвърдително.

— Онзи ден забелязах, че той е изключително внимателен към теб. Но защо криете връзката си? Той е капитан на охраната на баща ти. Това е висок пост. Не ти ли позволяват да говориш с него?

— Той не е благородник — обясни тъжно Роксалена. — Аз трябва да се омъжа за човек с благородно потекло. Брак с такъв като Осман е забранен за мен. Ако връзката ни бъде разкрита, Осман ще бъде екзекутиран.

— И той доброволно поема такъв риск? — ахна Сара.

— Рискът е и за двама ни — отвърна принцесата, като настойчиво впи поглед в Сара. — Не трябва да казваш на никого за това.

— Разбира се, че няма да кажа, но...

Роксалена направи знак да замълчат, тъй като чува забързани стъпки по коридора и женски гласове, които обсъждаха възбудено нещо.

— Какво става? — попита Сара, която не можеше да разбере нищо.

— Пристига шах Калид. Керванът му се е насочил към главната порта. Можем да го видим оттук.

Двете жени се приближиха до прозореца, който бе посочила Роксалена, и коленичиха на копринените възглавници пред него. Харемът се намираще на втория етаж, откъдето можеше да се вижда над червените тухлени покриви на другите крила. В далечината се издигаше облак прах и през него можеха да се забележат редица от коне и фургони, които напредваха бавно към двореца.

— Кой от всички е той? — попита Сара.

— Калид?

— Да.

Роксалена надникна през рамото ѝ.

— Ето, този в началото на колоната, на белия кон, украсен със злато. Двамата мъже, които яздят след него, се предполага, че са телохранителите му.

— Само се предполага ли?

— Той не им позволява да вършат работата си. Калид смята, че може сам да се грижи за себе си. Съгласява се те да го придружават само за да не тревожи баба си, *valide pashana*^[1]. Старата жена е суеверна и след като тя е единствената представителка на семейството му...

Роксалена сви рамене.

— Следователно той е арогантен.

Роксалена презрително изсумтя, а Сара избухна в смях.

— Защо се смееш?

— Мъжката арогантност е качество, което изглежда тук се среща в изобилие — каза Сара.

Роксалена размисли за секунда върху току-що казаното, след това се усмихна.

— Да приема ли тогава, че в Съединените щати няма арогантни мъже?

— Има, разбира се, но не са чак толкова много — призна Сара, като отново насочи поглед към фигурата, която яздеше начело на кервана.

— Той изглежда по-висок от другите — отбеляза замислено тя.

— Така е. Когато Калид посещава баща ми, султанът винаги бърза да го помоли да седне, за да не може пашата да се извисява над него. — Роксалена покри устата си с ръка и се разсмя.

В този момент на вратата се появи Ширза, лична прислужница и фризьорка на принцесата.

— Ваше Величество ще се нуждае ли скоро от услугите ми? — попита тя с уважение.

— Да, да. Време е да се обличаме. Баща ми ще иска жените да го посетят, след като е вечерял и е свършил разговора с Калид насаме. Иди и донеси всичко необходимо и изпрати Алев за кутията ми с бижута.

Роксалена се обърна към Сара и се усмихна.

— Трябва хубаво да се нагласим, за да изглеждаме ослепително пред госта на баща ми.

* * *

Сара се погледна в голямото огледало на Роксалена и не се позна. Коприната, от която бе ушита блузата, бе толкова тънка, че ръцете ѝ се виждаха през прозрачните ръкави, а дълбоко изрязаното и деколте разкриваше част от гърдите ѝ. На шията ѝ висеше диамантената огърлица на принцесата. Широките ленени панталони бяха привързани на кръста и глезените, а на хълбоците бе прикрепен украсеният с бижута колан на принцесата. Синият воал не можеше да скрие косите ѝ, с част от него бе прикрито лицето, но не и очите, които блестяха с чудна светлина.

— *Seker*, нали? — заяви доволно Роксалена, която бе застанала зад нея.

Тази дума означаваше захар, следователно нещо сладко и желано.

— Роксалена, това облекло е скандално и безсрамно — заяви тихо Сара.

— Какво означава „скандално“? — попита Роксалена.

В отговор Сара само изпусна дълбока въздишка. Как да обясни морала на викторианското общество на тази жена, целият живот на която бе една подготовка за съблазняване и обучение в изкуството да доставя удоволствие на мъжа? Роксалена щеше да намери възраженията ѝ за смешни, а Сара беше обещала да се съобразява с обичаите на Отоманската империя, когато пристигне в Топкапъ.

— Нищо — отвърна тя, като клатеше глава и се усмихваше едва-едва. — Благодаря. Благодарна съм ти за усилията и съм щастлива, че си доволна от резултата.

Роксалена засия от радост.

— Сега трябва да държиш воала пред лицето си, докато баща ми не те помоли да го свалиш. И не трябва да говориш, докато някой от мъжете не те заговори, и да стоиш със сведен поглед, докато трае представлението.

— Какво представление?

— Група умели танцьорки са подготвили традиционна програма, за да доставят удоволствие на шах Калид.

— Не знам, Роксалена, сигурна съм, че ще объркам нещо — каза притеснено Сара.

— Ако наистина направиш грешка, аз ще поклатя глава. Най-вероятно няма да се наложи да правиш нищо, освен да присъстваш на

представлението и след това да си тръгнеш с другите жени.

— Добре.

В това време се появиха двама евнуси, застанаха при вратата, скръстиха ръце пред гърдите си и зачакаха.

— Време е — каза Роксалена.

Сара зае мястото си до принцесата, след което и двете излязоха заедно от стаята.

* * *

Покритият с мрамор Салон на султана беше почти празен, когато в него влязоха жените от харема. В единия край имаше издигната платформа, където беше поставен тронът на султана и по-малките позлатени столове на неговите съпруги и гости. Пред трона бе застлан копринен килим, избродиран от прислужничките, върху който бяха подредени възглавници, чиито краища завършваха с пискюли. Там щяха да седнат наложниците фаворитки. На балкона музикантите настройваха инструментите си. От тавана висяха гоблени, които се поклащаха леко напред-назад като ветрила и раздвижваха топлия въздух.

Сара едва бе пристъпила в огромния салон, преди да се разнесе звукът на цимбали и музикантите да започнат да свирят бавен марш. От двойните врати в дъното на салона, пазени от Осман бей и неговите войници, се появи султанът, следван от почетния си гост, придворните си и най-накрая — от жените си. Сара гледаше Роксалена, която зае мястото си в процесията до първата и втората съпруга, след това погледът ѝ попадна на шах Калид. От този момент нататък тя виждаше само него, като че ли всички други в огромния салон бяха изчезнали.

Той беше облечен в яркочервена роба, краищата на която бяха поръбени със злато, свободно падащите ръкави бяха вдигнати леко нагоре, за да могат да се видят белите копринени ленти под тях. Дръжката на камата, която висеше на кръста му, беше обсипана с диаманти, а в бялата тиара на тюрбана му блестяха рубини, диаманти и перли. Усетил погледа на Сара върху себе си, той се извърна леко и Сара бе шокирана от надменното му и арогантно изражение.

Той имаше най-черните очи, които някога бе виждала, малки кичури блестяща черна коса се бяха изплъзнали изпод тюрбана му и се виеха на ситни къдрици покрай ушите му. Къса черна брада ограждаше плътните му устни, които се отвориха леко, когато той я забеляза, и в продължение на няколко дълги мига, докато се взираха един в друг, имаха чувството, че времето е спряло. В следния миг султанът плесна с ръце и Калид отново насочи поглед към подиума; магията бе развалена.

Сара се огледа притеснено наоколо с чувството, че всички можеха да прочетат мислите ѝ. Беше удивена, че сърцето ѝ блъскаше диво в гърдите ѝ, а устата ѝ бе пресъхнала. Нарочно отпусна ръце, които бе свила в юмруци. Султанът зае мястото си, другите се настаниха около него, а наложниците се облегнаха прави на стената, тъй като не им бе позволено да седат в присъствието му. Съпругите и Роксалена седнаха отляво на султана, а шах Калид — отдясно. Миг преди султанът отново да плесне с ръце, в салона се втурнаха танцьорките. Сара бе убедена, че тъмният поглед на Калид премина бързо през тълпата и още веднъж се спря на нея.

Това, което се случи после, Сара си спомняше като нещо неясно, обвито в мъгла. Музикантите засвириха весела мелодия, а танцьорките се завъртяха във вихъра на буен танц. Те носеха дълбоко деколтирани блузи от муселин, бродирани жилетки и много широки поли, които се отваряха като ветрила, когато девойките се завъртаха. На брой бяха дванайсет — водещата танцьорка, десет други и една начинаеща. Една мелодия веднага преминаваше в друга и скоро телата им заблестяха от пот, докато подскачаха и се въртяха в такт с музиката. Когато султанът се отегчи, направи знак с ръка и музикантите веднага засвириха бавна, прелъстителна мелодия. Танцьорките се скупчиха в един ъгъл, като направиха място на водещата танцьорка, която започна да танцува кючек.

Сара не обръщаше внимание на представлението пред себе си, очите ѝ не се отделяха от шах Калид, който гледаше танцьорките с безразличие. Когато те си отидоха, бяха последвани от група акробати, след това от един фокусник и като че ли измина цяла вечност, преди жените да бъдат отпратени. Мъжете останаха сами да пушат лули и да разговарят. Сара хвърли последен поглед на Калид, докато излизаше от салона, следвайки евнусите по обратния път към помещенията на

харема. Той се бе привел леко напред и говореше нещо на първата съпруга на султана, която кимна и се усмихна.

Сара едва бе пристъпила в покоите си, когато Ширза се втурна вътре, останала без дъх. Тя се поклони припряно, след това се обърна задъхана към Сара.

— Господарката ми моли веднага да се явите при нея, мис Сара — прислужницата заговори бавно, на съвсем прост турски, като придружаваше думите си със жестове, за да може Сара да разбере.

— Къде е принцесата? — попита Сара, изненадана.

— В личната стая за аудиенции на султана — отвърна тихо Ширза, очевидно беше дълбоко впечатлена.

— Но защо иска аз да отида там?

— Не знам, мис. Придружителите ви очакват.

Сара излезе в коридора, където двама евнуси веднага застанаха от двете ѝ страни. Заведоха я в малка, разкошно обзаведена стая встрани от главния коридор. Сара спря рязко на прага, когато видя кой я очаква там — султанът, Роксалена и шах Калид.

— Влез, Сара — каза Роксалена, като ѝ даде знак с поглед да бъде внимателна.

Роксалена се приближи към султана, който се бе изтегнал на един диван и пушеше, и му се поклони ниско. Когато вдигна поглед, султанът кимна и се усмихна, като каза нещо, което тя не можа да разбере.

— Моят баща, Султан Абдул Хамид IV, Повелител на Златния полумесец, Лъва на пустинята, те поздравява, Сара Уулкът — започна Роксалена да превежда на английски — и би искал да те представи на своя паша от областта Бурса, шах Калид.

Сара насочи поглед към пашата и пулсът ѝ се ускори. Той я гледаше с интерес, облегал се на лакът. Червената му роба бе разтворена и разкриваше дрехата под нея, изработена от бяла коприна. От близко изглеждаше още по-внушителен. Сара му се поклони грациозно. В отговор той само кимна. Султанът отново заговори.

— Баща ми казва да свалиш воала си — продължи да превежда Роксалена.

Сара я погледна разтревожена.

— Това е желанието на султана — добави многозначително принцесата, като закима енергично с глава.

Сара преглътна с усилие, след това откопча клипсите, които придържаха воала. Фината материя се свлече и Сара я задържа в ръката си.

— И останалото — добави Роксалена, обяснявайки нетърпеливия жест на султана.

Шах Калид не каза нищо, само наблюдаваше как Сара махна воала от главата си, разкривайки косите си. Султанът промърмори одобрително нещо, като продължаваше да пуши лулата си.

— Защо трябва да правя това? — Сара се обърна към Роксалена, която поклати предупредително глава.

Американката се подчини и замълча, спомняйки си инструкциите, които бе получила. Не трябваше да започва разговор. Султанът ѝ хвърли надменен поглед, раздразнен от въпроса ѝ. След това сърдито заповяда нещо. Доброто му настроение се бе изпарило.

— Баща ми иска да разплетеш косата си — продължи Роксалена, като с очи направи знак на Сара да се подчини без възражения.

Сара махна фибите от косата си, като се чудеше дали щяха да я накарат да се съблече. След това тръсна глава, за да освободи плитките. Когато погледна към Калид, забеляза, че той се бе привел леко напред и я гледаше внимателно.

— Дали ще поискат да преброят и зъбите ми? — обърна се тя към Роксалена със саркастичен тон, неспособна да се овладее.

Роксалена заклати енергично глава, очите ѝ бяха разширени от уплаха, изражението ѝ бе загрижено. Сара прокара пръсти през косата си, като погледна предизвикателно Калид.

Когато той заговори, Сара трепна.

— Шах Калид пита защо си дошла в харема на Топкапъ — чу тя гласа на Роксалена.

— Той не знае ли? — отвърна на въпроса с въпрос Сара, като продължаваше да гледа Калид.

— Отговори на въпроса — изсъска принцесата.

— Дойдох да уча принцеса Роксалена на английски, както и самата аз да науча нещо за Отоманската империя — отвърна покорно Сара.

Роксалена веднага преведе думите ѝ на турски. Калид заговори отново, гласът му бе нисък и модулиран.

— Шах Калид се учудва, че съпругът ти е позволил да дойдеш сама толкова далеч и да поемеш такова задължение — продължи Роксалена.

— Кажу ми, че нямам съпруг и правя това, което искам — отвърна твърдо Сара.

Сара наблюдаваше реакцията на Калид, когато принцесата превеждаше думите ѝ. Той не помръдна устни, но тя можеше да се закълне, че очите му проблеснаха весело. Султанът добави нещо с рязък глас и направи жест, с който ги отпращаше.

— Свободни сме да си тръгваме — каза Роксалена, като се изправи на крака и се поклони на двамата мъже.

Сара направи същото. Двете излязоха от стаята, а един прислужник затвори вратата зад тях.

— Кажу ми пак как се казваше тази американка — обърна се към султана Калид, веднага щом жените излязоха. Султанът го погледна внимателно.

— Сара Уулкът.

— Искам я — заяви просто Калид.

В отговор султанът само се усмихна.

* * *

— Видя ли го? Беше изплезил език като куче! О, заслужаваше си да го видя така! Великият шах Калид — омагьосан от една жена! Заслепен! Сега мога да умра щастлива.

— За какво говориш? — Сара бе раздразнена, все още се чувстваше унижена от срещата.

Бе легнала на дивана в стаята на принцесата, главата ѝ почиваше на сатенена възглавница.

— Казвам, че той е заслепен от теб! — отвърна Роксалена, като продължаваше да се усмихва. — Ако баща ми не се беше отегчил, Калид сигурно щеше да те накара да се съблечеш изцяло, за да може да се наслади на гледката.

— Това нямаше да мине без борба — отвърна сериозно Сара, като нагласи по-удобно възглавницата под главата си и въздъхна.

Роксалена избухна в смях. Очевидно беше, че страшно се забавлява.

— Винаги съм знаела, че някой ден и той ще си намери майстора...

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че ще се появи жена, която ще смъкне маската му на безразличие и ще го накара...

Сара зачака нетърпеливо.

— Да се поизпоти малко — заключи Роксалена. — Кой би могъл да предположи, че това ще бъдеш ти? — Тя извади диадемата от косите си и я подаде на една прислужница, която чакаше търпеливо до нея.

— Роксалена, радвам се, че намираш всичко това за много забавно, но да ме представят пред баща ти и госта му като угоен добитък за продан...

— Какво е това? — осведоми се принцесата, като свали обиците си и приседна на дивана до Сара.

— Нищо.

— Баща ми просто се стараеше гостът му да се чувства добре — продължи Роксалена, все едно Сара не бе я прекъснала. — Калид те забеляза сред другите жени на приема и пожела да те види отблизо. Той помоли баща ми да те повикат в приемната му.

На вратата се появи Ширза, която носеше красиво гравирани дървени подноси. Роксалена отново се усмихна и сръга Сара в ребрата.

— Какво е това? — попита принцесата.

— Подарък за мис Сара от моя господар и пашата на Бурса — отвърна церемониално Ширза, като коленичи и протегна подноса към тях.

— Моля те — прошепна Сара, като притвори очи.

— Донеси го тук — нареди нетърпеливо Роксалена, като гледеше подноса с алчен поглед.

Ширза влезе и остави подноса на масичката от слонова кост, която се намиреше точно до дивана.

— Парфюм от Бурса, направен само за жените на пашата, смесена есенция от жасмин и розмарин, сандалово дърво и амбра — каза Ширза, като посочи към малко кристално шишенце със сребърна капачка.

— Наистина е много скъп — кимна одобрително Роксалена.

— Покрита със скъпоценни камъни игла за коса. Жена с такива разкошни коси със сигурност ще я използва най-пълноценно — продължи Ширза, като посочи към една златна тъпа игла, поставена върху бяла ленена кърпичка. Такива игли използваха ориенталските жени, за да прикрепят кока си. Иглата бе украсена с диаманти, а точно в закръглената ѝ част бе поставен разкошен рубин.

— Наистина, избрано с много вкус — обади се Роксалена.

— И кафе от Йемен, специално приготвено — заключи накрая Ширза. — Шах Калид настоява кафето да е само за мис Сара, тъй като също е специален подарък за нея.

Ширза наля тъмната, вдигаща пара течност от джезвето в една изящна чашка. След това я подаде на Сара.

— Е, изпий го — каза Роксалена, като се усмихна. — Ако не го направиш, би било равнозначно на обида.

Сара пресуши малката чашка, като се намръщи, защото кафето бе изключително горчиво. Никога нямаше да свикне с турското кафе. Ширза я гледаше с очакване.

— Нищо ли няма да кажеш на този, който ти е изпратил всички тези неща? — Роксалена се обърна към Сара с широко отворени от изумление очи. — Проява на много лошо възпитание е да не отговориш нищо, при условие че са ти изпратени такива разкошни подаръци.

— Кажи на шах Калид, че му благодаря много за проявената учтивост и щедрост.

— Само това ли? — Роксалена бе изумена.

— Това е всичко.

Ширза се поклони и излезе.

— Калид ще бъде разочарован — заяви Роксалена със сериозен тон.

— Но какво очаква да кажа? — попита Сара, като се прозина.

— Че ще отидеш при него в стаята му, за да прекарате изпълнена със страст нощ, например.

— Много смешно. Ако искаш да знаеш истината, първата ми мисъл бе да върна всички подаръци, но разбрах, че такава постъпка не е в съгласие с вашите обичаи.

— Разбира се, че не е — отвърна шокирана Роксалена.

Сара се изправи, като залитна леко.

— Сигурно съм по-уморена, отколкото си мислех — каза тя, като разтърка очите си. — По-добре да си лягам.

— Ами тези неща? — попита принцесата, като посочи към подноса.

— Остави ги при теб. Утре сутринта отново ще упражним „g“ и „c“.

В отговор Роксалена се нацупи в престорен ужас.

— Лека нощ — каза Сара на турски.

— Лека нощ — отвърна Роксалена, но на английски.

В коридора евнусите, които придружаваха жените от харема навсякъде, веднага застанаха от двете страни на Сара и я придружиха до стаята ѝ. Сара се приближи до дивана, на който спеше, и се отпусна тежко. Толкова беше замаяна, че нямаше сили дори да стане и да се съблече. Какво, за бога, ѝ ставаше? Положи глава на възглавниците. Светлината от свещите се замъгли пред погледа ѝ. Сара затвори очи. Имаше нужда да си почине малко.

Когато се събуди, отне ѝ няколко секунди, докато разбере, че не се намира в стаята си в двореца Топкапъ. Диванът бе покрит с розов бродат, стените бяха от розов камък, гоблените бяха по-малки от тези в двореца на султана. Разтревожена, тя се изправи рязко, но в същия момент остра болка разцепи главата ѝ, изтръгвайки от гърдите ѝ глух стон. Сара обхвана главата си с ръце в очакване болката да премине.

В следващия миг осъзна, че не е сама. Примигна бързо, опитвайки се да види ясно фигурата пред себе си. Когато зрението ѝ се избистри, видя много дребна жена, която можеше да бъде на всяка възраст от трийсет до петдесет години, облечена в семпла муселинена роба. Жената склочи ръце пред себе си и се поклони ниско.

— Казвам се Мемтаз — каза тя. — Назначена съм за ваша прислужница, защото говоря английски.

— Къде съм? — въздъхна Сара.

— В Двореца на орхидеята, дома на шах Калид. Той плати на султана огромна цена за вас, сега сте негова собственост. Елате, трябва да ви помогна да се пригответе, за да се явите пред него.

[1] Бабата на пашата — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

Главният евнух отстъпи встрани, за да направи път на Роксалена. Тя се поклони ниско пред баща си, изчаквайки той да ѝ позволи да се изправи.

— Е? — попита рязко султанът, като си взе поредното парче халва от сребърния поднос, който един слуга държеше пред него.

Зад султана бяха застанали двама нубийци и ритмично вееха с красиви ветрила, направени от пера. Роксалена вдигна поглед, прецени, че вече може да се изправи, и зачака. Султанът нетърпеливо ѝ направи знак да говори.

— Учителката ми по английски е изчезнала — започна без заобикалки Роксалена.

Принцесата знаеше кога милото и кокетно държание с баща ѝ можеше да даде резултат, но сега случаят не беше такъв. Султанът не казваше нищо, просто изглеждаше отегчен, показвайки по този начин, че такъв незначителен въпрос няма нищо общо с него.

— Притеснявам се за нея — добави принцесата.

— Жените от Запада не би трябвало да идват в тази страна — отвърна небрежно султанът. — Понякога им се случват странни неща.

Роксалена знаеше, че баща ѝ има пръст във всичко, което ставаше в палата, но да го разпитва подробно, когато той ясно бе показал, че не желае да говори повече, бе опасно както за нея, така и за Сара.

— Уроците ми липсват. — Роксалена се опита да промени тактиката.

— Учители се намират лесно. Ще кажа на главния евнух да ти намери друга учителка — каза султанът с тон, който показваше, че въпросът е приключен.

След това отпрати дъщеря си с властен жест. Роксалена се поклони и се оттегли, след това прекоси бързо тронната зала и навлезе в един страничен коридор. Спусна воала пред лицето си и наведе глава, като се придържаше плътно към стената и внимаваше да не бъде

забелязана. Принцесата се отправи към кухнята. Покрай нея тичаха забързано слуги, които носеха покрити кошници или кошове с плодове и купчини бельо. Зад главната кухня имаше малка алея, която рядко се използваше, Роксалена отвори малка метална врата и излезе на алеята, като придържаше към носа си парфюмирана кърпичка. От една ниша наблизо се появи Осман бей и веднага я пое в прегръдките си, като почти я вдигна от земята.

— Получил си съобщението ми — промълви Роксалена, заровила лице в гърдите му.

Младата жена затвори очи и вдъхна мъжкия му аромат, като потърка бузата си в униформата му.

— За теб не е безопасно да идваш тук — каза Осман бей. — Сигурна ли си, че никой не те видя?

— Бях много внимателна. Случаят е спешен.

— Какво се е случило?

— Приятелката ми Сара, която ми беше и учителка по английски, е изчезнала от двореца.

— Отвлечена ли е? — Осман я отдалечи от себе си и я погледна изпитателно.

— Нямам представа — отвърна разтревожена Роксалена. — Разбира се, баща ми знае какво е станало, но няма да ми каже нищо. Със сигурност той е уредил всичко.

— И сега искаш да поразпитам, да видя какво мога да науча?

Роксалена кимна утвърдително.

— Моля те. Сара е от съвсем скоро тук, а аз не знам нито къде е попаднала, нито какво ще стане с нея. Тя сама пожела да ме обучава и аз се чувствам отговорна, че я доведох в Топкапъ.

— Смятай го за уредено — отвърна Осман и я целуна нежно по челото. — Ще се видим утре вечер, в изоставената баня.

— До утре вечер — отвърна Роксалена, като стиска ръката му.

— Не се притеснявай. До утре ще знам какво се е случило с приятелката ти — каза окуражително Осман, а принцесата се изплъзна от прегръдката му и се върна тичешком през малката метална врата.

* * *

Изминаха два дни и Сара отново бе извикана да се яви пред шах Калид, а през това време Мемтаз се зае да ѝ разясни как трябва да се държи в харема, но Сара се оказа много упорита ученичка. Тя гледаше тъжно и безучастно на всичко, което правеха с нея — боядисване на ръцете и краката с къна, търкане на кожата с пемза, миене на косата с яйчни жълтъци и парфюмиране на цялото тяло със сандалово дърво и смирна. Сара изобщо не се интересувахе дали шах Калид ще я намери красива или не, но още когато му бе представена за пръв път, разбра, че няма друг избор. Стоеше неподвижна като статуя, докато цял куп робини, под ръководството на Мемтаз, отстраняваха почти невидимите косъмчета по тялото ѝ със смес от лимон и захар. Сара намираше този обичай за ужасен и унизителен, той я изпълваше с гняв, възмущение и болка, но когато започна да се съпротивлява, Мемтаз извика двама евнуси, които я хванаха и държаха, докато не приключи всичко. След депилацията я изкъпаха и намазаха с бадемово масло, начервиха устните, бузите и зърната на гърдите ѝ. Сара стоеше и гледаше отражението си в огромното огледало, докато Мемтаз внимателно очертаваше очите и почерняше веждите ѝ, завършвайки по този начин цялата процедура. Когато Сара се изправи, Мемтаз ѝ облече небесносин кафтан, избродиран със злато. Черкезката плесна с ръце от удоволствие.

— Много си красива.

— Как мога да избягам оттук?

— Не можеш. Най-добре е да станеш фаворитка и да се радваш на това си положение, докато е възможно.

— А после какво? Когато омръзна на пашата, на стражата ли ще бъда отстъпена?

— От теб зависи да направиш така, че да не му омръзнеш.

Сара въздъхна и замълча. Всичките ѝ разговори с Мемтаз протичаха по един и същ начин — всъщност, въртяха се в един омагьосан кръг.

— Защо той просто не ме изнасили и да свърши всичко? — промърмори отчаяна тя. — Той си играе с мен, оставя ме сама, да си представям всякакви ужасни неща. А когато поиска да ме види, трябва да премина през цялата тази смешна подготвителна процедура.

— Той липсва ли ти? — попита хитро Мемтаз.

— Шегуваш ли се? — сопна се Сара.

— Изглеждаш като... ангел.

— Чувствам се като кобилата на генерал Къстър, оседлана, сресана и прочее.

— Моля?

— Нищо. Готова ли съм?

— Да.

Сара докосна сложните плитки, които бяха сплетени толкова стегнато, че я болеше главата, но Мемтаз припряно я спря.

— Не ги пипай, моля те.

— Всичките тези украси за главата ми причиняват болка. Иглите за коса сигурно тежат цяла унция. — Сара посочи инкрустираните игли от слонова кост, които, освен всичко друго, бяха обсипани с перли и скъпоценни камъни.

Мемтаз стисна устни и не каза нищо. Започваше да губи търпение с тази своеволна чужденка, която отказваше да разбере, че хиляди жени в империята биха дали мило и драго само да са на нейното място. Погледите им се срещнаха.

— Готова ли си да тръгваш? — попита накрая Мемтаз.

Сара се поколеба за момент, после кимна в знак на съгласие. Мемтаз плесна с ръце и вратите на стаята за обличане се отвориха като с магия. Жените излязоха в коридора и веднага от двете им страни застанаха двама евнуси. Цялото шествие се отправи по покрития с мрамор коридор към стаята, където ги очакваше шах Калид.

Дворецът на орхидеята бе по-малък и не толкова изящен като Топкапъ, но по свой начин бе по-красив. По стените висяха разкошни гоблени, подовете бяха мраморни. Харемът беше разположен между покоите на пашата и помещенията, които заемаше главният черен евнух. Бабата на Калид заемаше най-разкошните стаи в харема. Сара сега бе фаворитката и нейните покои бяха почти толкова луксозни. До тях се намираще малката стая на Мемтаз. Другите помещения, които свързваха харема с външния свят, се охраняваха отвътре от евнуси, а отвън — от войници. Сара и Мемтаз завиха зад ъгъла и спряха пред двойните врати на покоите на пашата, като изчакаха войникът от охраната да почука силно с тоягата си.

— Влез!

Гласът на Калид прозвуча властно, а Сара почувства как пулсът ѝ се ускорява.

Двете жени влязоха в залата и прекосиха огромния персийски килим. Във всичките огромни свещници по стените горяха свещи. В единия край на залата висяха копринени завеси, там Калид се бе излегнал на покрит с брокат диван. Инкрустираната масичка пред него бе отрупана с деликатеси. Той изчака жените да приближат, без да сваля поглед от тях, след това посочи празния диван срещу себе си.

— Седни — обърна се той към Сара, която побърза да се подчини.

— Ти можеш да си вървиш. — Думите бяха предназначени за Мемтаз.

Дребната прислужница се поколеба.

— Аз самият ще обслужа мис Уулкът — заяви Калид, а двамата пазачи си размениха удивени погледи; пашата никога никого не бе обслужвал лично. — Всички може да си вървите! — извика високо Калид, а Сара се огледа разтревожена. Всички се оттегляха, оставяйки я сама с пашата на Бурса.

— Искаш ли шербет? — попита я учтиво той, като ѝ подаде кристален съд, чиито ръбове бяха посребрени.

Сара поклати отрицателно глава.

— А би трябвало да опиташ, напитката е много хубава. Не трябва да се страхуваш. Вече е била проверена за отрова.

Възможността да бъде отровна не бе хрумнала на Сара, затова тя не успя да потисне ужаса, който я обзе. Чувствата ѝ не останаха скрити за Калид.

— А би трябвало да се замислиш по този въпрос. Сега ти си фаворитката и съвсем естествено си обект на ревност — продължи меко Калид, като отпи от шербета.

— Не искам да бъда фаворитка.

— По този въпрос нямаш никакъв избор — сви рамене той.

— Изглежда, по никой въпрос нямам избор — отвърна язвително тя, като го погледна право в очите.

Калид поклати глава.

— Това не е истина. Можеш да избираш между шербет от портокали и от праскови, сладко от гардения или липа, кафе, сервирано с канела или с розови листа. Имаш много възможности за избор. Храната, която се прави тук, е най-добрата в империята. Няма да останеш разочарована.

Сара не каза нищо, просто го гледаше с поглед, от който му стана ясно какво мисли тя за саркастичната му забележка.

— Боза? — Калид подканящо ѝ подаде една сребърна чаша с ферментиралото питие, направено от ечемик. — Подправена с канела. Много е хубава.

— Не, благодаря.

— Ракия? — Калид посегна към една кана, която се намираше до лакътя му.

— Не.

Той се облегна назад.

— Значи не мога да те изкуша с никое от тези хубави неща? — Калид посочи отрупаната маса пред себе си — освен питиетата имаше халва, локум, сладка, както и съдове с най-различни цветове на дъгата, пълни с шербет.

— Всичко, което искам, е да ме пуснеш да си отида.

Калид въздъхна.

— Това не мога да направя.

— Защо не?

— Защото те желая.

Докато изричаше тези думи, изразът на лицето му се промени. Той впи поглед в Сара. Ето че отново се върнаха на този въпрос. Доброто му настроение бе просто една прелюдия, тактика, с която целеше да я накара да се отпусне, да свали защитните стени, които бе издигнала около себе си. Сара си пое дълбоко дъх.

Калид продължаваше да я фиксира с поглед. Беше облечен в бяла туника, избродирана със злато, разтворена в горната си част, като по този начин разкриваше мускулите на врата му, както и част от космите на гърдите му. Облеклото му се допълваше от пурпурен копринен кафтан. Беше очевидно, че доста се е постарал за срещата си с нея. Гъстата му черна коса блестеше, отразявайки светлината на свещите и газената лампа на масичката. Изглеждаше великолепно, призна пред себе си Сара, но бе неин похитител и тя никога не би могла да забрави това.

— Невинаги получаваме това, което искаме — каза Сара.

— Аз обаче винаги получавам това, което искам.

Тя се усмихна и извърна поглед.

— Кое е толкова смешно? — попита той с отличен оксфордски акцент.

— Ти си толкова невъзможно арогантен.

Калид махна небрежно с ръка, жест, който ѝ напомни за султана.

— Учих в Англия няколко години. Според мен, англичаните са най-арогантните хора на света, тъй като смятат, че са нещо много повече от всички други. Те са учтиви, но никога не казват каквото мислят. Защо тогава прямотата ми бива възприемана като арогантност?

Сара нямаше отговор на този въпрос.

— Не е ли така?

— Няма да обсъждам англичаните с теб.

— Тогава какво ще обсъждаш с мен?

— Нищо.

— Тогава научи ме.

Той се облегна на лакът. При това движение кафтанът му се разтвори, разкривайки златистия му пояс. Тялото му се очертаваше ясно под прозрачната туника. Сара отклони поглед.

— На какво да те науча?

— На всичко. Разкажи ми например за Съединените щати, аз никога не съм бил там.

— Америка няма да ти хареса. Там имаме демокрация.

— Знам много неща за демокрацията. Но мисля, че е твърде бавен процес.

— Да, предполагам, че е така, но ние, американците, я предпочитаме пред възможността да ни управлява някой диктатор.

— Искаш да кажеш, че аз съм диктатор?

— Не се намирам тук по моя воля.

— Но ще си много доволна, че се намираш тук. Един ден.

— Сега мога ли да си вървя? — попита Сара, изморена от спора.

— Не, не можеш — отвърна остро той, като се изправи.

Сара веднага застана нащрек, вцепени се, когато той се приближи до нея.

— Какво са направили моите прислужници с косата ти?

— Идеята не беше моя — отбеляза мрачно Сара.

Потрепера, когато той докосна косите ѝ и махна една от фибите от слонова кост.

— Не се плаши — заяви сухо. — Просто се опитвам да направя така, че да ти стане по-леко и удобно. Това ми изглежда доста болезнено.

— Това е нищо в сравнение с кола-маската — промърмори Сара, притваряйки очи, тъй като той разплете сърчно едната плитка и тя веднага се почувства по-свободно.

— Сега по-добре ли е? — попита той.

Тя кимна. Трябваше да признае, че е така. Калид махна втория гребен и разплете цялата ѝ коса. Прокара няколко пъти пръстите си през нея. Сара се отпусна и притвори очи от удоволствие. Той седна на дивана до нея, обърна я с гръб към себе си и я накара да се облегне на рамото му.

— Защо някой би поискал да измъчва такава великолепна коса, като я сплита и връзва? — промърмори той, като вземаше по някой златист кичур и го оставяше да изтече между пръстите му.

Сара не отговори. Изпитваше огромно облекчение, сега, когато кръвта циркулираше нормално в главата ѝ. Когато ръката му обгърна кръста ѝ, тя, без да се замисля, се облегна на тялото му. Той беше толкова близо, тялото му излъчваше такава топлина, гласът му бе толкова успокояващ...

Калид отметна настрана косата ѝ и долепи устни до врата ѝ. Сара се сепна, но той я държеше здраво, ръцете му се преместиха по-нагоре и покриха гърдите ѝ.

— Пусни ме! — извика тя, като започна да се съпротивлява.

— Само преди миг докосването ми не ти бе толкова противно — прошепна той в ухото ѝ. Плъзна ръка в кафтана ѝ, като погали нежната кожа, открита от дълбоко изрязаното ѝ деколте.

— Ще викам! — Сара изпадна в паника, защото устата му продължи да очертава гореща линия от врата към рамото ѝ, предизвиквайки у нея такава реакция, чувства, които тя не смееше да си признае, че изпитва.

— От това няма никаква полза. Всичко тук ми принадлежи, забрави ли? — промърмори той, а търсецата му ръка покри едната ѝ гола гърд и помилва нежно зърното.

— Пусни ме! — изстена Сара, извивайки тялото си като дъга.

— Ти в действителност не искаш да те пусна — прошепна дрезгаво той и с едно плавно движение я обърна към себе си и отвори

туниката ѝ, като разголи гърдите ѝ.

Устните му се склучиха около едното зърно. Сара в първия момент се възпротиви, после въздъхна и отметна назад глава Калид нежно засмука зърното, след това го захапа леко. Чувствителната ѝ кожа пламна от възбуда и Сара започна да стене безпомощно. Калид вдигна за миг глава, Сара почувства, че натискът намалява, но усещането бе толкова сладостно, че тя зарови пръсти в косата му и притегли главата му отново към себе си.

По тялото ѝ премина сладостна тръпка, когато устните му отново я докоснаха. Сара се потопи в топлината, в магията на ласките му. Чувстваше косата му като коприна под пръстите си, а когато свободната му ръка покри другата ѝ гърда, тя изстена тихо, тялото ѝ се изви като дъга, жадно за още милувки.

Калид рязко се изправи, като я остави да падне на дивана. Сара изненадана отвори очи.

— Това е всичко — каза той, а в гласа му се долавяха копринени нотки. — Чаках те кога ще издадеш този звук. — Той се извърна и оправя дрехата си.

Сара ахна от изумление, впила поглед в гърба му.

— Предлагам ти да се облечеш. Не би искала охраната да добие невярна представа...

— Защо ти... ти... — Сара не можа да довърши. Калид плесна силно с ръце. Вратата се отвори точно когато Сара загърна туниката си и оправя кафтана си.

— Отведете тази жена обратно в харема — нареди на турски Калид на войниците от охраната, които чакаха заповедите му.

Сара се изправи с цялото достойнство, което ѝ бе останало.

— Ще те накарам да ми платиш за това! — Гласът ѝ трепереше от възмущение, щеше да се разплаче всеки момент, но беше твърде горда, за да го покаже.

— Не, Сара, няма да го направиш — отвърна спокойно Калид. — Ще се върнеш за още.

Калид направи знак на войниците и те удариха с тоягите си по пода. Сара излезе от стаята, без да погледне към Калид, удивена, че можеше да се държи на краката си. Пред входа на харема бе посрещната от евнусите, които я заведоха до покоите ѝ.

* * *

Калид почака, докато Сара излезе, след това се отпусна тежко на дивана и прокара треперещи пръсти през косата си. Самообладанието, което бе проявил, когато отпрати Сара, бе преструвка — никога през живота си не бе желал толкова силно някоя жена и това, че си наложи да спре, бе по-трудно, отколкото си бе представял. Но бе успял да го стори и бе доволен.

Трябваше да ѝ покаже кой ще има водеща роля в отношенията им. Малко по малко щеше да ѝ разкрива страстта си, щеше да я възбужда и гали, докато накрая тя щеше да се превърне в глина в ръцете му, мека и подканяща да бъде моделирана според неговите желания. Но дотогава трябваше да запази самообладание, а това щеше да е трудно. Тя беше като зряла, сочна ябълка, която само молеше да бъде откъсната. Нямахше да му бъде лесно да сдържи желанието си. Калид искаше да потъне в меката ѝ плът, да проникне в нея дълбоко, да се слоят в едно неразделно цяло. Калид сграбчи бутилката с ракия и отпи голяма глътка, след това избърса устни с опакото на ръката си.

Търпение, нужно е само търпение.

След време ще има всичко, което пожелае.

— *Valide pashana*, те вика при себе си — Мемтаз разтърси рамото на Сара.

— Коя? — попита Сара, като се изправи и разтърка очите си, мислейки си, че сега последното, от което се нуждае, е още едно повикване.

— Бабата на Калид шах. Желаете да я посетиш в покоите ѝ.

„Чудесно“, помисли си Сара. Все още не можеше да дойде на себе си от срещата си с Калид и изобщо не ѝ се искаше да се среща с някой от роднините му.

— Мога ли да откажа? — попита уморено тя.

— Не ти го препоръчвам. Козем има голямо влияние върху внука си, освен това властта ѝ в харема е почти неограничена. Трябва да се опиташ да се сприятелиш с нея, мис.

— Трябва ли да мина отново през онези ужасни изпитания, за да се срещна с нея? — Сара отметна назад косата си.

— Разбира се, че не. Тя е жена.

— Какво облекчение! Какво трябва да облека?

Сара се изкъпа бързо и облече дрехите, които ѝ бе избрала Мемтаз — свободни бели кашмирени панталони и прилепнала блуза от яркочервена коприна с широки ръкави. Остави косата си да се спуска свободно по гърба и обу високите обувки, които жените носеха в харема, след това сложи обиците, които Мемтаз ѝ бе подала в последния момент. Те бяха златни, прикрепяха се към ушите с големи червени рубини, а в долната част висеше наниз от перли, които достигаха почти до рамото ѝ.

— Сега вече готова ли съм? — попита саркастично Сара, когато най-накрая Мемтаз приключи тоалета ѝ.

— За посещение при жена, да — отвърна безстрастно прислужницата. — Ела с мен.

Покоите на Козем не бяха далеч, намираха се в края на коридора, вратите към тях бяха почти толкова хубави и почти толкова богато украсени, като тези на Калид. В дървото над вратите бе гравирани със злато имперският полумесец. Евнусите, които придружаваха жените навсякъде, отстъпиха встрани, когато Мемтаз почука на вратата на Козем.

— Влез! — извика отвътре старата жена.

Когато влязоха, Сара се огледа удивена. Сякаш бе пристъпила прага към друг свят. Целият дворец на Калид беше разкошен, но покоите на Козем бяха толкова луксозни, че не се поддаваха на описание. Навсякъде можеха да се видят осветени клетки, в които имаше различни екзотични птици, множество огледала с позлатени ръбове и изящно изработени мебели. Килимите бяха в светли тонове и от всякакъв вид — някои бяха копринени, някои вълнени, но всички бяха много красиви и меки. По стените висяха единствени по рода си гоблени, изработени от най-изящни материи, а няколко различни по цвят гардероба, пълни с дрехи и бижута, стояха като стражи в главния салон, чийто таван бе украсен с лапис и злато. Във всекидневната, подобна на тази на Калид, старата жена се бе изтегнала на един отрупан с плюшени възглавници диван и пушеше лула. Тя направи знак на Сара да се приближи, след това плесна с ръце, отправяйки слугите, които стояха в очакване край нея.

Сара застана пред бабата на Калид, като се чудеше доколко бе осведомена тя за отношенията ѝ с пашата. Старата жена я гледаше с

умните си черни очи, които толкова напомняха тези на внука ѝ. Беше облечена разкошно, дори и за приетото в харема: розови шалвари, избродирани със сребърни цветя, копринена блуза с цвят на слонова кост, която се закопчаваше с малки диамантени копчета, жилетка от същата материя. Бе пристегнала кръста си с пояс, украсен с диаманти и перли, пурпурната ѝ брукатена туника бе поръбена с хермелин. Шапката ѝ бе в тон с блузата и жилетка — от коприна с цвят на слонова кост, също украсена с перли и диаманти. Шапката бе сложена така, че да придържа гъстите, но посивели вече коси, които без съмнение, някога са били гарвановочерни като тези на Калид. Осемдесет и две годишна, Козем все още вдъхваше респект. Личеше, че някога е била много красива. Без съмнение Калид бе наследил изумителната си физическа красота от тази жена.

— Много си слаба — каза вместо поздрав Козем.

— Съжалявам. — Сара едва се сдържа да не се засмее.

— Внукут ми има странен вкус. Наследил го е от майка си. Прекара твърде много време в Англия, така мисля аз, но кой слуша една стара жена. Можеш да седнеш.

Сара седна на дивана.

— Извини ме за лошия английски. Научих го от снаха си, но откакто тя умря, не съм имала възможност да го практикувам, освен когато на Калид му хрумне да говори на този език. Сега, след като ти си тук, предполагам, че той ще го прави по-често.

— Английският ви е много добър.

— В харема се носят слухове, че Калид е заслепен от любов по теб — каза без предисловие Козем.

Сара не знаеше какво да отвърне.

— Е, хайде, говори. Така ли е?

— Трябва сама да го попитате.

— Сега питам теб. Той прави ли любов с теб? — попита отново Козем, като изпусна облак дим.

Сара почувства как страните ѝ се покриват с гъста червенина.

— Не, не съвсем — чу се Сара да отговаря въпреки волята си, като се чудеше защо не каже на тази любопитна старица да си гледа работата.

— Какво трябва да означава това?

Сара затвори очи, бе притеснена и ужасена.

— А, разбирам. Срамежлива си. Може би точно затова той те желае толкова много. С всички тези жени в Бурса, които са готови да се хвърлят в краката му, отказът ти е сериозно предизвикателство.

Сара си спомни с каква страст бе отвърнала на последната прегръдка на Калид. Дори себе си не можеше да излъже, че го бе отблъснала с неохота, но въпреки това каза:

— Предполагам, че той много скоро ще се измори от тази игра и ще насочи вниманието си към някоя друга.

— Не съм толкова сигурна — отвърна замислено Козем. — Ти имаш западни маниери, бледа кожа и руса коса. Той изпитва влечение към хора като майка си. Харесва куража и духа на западните жени, както и начина, по който изглеждат, макар да се съмнявам, че някога ще го признае. Красавиците от Изтока не го привличат.

Сара слушаше внимателно. Старата жена остави лулата си в емайлирания съд до себе си и се приближи до Сара, като се приведе леко напред.

— Ще бъда съвсем пряма — започна тя, като че ли досега бе олицетворение на самата тактичност. — Искам правнук, законен правнук, роден от законен брак, а не от някоя фаворитка от харема, която никога няма да седне на трона на Бурса. Искам да се омъжиш за внука ми и да родиш наследник на трона.

Сара слушаше онемяла, чудейки се с каква скорост се случваха последните събития в живота ѝ. Само преди два месеца преподаваше в училището в Бостън!

— Е? — настоя Козем.

— Мисля, че трябва да говорите с внука си за това — отвърна Сара.

— Говорила съм, говорила съм толкова много, но без никаква полза. Той не искаше никоя жена, докато не те видя в Топкапъ. Раздели се с покрития със скъпоценни камъни меч на баща си, който султанът желае да притежава от дълго време, само и само да те има.

— Той ме купи, Ваше Височество. Трябва да разберете, че според обичаите в моята страна това е повече от обидно. Не мога да се омъжа за човек, който ме е купил като някое животно.

— Защо не? — попита Козем, като леко сви рамене. — Не го ли желаеш?

— Единственото, което желая, е да си отида вкъщи! — отвърна разгорещено Сара. Защо тези хора не можеха да проумеят това?

— Имаш ли някого, когото обичаш?

— Не, но...

— Мъж, хубав като моя внук? — продължи упорито Козем. — Толкова богат и с толкова власт?

Сара въздъхна и не отвърна нищо.

— Ето, виждаш ли? Нямах друг мъж.

— Не в това е въпросът.

— А в кое е въпросът? — настоя Козем.

— Трябва да имам възможност сама да избирам — отвърна ядосана Сара. — Не искам да бъда задържана против волята си.

— О, но ти наистина го желаеш. Всеки път, когато заговориш за Калид, страните ти поруменяват. Той знае как да достави удоволствие на една жена, за това съм чувала да се говори много. Ако насочи вниманието си към теб, Сара от Бостън, много скоро ще се намериш в леглото му.

Сара извърна поглед встрани. Разбираше, че в това, което казваше старата жена, имаше известна доза истина.

— Знаеш ли какво ще стане с теб, ако не се омъжиш за Калид?

Сара отново насочи поглед към нея.

— Той ще те използва както му харесва. След като ти се насити, ще те предостави на своите хора. Бракът определено е за предпочитане. Когато родиш наследника на трона, животът ти ще бъде изпълнен с удобство и лукс, дори когато престанеш да споделяш леглото на пашата. Без неговата закрила, животът на една застаряваща жена в харема може да бъде много труден.

— Заплашвате ли ме? — попита тихо Сара, а в очите ѝ гореше опасен огън.

Козем се разсмя и плесна с ръце.

— Разбирам какво е привлякло внука ми. Ти имаш смелост. Това е добре.

Сара зачака, изпълнена с напрежение. Беше сигурна, че ще последва още нещо. Козем отново се приведе към нея. Черните ѝ очи блестяха като диаманти на съсухреното ѝ лице.

— Аз самата не бих те избрала за майка на правнука ми, Сара. Сигурна съм, че разбираш защо. Жена, възпитана в нашите обичаи и

традиции, би била много по-подходяща, но след като Калид те желае толкова много, аз го приемам. Казвам само, че не бива да се бориш със съдбата си.

— Не приемам, че прищявката на Калид е моята съдба — отвърна дръзко Сара.

— Това не е прищявка. Той те чакаше от дълго време. На челото ти е изписано, че ти ще бъдеш неговата съпруга. След време ще го разбереш.

Сара не отговори. Не можеше да спори със старата жена, която на всяка цена бе решила да види следващия наследник на трона.

— Време е да се подкрепим малко — каза Козем с тон, като че ли бяха обсъждали нещо незначително.

Старицата плесна силно с ръце и на вратата веднага се появи прислужница, която носеше поднос, отрупан с деликатеси.

— Сега можеш да ми разкажеш за Съединените щати — добави нетърпеливо Козем, като отново взе лулата си.

Сара започна да разказва.

* * *

— Е, какво ти е мнението за нея? — обърна се към баба си Калид, като не сваляше поглед от лицето ѝ.

— За кого? — попита невинно Козем, като запали лулата си и изпусна с наслада дима.

— За Сара Уулкът, бабо. Знам, че си изпратила да ти я повикат, така че престани да се преструваш. Не мислиш ли, че е много красива?

Козем сви рамене.

— Не. Но ти харесваш западни жени с млечна кожа. Тя е прекалено слаба. Сигурен ли си, че може да износи и роди дете?

— А ти никога ли не мислиш за нещо друго? — възрази Калид, раздразнен от думите ѝ.

— Не, не мисля, а и ти също трябва сериозно да се замислиш! Твой дълг е да...

— Не ми говори какво е мой дълг и какво не е! След като баща ми умря, аз управлявам тази област. Сражавам се с арабите и бедуините, плащам си дължимото на султана и пазя мира, както и

всичко, което ми остави моят баща и твой син. Отнасям се към това наследство като към нещо свещено. Поставил съм благополучието на хората ми преди всичко и над всичко и ти знаеш това много добре! Сега искам тази жена и проклет да съм, ако не я имам!

Калид се изправи рязко и започна възбудено да крачи из стаята.

— Аз не се противопоставям на избора ти, Калид. Ако питаш мен, тя може да има гърбица или заешка устна, все ми е едно — отвърна меко Козем. — Аз просто искам от теб да се ожениш за нея и да й направиш дете колкото е възможно по-бързо.

— Имам нужда от време — заяви упорито Калид.

— Защо?

— Искам тя сама да ме пожелае и доброволно да дойде при мен.

— Ти си твърде горд, Калид. Сега я обладай насила, по-късно тя сама ще дойде при теб. Много бракове са започнали по този начин.

— Но не и моят.

— Значи искаш и тя да те желае толкова, колкото я желаеш и ти.

— Повече.

— Не мисля, че това е възможно — усмихна се Козем.

Калид се обърна към нея и ѝ се усмихна. Чувстваше се сигурен в себе си.

— О, да, възможно е, не след дълго сама ще се убедиш.

* * *

Роксалена стъпваше предпазливо по напуканата и осеяна с бурени пътека, която водеше към изоставената баня, използвана някога от жените от харема на султана, а сега обрасла с пълзящи растения и лози и обитавана от паяци и гнездящи птици. Абдул Хамид бе построил нова баня на Босфора за любимката си Накшедил, майката на Роксалена, а старата бе изоставена и бавно се рушеше. Сега никой не идваше в градините освен децата от харема, които играеха тук, и някой градинар, за да изскубе твърде избуялите плевели.

Сега това място посещаваха млади мъж и жена, които пазеха любовта си в тайна и чиято съдба беше да се срещат, като рискуват живота си.

— Осман? — прошепна Роксалена, като се мъчеше да проникне с поглед през тъмнината на безлунната нощ.

— Тук съм — отвърна любимият ѝ и моментално застана до нея.

Роксалена се хвърли в прегръдките му, той я притисна към себе си и впи жадно устните си в нейните. Роксалена отвърна с жар на целувката му, след което започнаха бързо да се събличат. И двамата изгаряха от страст. Осман отнесе принцесата на една каменна пейка вътре в банята, разкъса останалата част от облеклото ѝ и покри тялото ѝ със своето, като проникна в нея почти в същия момент. Роксалена изстена и зарови лице в широкото му рамо, страстно шепнейки името му, а след като вълната на задоволената страст премина, тя се отпусна назад, закрила очите си с ръка. Той се наведе и я целуна.

— Липсвах ли ти? — попита Осман, а тя се засмя. Роксалена махна ръката от очите си, погледна лицето на любимия си, надвесено над нея, и докосна бузата му. Осман имаше здрав тъмен загар, черната му къдрава коса, правилни черти и силно тяло бяха мощен импулс за една жена, отгледана от евнуси и куртизанки. Тя го обичаше с детска преданост. Любовта ѝ беше проява на неподчинение към властния ѝ баща и израз на природните ѝ инстинкти. Осман бе най-хубавото, което имаше в живота си.

— Разбра ли нещо за Сара? — попита тя, като се изправи и започна да търси дрехите си. — Ширза ми каза, че си чул нещо.

— Да.

— Е?

— Няма да ти хареса.

— Каж ми.

— Баща ти я е продал на шах Калид.

Роксалена впи невярващ поглед в него.

— Истина е — продължи Осман, като кимна. — Научих го направо от робинята на главния евнух. Спомняш ли си онзи меч, обсипан с рубини, който баща ти искаше да притежава от толкова отдавна? Мечът е семейна собственост на шах Калид, останал е още от нападенията на Сюлейман над Армения.

Роксалена кимна. Спомняше си мечта много добре.

— Калид държеше този меч на специално място в Двореца на Орхидеята. Не позволяваше на никой да го докосва.

— Сигурно много е искал да притежава Сара.

— Сега не се учудвам, че баща ми отказа да разговаря с мен по този въпрос. Той толкова искаше този меч, че най-вероятно сега дори спи с него. О, той е такъв лъжец. Не мога да го понасям, Осман.

Осман мълчаливо галеше ръката ѝ. Бе слушал и преди подобни изблици и осъзнаваше, че в голяма степен влечението на Роксалена към него се дължи на факта, че бе последният човек на света, който султанът би избрал за дъщеря си. Но това нямаше значение — той обичаше малката принцеса толкова много, че причините, поради които и тя го обичаше, не го интересуваха.

— Трябва да съобщим на братовчедата на Сара. Той има същото име, Уулкът, и ръководи бизнес с килими. Сигурна съм, че неговото правителство може да направи нещо, за да помогне на Сара — каза Роксалена.

Осман не отговори нищо. Не беше толкова сигурен. Бизнесът в Турция се развиваше със съгласието и разрешението на султана, следователно посолството едва ли щеше да се съгласи да го предизвиква. Роксалена каза нещо, като прекъсна размишленията му. Необходими му бяха няколко секунди, за да осъзнае, че тя се смее.

— Какво има?

— Казах на Сара, че Калид я харесва, но тя отрече. Сега се намира в харема му, купена на фантастична цена.

— И?

— И пашата на Бурса дори не може да си представи колко неприятности ще му донесе скъпо платената му придобивка.

ГЛАВА 4

— Време е да присъствате, когато пашата раздава правосъдие, мистрес — каза Мемтаз.

— Няма да отида — отвърна Сара, като вдигна поглед от книгата, която четеше.

— Но пашата нареди.

— Кажу ми, че съм умряла.

Мемтаз я погледна тъжно.

— Ако не се отзовете, мистрес, аз ще си изпатя зле.

— Това е изнудване, Мемтаз.

— Но защо да не отидете? Вече прекарахте три часа в приготовления в харема, а и дрехите ви са готови.

— Не ми припомняй! Понесох достатъчно враждебни погледи за цял живот. Коя е онази висока жена с червеникавокафява коса, на която постоянно ѝ правят масаж или процедури на кожата? Всеки път, когато се появя, тя ми хвърля убийствени погледи. Не че другите жени изглеждат особено доволни да ме видят.

— Червенокосата е Фатма. Преда да дойдеш тук, тя беше фаворитката.

Сара се закова на място и погледна втренчено Мемтаз.

— Фаворитката? Искаш да кажеш, че е спяла с Калид?

Мемтаз кимна.

— Споделяше леглото му до около шест месеца, преди да пристигнеш. Мисля, че той се отегчи от нея.

— Значи между тях нещата са приключили, преди Калид да ме срещне.

— Да.

— Тогава защо тя се гневи на мен?

Мемтаз сви рамене.

— Да не си любимката за момента е едно. Съвсем друго е, когато те заменят с друга.

— Тя не е била заменяна, Мемтаз. Не спя с шах Калид.

Мемтаз не отговори нищо.

— Истина е, Мемтаз.

Прислужницата ѝ подаде чифт шалвари и Сара автоматично ги обу.

— Никой няма да го повярва — каза философски Мемтаз.

— И защо не, за бога? Всички ли в империята се ръководят от сексуални инстинкти?

— Няма да го повярват, защото сте млада и красива, а пашата ви е купил на много висока цена и ви е направил своя любимка. Защо ще се държи по този начин, ако не е така?

— Може би иска да обсъжда с мен международната политика? — отвърна сухо Сара.

Мемтаз ѝ подаде, свободна блуза с широки ръкави. Сара неохотно облече дрехата и сложи подходящ колан. Бяха изработени от лилава коприна, а коланът беше избродиран със сребърни конци и огромни аметисти.

— Много сте красива — заяви одобрително Мемтаз, като подаде на Сара пурпурен шал, обшит със сребро по края, който можеше да покрие и главата. Сара праметна шала през раменете си и погледна Мемтаз.

— Готова ли съм?

— Тези дрехи са напълно подходящи за случая, мистрес — отвърна Мемтаз.

— Моля те, престани да ме наричаш мистрес. Не си моя робиня.

— Такава съм.

— Тогава те освобождавам.

— Вие не можете да ме освободите. Това може да направи само пашата, а той ме е назначил да се грижа за вас.

— В такъв случай ме наричай Сара.

— Не мога да направя това, мистрес. Не е прилично.

— Добре, виж какво ще ти кажа, Мемтаз. В моята страна не е прието хората да коленичат или да се просват на пода пред други хора. Този обичай ме смущава и ме кара да се чувствам неудобно. Така че, ако искаш да ми доставиш удоволствие, ще престанеш да се хвърляш на пода всеки път, когато те погледна.

Мемтаз сведе очи, но не каза нищо. Сара въздъхна и сложи ръка на рамото на дребничката прислужница.

— Мемтаз, съжалявам. Не е справедливо да си го изкарвам на теб.

— Да си го изкарвате на мен?

— Раздразнението, гнева от положението, в което съм попаднала. Не искам да видя отново Калид. Последната ни среща завърши... зле. А сега се чудя как да постъпя, когато господарят отново ме вика.

— Вие няма да бъдете сама с него, мистрес. Издаването на правосъдие е публично. Той просто иска вие да присъствате.

— И какво става при това издаване на правосъдие?

— Пашата решава при спор кое е право и кое не.

— Това определено си струва да се види — промърмори горчиво Сара, като протегна ръце, за да може Мемтаз да им сложи сребърни гривни.

— Какво казахте?

— Не разбирам как толкова несправедлив човек може да раздава правосъдие.

— Пашата е известен със своята справедливост, а хората смятат за истински късмет, че ги управлява такъв господар.

— Хм. — Сара отблъсна сребърната диадема, която Мемтаз се готвеше да сложи през челото ѝ.

— Не мога да нося това, Мемтаз, прави ме разногледа.

— Какво значи това?

— Не мога да виждам! Виж, украсена съм като коледно дърво. Хайде да тръгваме.

— Какво е коледно дърво?

— Елха, която украсяваме с различни блестящи играчки. В моята страна отсичаме елхата и я поставяме вкъщи, така отбелязваме един голям наш празник.

Мемтаз повдигна учудено вежди.

— А казваш, че нашите обичаи били странни!

На вратата се появиха двама евнуси и застанаха в очакване.

— Време е — каза Мемтаз.

Сара хвърли кратък поглед на покоите си. Стаята бе малко по-малка от тази на Козем, освен това Сара не притежаваше толкова много дрехи и бижута, но във всяко друго отношение двата апартамента си приличаха. Имаше в изобилие големи огледала и изящни мебели, а стените бяха в млечно-розов цвят. Сара уморено

извърна поглед. Наистина се беше превърнала в птичка в златна клетка.

— Готова съм — промълви тя, а евнусите отстъпиха встрани и я пропуснаха да мине пред тях.

* * *

Калид влезе в тронната зала с цяла процесия служители и веднага забеляза, че Сара липсва. Мястото до Козем беше празно.

Калид прекоси огромния персийски килим, в който беше втъкана огромна райска птица и който покриваше пода от розов мрамор, и изкачи покритите с червени пътеки стълби, водещи към трона. Самият трон, изработен от тъмен махагон, беше богато инкрустиран със злато и лапис, а високата задна част, която бе направена като мрежа от сложни плетеници, беше обсипана със скъпоценни камъни. Той се обърна и застана с лице към хората и всички те едновременно се поклониха с поставени пред гърдите си събрани длани и с наведени към земята глави. Калид изчака известно време, докато те се изправят, след това седна царствено на трона и протегна ръка към писаря, който му подаде списък със споровете, които трябваше да бъдат разрешени днес.

От дясната му страна бяха настанени мъжете: главните чиновници и счетоводители и пълномощниците на всички области в Бурса, както и главният евнух и капитанът на охраната. От лявата му страна бяха жените, всички с покрити лица, баба му и по-далечни роднини от харема, които трябваше да присъстват, когато той раздаваше правосъдие. Веднъж в месеца на тази церемония бе допускана и избрана група от обикновени хора. Те оправяха смутени дрехите си. Самото присъствие на пашата ги изпълваше със страхопочитание.

Отсъстваше само Сара. Калид прочете списъка и отново вдигна поглед. Всички го чакаха да започне.

В този момент се отвори една странична врата, откъдето влязоха двама евнуси, следвани от Сара и Мемтаз. Калид вдигна ръка и те се заковаха на място. Сара огледа претъпканата зала, след това подиума, където до Козем се виждаше самотно празно място. Почувства с

неудоволствие и смущение, че мястото е за нея. Калид каза нещо на турски и посочи към подиума.

— Идете и седнете до *valide pashana* — прошепна ужасена Мемтаз. — Побързайте, защото вече сте закъснели.

Пътят до празното място като че ли продължи цяла вечност. Сара чувстваше погледите на всички, впити в нея. Тя седна, отпусна ръце в скута си и се загледа в една невидима точка някъде над главата на главния евнух.

Калид плесна с ръце и церемонията започна. Пълномощниците от всеки район бяха избрали по един случай, за да бъде разгледан от пашата, и въпреки първоначалната си вътрешна съпротива, Сара бе дълбоко заинтригувана. Разбира се, не можеше да разбере по-голямата част от това, което се говореше, но Козем от време на време ѝ превеждаше, което ѝ даваше възможност да следи всяко решение на пашата.

Първият молител се оплака, че съседът му е откраднал жената, а в процеса на разпита се оказа, че изоставеният съпруг е нанасял постоянно побоища на жена си. Калид разтрогна брака им и нареди жената да остане при съседа и да бъде негова законна съпруга, като обясни, че всеки мъж, който се отнася толкова безобразно с жена си, заслужава да я загуби.

Козем закима енергично.

— Много мъдро — обърна се тя към Сара, която изучаваше внимателно своя похитител над воала, закриващ носа и устата.

Пашата носеше тъмносиня военна униформа и златен колан, отрупан с медали. Той изслушваше, без да се намесва или да прекъсва, всеки човек, който излагаше пред него молбата си, след това отговаряше с добре модулиран глас, който веднага привличаше вниманието на тези, които го слушаха. Дойде и четвъртият случай, който трябваше да бъде разгледан, двама овчари спореха за границата между пасищата си. Сега Сара разбра защо Калид бе настоял тя да присъства. Той очевидно искаше тя да го види и в друга светлина, а не само като прелъстител и похитител, и трябваше да признае, че планът му даваше резултати. Тя **НАИСТИНА** беше впечатлена.

— Внукът ми е много мъдър, не мислиш ли? — прошепна Козем, като че ли бе прочела мислите ѝ.

Сара обърна глава към старата жена, която я гледаше хитро, очите над копринения воал бяха пълни с разбиране.

— Предполагам, че той се справя добре — призна Сара.

— Добре! В цялата империя няма по-справедлив паша, всеки казва така. И никой не е по-красив от него, предполагам, ще се съгласиш с мен?

Сара се усмихна: Козем беше неуморима.

— Заради теб той обръсна брадата си, знаеш ли това? — прошепна отново Козем. — Мислеше си, че без нея ти ще го намираш по-привлекателен, щом като западният обичай налага мъжете да ходят гладко избръснати.

За Сара Калид притежаваше огромна привлекателна сила, със или без брада, и Сара бе сигурна, че той го знае.

— Всъщност в момента на Запад брадите отново са на мода, особено в Съединените щати и Англия. Уелският принц също има брада — добави Сара с леко злорадство.

— Но защо е нужно да се скрива с брада такова прекрасно лице като това на Калид? — продължи Козем. — Той прилича на майка си. Тя беше много красива, макар и твърде бледа. Калид е наследил всичко от нея, освен носа. Него е взел от баща си.

Главният евнух на Калид, висок суданец на име Ахмед, се обърна и хвърли недоволен поглед на Козем. Тя му отвърна с груб жест.

— Той иска да замълча — прошепна тя на Сара. — Този човек си позволява твърде много. Калид прекалено много го глези. Аз скоро ще умра и той повече нищо няма да чуе от мен.

Сара извърна глава, като едва се сдържа да не се разсмее. За човек, който постоянно говори за смъртта, Козем беше забележително жизнена.

Раздаването на правосъдие продължи малко повече от два часа. Калид разреши повече от двайсет случая. След като свърши, напусна тронната зала, без нито веднъж да погледне към Сара.

Главният евнух застана пред събранието и каза нещо на турски. След това жените от харема излязоха от залата през вратите, които водеха към вътрешността на палата, а останалите се насочиха към вратите на двора.

— Това ли е всичко? — попита Сара.

— Беше раздадена справедливост — отвърна Козем.

„Но не и за мен“ — помисли си Сара.

В този момент към нея се приближи Мемтаз, заедно с един войник от охраната. От изражението ѝ Сара разбра, че е получила височайше нареждане да се яви. Прислужницата склочи длани пред гърдите си и се поклони.

— Моят господар Калид настоява да се явите в конюшните.

— В конюшните ли? — Сара бе удивена.

— Ще получите първия си урок по езда.

„Друг път“ — помисли си Сара.

— Би ли казала на твоя господар Калид, че нямам никакво желание да се уча да яздя. Ще си почивам в покоите си.

Сара се насочи надолу по коридора. Евнусите я последваха, а Мемтаз с нещастно изражение предаде думите ѝ на пратеника на Калид.

Сара се върна в покоите си и се хвърли на леглото си, като зарови лице в меките завивки. Няколко минути стоя така неподвижна, като нацупено дете и притискаше лицето си до муселинената покривка, след това се изправи и започна бавно да се съблича. Накрая остана боса и само по тънкото си ленено бельо, което бе прилепнало към тялото ѝ като втора кожа. Легна по гръб и впи поглед в изрисувания в пасторални сцени таван, чудейки се колко още ще издържи на това пленничество, без да полудее. След няколко минути долови някакво раздвижване в коридора. Последваха женски писъци и тропот на крака, възбудени гласове говореха нещо, което тя не можеше да разбере. Калид влетя в покоите ѝ като ураган, а прислужницата, която беше в предното помещение, се просна на пода от страх. Мемтаз подтичваше след него, като кършеше ръце и плачеше. След нея вървяха евносите на Сара с широко отворени от страх очи.

— Вън! — изрева на турски Калид. — Всички вън! Измитайте се веднага!

Всички започнаха да се оттеглят уплашено. Двамата евноси се спогледаха, след това излязоха в коридора, но Мемтаз остана на мястото си, като плачеше високо.

— Спри веднага! — нахвърли се върху нея Калид. Мемтаз пхна юмрук в устата си и избяга, ридаейки.

— Остави я намира, Калид! — извика Сара. — Тя не ти е виновна за нищо!

— Но затова пък ти си виновна! — Калид сложи ръце на хълбоци, като я фиксираше с поглед.

— За какво говориш? — попита презрително Сара.

— Наредих ти да дойдеш при мен, а ти не се подчини!

— Върви по дяволите! — Сара му обърна гръб. Калид се пресегна и я сграбчи за дрехата, после рязко я обърна с лице към себе си.

— Изглежда все още не разбираш в какво положение се намираш тук — процеди тихо той. Тъмните му очи бяха на сантиметри от нейните. — Когато те повикам, длъжна си да идваш при мен.

— Старият ред трябва да умре и да отстъпи място на нов — отвърна Сара, като издържа на погледа му.

— Какво искаш да кажеш? — Калид присви подозрително очи.

— Твоите хора постоянно цитират вашите древни книги, помислих си, че мога да направя същото с Библията.

— Ще се научиш да ми се подчиняваш — продължи той все така тихо, като изобщо не обърна внимание на саркастичната ѝ забележка и не я изпускаше от ръцете си.

— Или какво? Ще ме убиеш? Мисля, че вече обсъждахме тази възможност, нали?

— Или ще заповядам да ударят двацет камшика на прислужницата ти Мемтаз — отвърна спокойно Калид.

Сара остана с отворена уста. Беше шокирана. Той ѝ се усмихна победоносно.

— Няма да го направиш — прошепна тя.

Той отстъпи крачка назад и скръсти ръце пред гърдите си. Усмивката не слизаше от лицето му. Сара бе вцепенена от ужас. Не можеше да разбере такава крещяща несправедливост, особено от човек, който току-що бе демонстрирал своя здрав разум, когато ставаше дума за правосъдие.

— Това ли си научил в Оксфорд? — попита тихо тя.

— Това научих от баща си. Можех да заповядам да бичуват теб и ти щеше да понесеш наказанието си, като ме проклинаш всеки път, когато камшикът се заби в нежната ти кожа, но ако заплаша някой, който зависи от теб, ти веднага ще се обявиш в негова защита, за да го спасиш. Постъпваш като истинска американка.

— Приемам думите ти като комплимент.

— Само че аз не исках да ти правя такъв. Твоята чувствителност ми позволява да победя. Не можеш да направиш нищо.

След тези думи Калид протегна ръка и прокара показалеца си по дълбоко изрязаното ѝ деколте и после във вдлъбнатинката между гърдите ѝ. Сара се отдръпна рязко.

— О! Миналата нощ докосванията ми не ти бяха толкова неприятни.

Лицето ѝ пламна от смущение, когато си спомни как се бе притиснала до него и как го бе придърпала по-близо до себе си, жадувайки за ласките му.

— А ти не нарушаваш ли собствените си правила, като идваш в харема? — Сара попита първото нещо, което ѝ дойде наум. — Мислех, че на мъжете е забранено да идват тук.

— Правя това, което искам — отвърна той. — Няма да е зле да не го забравяш. Очаквам те след четвърт час в конюшните или прислужницата ти ще понесе последствията. — Калид се обърна и излезе от стаята.

Сара се отпусна тежко на леглото, като свиваше и разпускаше юмруци. Трябваше да се измъкне от този дворец. Започна да гризе нокътя на палеца си, а в главата ѝ нахлуваха множество въпроси. Къде беше Джеймс и защо не правеше нищо, за да ѝ помогне? Възможно ли бе той дори да не знае къде е тя? Роксалена знаеше ли какво бе направил баща ѝ и дали щеше да му се противопостави, ако знаеше? Изобщо ли нямаше начин да избяга от двореца? Жените от харема бяха толкова добре охранявани, че бягството бе изключено, но Мемтаз често говореше за бани извън двореца, както и за пазара Кахули. Когато излизаха, жените бяха забулени и зорко охранявани, но тогава поне нямаше да с необходимо да се лута из лабиринта на палата, за да достигне до външния свят.

Мемтаз влезе забързано, като носеше дрехи.

— Добре ли си? — Сара се изправи и сложи ръка на рамото на другата жена.

— Добре съм, мистрес. Бях разстроена, че съм разочаровала моя господар.

— Другите сигурно са за мен — въздъхна Сара.

— Да. Ще трябва да ги облечете, а след това да отидете в конюшните при паша Калид.

— Защо не? Това не е лоша идея.

Сара въздъхна отново, след това облече блузата с дълги ръкави, която се закопчаваше отпред заедно със сцепената отстрани пола за езда и ботушите. Когато се приготви, излезе от стаите си, а двамата евнуси, както винаги, тръгнаха след нея. Без съмнение те бяха получили съответните заповеди, тъй като я поведоха през градините към открития басейн и през вратата на Къщата с птиците.

След това достигнаха конюшнията. До нея имаше утъпкано заградено място и обръчи за прескачане. Конюшните всъщност бяха няколко, а не една, както си бе помислила Сара. Евнусите спряха до първата и Сара влезе вътре, където я чакаше Калид. Той оседлаваше един великолепен бял арабски жребец, чиято опашка и грива бяха сплетени на плитки.

— Добре, вече си тук. — Той вдигна поглед към нея. — Ще те науча да яздиш.

Калид носеше прилепнали към тялото си панталони, широка памучна риза и блестящи от чистота ботуши за езда. Ризата имаше широки ръкави, V-образно деколте и бе натъпкана в широк колан от сурова кожа. Сара за пръв път виждаше Калид в облекло, характерно за Запада. Той ѝ направи поразително впечатление. Неохотно достигна до заключението, че във всякакви дрехи ще изглежда привлекателен.

— Откъде си сигурен, че не знам за язда? — попита тя, за да скрие смущението си.

— Учителките от Бостън не яздят коне.

— Ще се изненадаш какво може да прави тази учителка от Бостън — заяви мрачно Сара.

Калид се усмихна.

— Без съмнение, но днес ще се концентрираме върху това да се държиш на седлото и да запазиш необходимата стойка.

— Защо е толкова важно да се науча да язда? — попита уморено Сара.

— Искам да ме придружаваш, когато обикалям земите си — отвърна той, като праметна юздата над главата на животното.

— Не искам да те придружавам никъде.

— Това е без значение.

Той понякога звучеше като състудентите си адвокати от Оксфорд. В такива моменти Сара почти бе готова да забрави факта, че в

действителност е владетел от Изтока, който я държеше против волята ѝ. Но скоро той отново приемаше облика на паша, крещеше заповеди и управляваше живота ѝ и дори да бе забравила за миг, пак си спомняше кой всъщност е той.

Към тях се доближи един коняр, който водеше кобила.

— А, ето и Уста, тя е за теб. Виж колко е хубава, червеникавокафява, много е кротка. — Калид пое юздата и отпрати коняря.

— А как се казва твоят кон?

— Хан.

— Като Чингиз Хан?

— Точно така.

Калид изведе Хан отвън и го пусна в ограденото пространство, където той започна весело да тича в тръс, като от време на време спираше, за да пощипне няколко стръка трева.

— Засега Хан не ни е нужен — заяви Калид, като изведе Уста и подаде поводите на Сара. Тя ги държеше, докато Калид оседла коня. — Уста веднага ще разбере, че си неопитна, затова ще го поразведа малко, за да не вземе да избяга с теб.

— Колко успокоително!

Калид събра ръце и ѝ каза да стъпи на тях и да се качи на кобилата. Беше толкова близо, когато я повдигна леко. От него се излъчваше такава магнетична мъжка сила, че Сара преглътна мъчително и извърна глава. Той задържа ръцете си на кръста ѝ по-дълго, отколкото бе необходимо и Сара осъзна, че урокът щеше да бъде по-мъчителен, отколкото бе очаквала. Уста изцвили леко и отстъпи назад. Сара отчаяно се хвана за лъка на седлото.

— Свали ме от това нещо! — извика тя. — Чувствам се, като че ли се намирам на четирийсет фута във въздуха.

Калид се разсмя.

— Сега вземи юздите. — Той ѝ подаде кожените поводи. — И не дърпай твърде силно, в противен случай ще я нараниш. Мундщукът ще разреже устата ѝ.

— Да нараня нея! Ами аз?

— На теб няма да ти стане нищо. Нали аз съм тук. Сега седни изправена и не се накланяй.

Сара се опита да направи каквото ѝ бе казал.

— Отпусни мускулите на гърба — нареди Калид.

— Престани да викаш по мен. Правя каквото мога.

Калид прокара ръка по гърба ѝ, след това я постави на раменете ѝ.

— По-добре ли е?

— Да — отвърна неохотно тя.

— Хубаво. Сега дръж юздите достатъчно опънати, за да запазиш контрол над коня, но не прекалено, че да опъваш главата му назад. Опитай.

Сара последва инструкциите му.

— Добре. Сега ще я плесна леко и кобилата ще тръгне. Ще вървя до теб.

— Тя ще избяга — каза разтревожена Сара.

— Не, няма, обучена е много добре.

Калид потупа кобилата по хълбока, тя направи няколко крачки и спря. Сара отправи поглед към него.

— Притисни я леко с колене!

Сара се подчини и кобилата тръгна в лек тръс. Сара се опитваше да се задържи, но се друсаше на седлото.

— Ще падна! — извика уплашено тя.

— Стисни я леко между бедрата си — обясни търпеливо Калид.
— Кобилата ще реагира, ще видиш.

Сара се подчини и кобилата забави ход. Калид вървеше редом с нея, като постоянно обясняваше на Сара какво трябва да прави. След това хвана юздите и поведе животното в кръг, а Сара се опитваше да изправи стойката си.

— Добре — каза накрая той. — Достатъчно засега. След няколко дни ще опитаме отново.

— Не може ли да остана още? — попита Сара.

— Мислех, че изобщо не искаш да се захващаш с тази работа — разсмя се Калид.

— Е, започва да ми харесва.

— Така е, но конят става раздразнителен, когато неопитен ездач го язди твърде дълго. Уста има нужда от почивка. Хайде, слез. — Калид я вдигна от гърба на кобилата и я постави на земята пред себе си. Сара срещна блестящия му тъмен поглед и прочете в него одобрение. — Справи се много добре.

Тя не искаше да се чувства толкова поласкана от похвалата му, но въпреки нежеланието си се чувстваше точно така.

— Сега мога ли да си вървя? — попита бързо тя, отричайки в себе си чувствата, които я вълнуваха.

— Разбира се, че не. Сега ще поюздим малко.

— Току-що яздих.

— Говоря за двама ни. Ще яздим Хан. — Калид доведе големия арабски жребец, метна се на седмото, след това пое ръката на Сара и с едно движение я качи зад себе си.

— Дръж се здраво — извика той, след това смущка коня, който веднага се стрелна напред.

Сара се вкопчи здраво в тялото на Калид и затвори ужасена очи, когато приближиха оградата. Конят обаче я прескочи с лекота, след това се впусна и галоп по павираната алея, която водеше към равнинната околност.

Дълго време Сара не се осмели да отвори очи. Когато го направи, видя, че галопираха през широко равно поле, осеяно с диви цветя, а далеч пред тях се синееше Босфорът. Като опитен ездач, Калид се бе привел напред. Сара чувстваше под пръстите си играта на силните му мускули. Косата на Калид я удряше по лицето, и тя долавяше чистия му, възбуждащ аромат. Притисна се към силното му, мускулесто тяло, като забрави обстоятелствата, при които се бяха срещнали, отношенията помежду им, забрави всичко и се отдаде на красотата на момента, на чувственото удоволствие, породено от скоростта и сигурността. Накрая облегна буза на гърба му и отново затвори очи, този път не от страх.

Измина дълго време, преди Калид да забави ход и да спре. Когато Сара вдигна глава, видя, че се намираха в един оазис с много дървета, които хвърляха примамлива сянка, и бистър поток, който течеше през избуялата трева. Калид скочи на земята, след това ѝ подаде ръка и ѝ помогна да слезе от коня. Този път, когато застана пред него, Сара не посмя да срещне погледа му.

— Хареса ли ти? — попита тихо той, но от тона му Сара разбра, че Калид знае отговора.

За да разсее напрежението, тя извади от ръкава си носна кърпичка и я натопа в потока.

— Толкова е горещо! — каза тя, като изтри с кърпичката лицето си.

Калид развърза връзките на ризата си, след това я измъкна през глава.

— Ще се почувстваш по-добре след няколко минути на сянка — каза той, като захвърли ризата си настрани.

Той се наведе и наплиска тялото си с вода. Сара гледеше очарована водните капчици върху добре оформените му мускули. Калид се обърна и забеляза, че тя го наблюдава. Сара бързо извърна поглед встрани, но по тялото ѝ плъзнаха горещи вълни, страните ѝ поруменяха. Той се приближи и седна до нея на тревата, като използва ризата, за да подсуши тялото си.

— Защо си толкова упорита? — попита тихо. — Защо не се отдадеш на чувствата си? Знам от какви имаш нужда и мога да се погрижа да го имаш. Винаги.

Сара впери поглед в ръцете си, скръстени в скута ѝ, и не отвърна нищо.

— Можем да си доставим такова удоволствие! — прошепна той с дрезгав от възбуда глас.

— Удоволствието не е най-важното в живота отвърна — Сара, като не посмя да вдигне поглед към него.

— Тогава какво е най-важното?

— Свободата — отвърна тя веднага, дори без да се замисли.

Той обаче поклати глава.

— Използваш свободата като извинение, защото това ти позволява да лъжеш самата себе си. Ти се страхуваш от мен, нали? Страхуваш се от това, което можем да преживеем заедно, страхуваш се да прекрачиш границите, които винаги си си поставяла.

Сара преглътна с усилие и започна смутено да върти в ръцете си кърпичката. Очевидно бе, че Калид познава много добре жените и тя се замисли за миналите му любовници, Фатма и вероятно много други, които го бяха научили на това.

— Не мога да си позволя да забравя как се озовах тук и какво направи с мен — промълви тихо тя.

— Защо? Защо не можеш да забравиш? Наистина ли това има значение сега, когато сме сами? — Калид се пресегна и погали шията

й. Сара затвори очи и се поддаде на ласката му и в следващия миг се озова в прегръдките му.

Докосването до голата му кожа бе за нея истински шок — тя бе гореща, много гореща, въпреки че само преди минути се бе измил със студена вода. Ръцете ѝ несъзнателно обгърнаха врата му, Калид я привлече към себе си и покри устните ѝ със своите.

Никога досега не я беше целувал, а и тя никога по беше целувана по този начин. Спомените за всички предишни прегръдки изчезнаха, когато устните ѝ се разтвориха, за да посрещнат изучаващия му език. Тя му отвърна. Той имаше вкус на вино. Устните му се насочиха към меката част на ухото ѝ. Калид издърпа блузата от панталоните ѝ и я вдигна нагоре. Изпитваше непреодолимо желание да погали меката ѝ плът.

— Ти си моя! — прошепна той в косите ѝ. — Разбрах, че си моя, от момента, в който те видях. — Той се обърна и я положи на земята, излегна се до нея и я целуна по челото, след това отново завладя устата ѝ.

Когато посегна да разкопчее копчетата на блузата ѝ, Сара рязко се изправи и го отхвърли от себе си.

— Какво има? — зачервеното му лице беше на сантиметри от нейното.

— Нужно ли е да ти обяснявам? За тази игра са нужни двама. — Сара стана и се отдалечи към потока, като отново натъпка блузата в панталоните си.

Чу го да се приближава към нея, след миг Калид сграбчи ръката ѝ и я обърна рязко към себе си. Лицето му бе навъсено и мрачно.

— Би трябвало да те оставя тук. Ще минат дни, преди да те намери някой! — извика той, вбесен от държанието ѝ.

— Няма да направиш това. И знаеш ли защо? За великия паша е от първостепенно значение да до каже, че може да ме пречупи.

— Мога да те пречупя с голи ръце, но това едва ли ще пречупи магарешкия ти инат — отвърна уморено той, като рязко я пусна.

— Точно така. Тогава защо не се откажеш от мен? Сигурна съм, че можеш да намериш много по приятна женска компания в харема.

Лицето му представляваше безизразна каменна маска.

— Разбери едно. Никога няма да се откажа от теб. Ако не пожелаеш да споделяш леглото си мен, няма да те насилвам, но ти ще

остарееш в харема, тялото ти ще изсъхне и никой мъж никога няма да прояви глупостта, която аз проявих преди малко. А сега върви при коня, преди да съм се изкушил да последвам първото си желание и да те оставя да изгниеш тук.

Сара се подчини; беше изморена, прекалено изморена да се бори с този мъж, изморена да крои планове за бягство, които знаеше, че никога нямаше да се осъществят, изморена да се пита защо никой не идваше да ѝ помогне. Наистина ли бе изоставена тук сама, толкова далеч от дома?

Калид ѝ помогна да се качи на коня и веднага подкара в галоп. Обратният път бе нещо съвсем различно. Калид мълчеше през цялото време, мускулите на гърба му бяха твърди като стомана, Сара чувстваше враждебността му. Когато се върнаха в конюшните, той слезе и ѝ подаде ръка, без дори да я погледне. Евнусите, както обикновено, я чакаха, за да я придружат до покоите ѝ.

ГЛАВА 5

Джеймс и Беатрис Уулкът вечеряха, когато в трапезарията влезе прислужникът им Листак.

— Имате посетител, мадам. Да го отпратя ли?

Джеймс се изправи и попи устните си със салфетката.

— Не, не, аз ще го приема. Не прекъсвай вечерята си, Беатрис, може би е управителят на магазина. Казах му да дойде и да ми даде отчет, когато приключи с инвентаризацията. Не предполагах, че ще свърши толкова скоро. Донеси кафе във всекидневната, Листак. С две чаши.

Прислужникът се поклони и се оттегли, а Джеймс се отправи по коридора към гостната. Малката стая бе подредена във викториански стил, на излъскания до блясък под имаше красив персийски килим, а на масите в стил Чипъндейл бяха поставени изящни, покрити с копринен абажур лампи. Сред цялото това западно великолепие Осман бей определено изглеждаше странно. Когато Джеймс влезе, Осман бързо се изправи. Джеймс веднага забеляза военната униформа, гордо изправените рамене и сериозното изражение на лицето на турчина.

— Случило ли се е нещо със Сара?

* * *

Беатрис Уулкът тъкмо довършваше десерта си, когато съпругът ѝ се върна. По стиснатите устни и суровите бръчки около устата му веднага разбра, че се е случило нещо неприятно.

— Джеймс, какво има? — попита тя.

Джеймс бе пребледнял като смъртник. Той седна срещу нея, постави ръцете си на масата и сведе глава.

— За бога, Джеймс, кажи ми какво е станало! — Беатрис се изправи, заобиколи масата и се доближи до съпруга си.

— Сара е била продадена.

Беатрис изглеждаше така, сякаш всеки момент ще припадне.

— Ка... какво?!

— Султанът я продал на пашата от Бурса. Капитанът на охраната на Топкапъ ме посети току-що. Той ми каза, че пашата много харесал Сара, а султанът му я продал срещу някаква много ценна наследствена вещ и огромна сума пари.

— О, Господи! — извика Беатрис и пребледня.

— Очевидно, според турския закон, всяка жена, намираща се в харема на султана, е негова собственост и той може да постъпва с нея както му харесва.

— Ти знаеше ли това, когато уреди тя да отиде там?

— Разбира се, че не, за какъв ме вземаш? — отвърна разгорещено Джеймс, като впи поглед в жена си.

— Не знам, Джеймс, ти беше много нетърпелив да я изпратиш там. Мислеше си, че това може да помогне на бизнеса ти.

— Беатрис, моля те, упреците сега няма да помогнат с нищо. Трябва да намеря начин да я върна.

— Иди в посолството. Една американска гражданка не може да бъде третирана по този начин.

Джеймс въздъхна.

— Живеем в Турция и сме под юрисдикцията на султана. Тук важат местните закони. Разбира се, че ще опитам, но не съм сигурен дали американските представители ще могат да направят нещо.

Беатрис се пресегна и потупа окуражително ръката му.

— Защо този капитан е дошъл да ти каже за Сара? Сигурна съм, че се е изложил на риск.

— Изпратила го е принцеса Роксалена. Тя обикна Сара и сега се тревожи за нея, но и двамата знаем, че принцесата не може да направи нищо против волята на баща си.

— Какво ще стане със Сара? — попита тихо Беатрис.

Джеймс извърна поглед.

— Има само една причина пашата да поиска да я купи и страхувам се, че всеки се досеща каква е тя.

Беатрис дълго време не каза нищо.

— Дали ще я убие? — Най-накрая Беа се осмели да изрази най-лошите си опасения.

— Съмнявам се. Тя може да бъде изоставена, когато той загуби интерес към нея, но докато дойде това време, Сара сто пъти ще е пожелала да умре.

— Джеймс, толкова съжалявам! — Беатрис беше така потресена от ситуацията, в която бяха изпаднали, че това чувство надделя над естествената ѝ наклонност към спорове.

— Ти беше права, Беа. Изобщо не трябваше да ѝ позволявам да отива в харема.

— Не се отчайвай. Ще отидеш утре в посолството и ще видиш какво може да се направи.

Джеймс кимна в знак на съгласие, но изобщо не беше спокоен.

* * *

— Говори ли с брата на Сара? — прошепна принцесата, като се скри в сенките, тъй като съвсем близо до тях мина една слугиня от кухнята, която носеше на главата си кошница, пълна с рубиненочервени нарове.

Осман кимна.

— Говорих с него и знам, че ще опита да направи нещо, но не съм сигурен дали ще успее.

— Калид ще я задържи на всяка цена. Няма да се остави да го разубедят нито правителствени чиновници, нито който и да било друг. Когато иска нещо, готов е на всичко, за да го има. Сега случаят не е различен.

— Какво си мислиш, че ще предприеме Сара? — попита Осман.

— Ще се опита да избяга.

В отговор Осман въздъхна.

— Не виждам как би могла да успее. Къде ще отиде, кой ще ѝ помогне? Сара не познава никого в Бурса. Няма приятели.

— Но затова пък има приятели в Топкапъ — отвърна твърдо Роксалена. — Трябва да помисля, Осман, трябва да има някакъв начин да ѝ помогна.

— Да ѝ помогнем. Двамата.

В този момент мюезинът на кулата започна да приканва вярващите на вечерна молитва.

— Трябва да тръгвам — каза Осман. — В полунощ, в изоставената баня.

— В полунощ — отвърна Роксалена, като се промуши в един таен проход, водещ към вратите на кухнята.

* * *

Басейнът в хамама беше пълен с вдигаща пара вода, по чиято повърхност плуваха розови листа. Той беше заобиколен от мраморни колони и отделен от останалата част на харема с красиви завеси. Таванът бе украсен със златни арабески, подът бе от лапис. Самият басейн бе направен от розов мрамор, дъното представляваше огромна орхидея, изработена от контрастни по цвят мраморни плочи, обсипани със седеф. Около басейна имаше високи растения и дървета от най-различен вид, под тях бяха разпръснати на неголямо разстояние една от друга каменни пейки, където си почиваха жените от харема, когато не се къпеха във водата. Това не беше единственото удоволствие, което ги очакваше. Големи подноси, отрупани със сладкиши, бяха поставени край басейна. Освен тях прислужниците носеха други подноси с освежаващи питиета, на трети бяха наредени благовонни масла и всичко необходимо за поддържане на кожата. Жените в хамама винаги трябваше да бъдат готови, за да доставят удоволствие на пашата.

Сара се отпусна във водата, която в първия момент ѝ се стори гореща, но после ѝ подежда успокояващо. В харема тя беше обект на подигравки, тъй като настояваше да се къпе с бельото си, докато другите жени се разхождаха съвсем голи, като намятаха копринените си роби само когато им станеше студено. Някои палеха малки огньове в мраморни купи, които съдържаха изсушени розови листа и подправки, като добавяха сандалово дърво и смирна, след това разтваряха кафтаните си, за да поемат ароматния дим, който щеше да се просмуче в дрехите им, както и в телата им. И ако възникнеше спор, както често се случваше, евнуси хващаха спорещите и ги извеждаха.

Сара постоя няколко минути във водата, след това излезе от басейна, като наметна робата си и обу чехлите, които предпазваха деликатните ѝ крака от горещия мраморен под, както и от влагата по него. Влезе в съседното помещение, наречено тепидариум, премина

покрай весел фонтан и се насочи към диваните, където си почиваха жените от харема и пиеха кафе, сплитаха косите си или си разказваха различни истории. Около жените се навъртаха прислужници, които им подаваха наметала, парфюмираха дрехите и кожата им или изпълняваха дребните им капризи. Сара отпрати робините, които се насочиха към нея, и си взе една книга. Наистина, тя беше на турски, но имаше картини, което беше много по-интересно от група млади жени, които се държаха като деца.

Така или иначе, жените в харема не я обичаха. Като нова фаворитка, на нея бяха дадени най-хубавите покои, които преди принадлежаха на Фатма. Другите жени бяха приели, че тя се наслаждава на бурна сексуална връзка с Калид, което щеше да ѝ бъде забавно, ако Сара напълно не бе изгубила чувството си за хумор.

Калид не я бе викал при себе си вече две седмици. Сара използваше това време да крои планове за бягство, като постоянно си повтаряше, че Калид не ѝ липсва. В моментите, когато наистина си го признаваше, това беше, защото разговорите с него бяха истинско предизвикателство. Сара се чувстваше отегчена. Забеляза как Фатма запали дълга, обсипана с диаманти, лула, наречена чибук, като почти веднага изпусна дълга струйка дим. Тепидариумът днес беше почти празен, тук бяха само Сара и Фатма и още две други жени, заедно с неизменните слуги и евнуси. Сара измери Фатма с изучаващ поглед — тя беше красива рускиня от Кавказ, имаше безупречна кожа и дълга до кръста черна коса, която се спускаше на красиви вълни. Сара не можеше да разбере защо Калид не съсредоточеше вниманието си върху тази жена. Фатма със сигурност го желаше много.

Сара въздъхна и се върна към книгата си. Поради кой знае каква причина, Калид не искаше другите да знаят, че двамата не спят заедно. Затова всяка вечер Мемтаз я отвеждаше в мъжкото отделение на двореца и я оставяше в музикалната стая, която се намираще в съседство с покоите на пашата. В тази стая Сара прекарваше вечерта сама, сред арфи, дайрета и едно огромно пиано, четеше английски книги, които предвидливо бяха поставени там, или се учеше да играе *ма-джонг*^[1].

Да, наистина се отегчаваше много.

До нея се приближи слугиня с поднос, на който имаше купа с шербет, бургундско вино и купа зрели малини. Сара вдигна поглед и

видя, че Фатма ѝ се усмихва и ѝ кима с глава, като с жест ѝ посочва, че нещата са за нея.

Това пък какво беше? Предложение за мир от жена, която до този момент не криеше неприязънта си към нея? Докато Сара се чудеше какво да прави, от хамама се появи Мемтаз и се наведе да оправи покривката на дивана.

— Не яжте това, мистрес — прошепна тихо тя, а ръцете ѝ продължаваха сръчно да вършат работата си.

Сара я погледна изненадано.

— На такъв подарък не може да се има доверие — добави Мемтаз.

Сара отново погледна към Фатма, която я наблюдаваше внимателно, неподвижна като статуя. Сара се изправи рязко, привидно се препъна и блъсна подноса, в резултат на което купата с шербета се разби с трясък на пода. Кристалът се пръсна на парчета, а лепкавата течност се разля по мраморния под.

— О, колко съм непохватна! Толкова съжалявам! — Сара погледна към Фатма и сви безпомощно рамене. — Мемтаз, моля те кажи на Фатма, че оценявам приятелския ѝ жест.

След това излезе от помещението, без да се обръща назад, а Мемтаз предаде думите ѝ и търпеливо се зае да почиства.

* * *

— Паша Калид иска и тази вечер да отидете в музикалната стая — съобщи Мемтаз.

Сара покорно се изправи, като очакваше още една скучна вечер. Щеше да я прекара, четейки или „Наръчника на Хайкър за дългорунната порода овце“ или „Хиляда години британска монархия“.

Ако това бе наказанието, което Калид бе измислил за нея, то наистина бе много сполучливо. Сара се изненада не малко, когато влезе в музикалната стая и видя, че Калид вече я чака. Сърцето ѝ ускори ритъма си. Отново бе облечен по западен маниер, носеше копринени панталони и бродирана памучна риза. Убитите цветове допълваха живите черти на лицето му, той измамно приличаше на

младите счетоводители и чиновници или учители, които бе познавала в Бостън.

— Изглеждаш изненадана да ме видиш — изрече той вместо поздрав.

— Не преминах през ужасния ритуал в хамама, който трае половин ден, затова мислех, че ще съм сама.

— Мемтаз ми каза, че ритуалът не ти харесва, затова ѝ разреших да го пропусне.

— Значи продължаваш да ме наблюдаваш.

— Разбира се. — Калид бе застанал до една голяма карта на Съединените щати, поставена на статив.

— Урок по география ли ще имаме? — попита Сара.

— Искам да науча повече за страната ти.

— Откъде си намерил тази карта?

— Мога да намеря без проблеми почти всичко, *kourista*. На съответната цена, разбира се.

— Включително и хора — отвърна саркастично тя. Калид вдигна ръка.

— Тази вечер не искам да споря. Ще ми покажеш местата, за които ще те попитам.

— Добре — отвърна Сара.

Ще му каже каквото иска. Той ще е доволен, а със сигурност това ще е по-интересно, отколкото справочникът на Хайкър.

— Къде е Вашингтон, където работи правителството ви?

Сара посочи столицата, която се намиреше между Мериленд и Вирджиния, на река Потомак.

— Мислех си, че се намира в центъра на страната — каза Калид.

Сара поклати глава.

— А къде е Бостън?

Сара посочи на север, където се намиреше родният ѝ град, на брега на Атлантическия океан.

— А градът в кой район е?

— Нарича се щат. Масачузетс.

— Маса... о, не мога да го изрека.

— Ма-са-чу-зетс — повтори бавно Сара. Калид я имитира със забележителен успех.

— А родителите ти? Те откъде са?

— Баща ми беше от Бостън. Майка ми бе от Ню Хемпшиър, ето тук.

Калид проследи пръста ѝ, който се движеше по картата.

— А всичко това? — Той посочи на запад. — Какво се намира тук?

— Останалата част от страната. Тя е голяма — три хиляди мили от единия до другия бряг, между двата океана. Как е възможно да си учил в Оксфорд и да не знаеш тези неща?

— В Оксфорд учих за Англия, а не за Съединените щати. Ти самата какво знаеше за Отоманската империя, преди да дойдеш тук?

Той, разбира се, имаше право.

— А къде работеше? — продължи да пита Калид.

— В Бостън. Преподавах в едно училище там.

— Училище?

— Основно училище. До четвърти клас.

Калид вдигна въпросително вежди.

— Децата са около десетгодишни.

— И никога ли не си искала да имаш собствени деца? — Погледът на черните му очи проникваше до дъното на душата ѝ.

— Да, някой ден. Когато настъпи подходящият момент.

— И когато се появи подходящият мъж?

— Да — отвърна предпазливо Сара.

Каква беше целта на този разговор? Досега той предпочиташе директния подход, а не учтивия разговор. Да не би да променяше методите си? Той беше опасен, Сара се страхуваше да му се довери и да се успокои.

В този момент в стаята влезе една прислужница, която носеше поднос с кафе. След като го остави на инкрустираната махагонова масичка пред Калид, момичето се оттегли.

— Седни — обърна се той към Сара и тя се отпусна на покрития с дамаска диван.

— Кафе? — предложи ѝ Калид.

— В него има ли опият? — Сара задържа погледа му. Той бе достатъчно възпитан, за да се усмихне.

— Позволи ми да ти задам един въпрос. Ако те бях отвел настрана в Топкапъ и те бях попитал дали ще дойдеш с мен, щеше ли да се съ согласиш?

— Разбира се, че не.

— Тогава какъв избор ми остави, освен да те упоя и отвлека?

— Калид, никога ли не ти е хрумвало, че може и да не получиш това, което искаш?

— Не — отвърна искрено той и наля от кафето в изящна порцеланова чашка.

— Значи единствената ти алтернатива бе да ме отвлечеш?

— Да.

Сара изпусна дълбока въздишка.

— Изглежда Англия изобщо не ти е повлияла.

— Напротив — отвърна той с английски акцент. Наистина звучеше като англичанин. — Баба ми казва, че съм се превърнал в човек от Запада. Мисли, че моето желание към теб е чисто и просто английска приумица.

Сара извърна поглед, коленете ѝ бяха отмалели. Това, че го чу да говори за влечението си към нея по този начин, имаше по-голям ефект от най-страстната му прегръдка. Сара се радваше, че е седнала, толкова отмаляла се чувстваше.

Калид ѝ подаде чашка кафе.

— Може би наистина останах в Англия твърд много. Сега никъде не се чувствам у дома си.

— Мислех, че домът ти е тук.

Той се усмихна нерадостно.

— Говориш така, защото не си туркиня. За един турчин, аз съм твърде снизходителен. Тук се възхищават на силната ръка. А жените са объркани от моята... дискриминация. Според тукашните разбирания с колкото повече жени спи един мъж, толкова по-мъжествен е той, а аз просто не се побирам в представите им, тъй като в това отношение си имам друго мнение.

Сара едва не се задави с кафето си.

— Не бих се съгласила — отвърна тя, като се за кашля.

— Козем много се тревожи за мен — отбеляза тъжно Калид.

„Козем не бе свидетелка на двата ни последни спора, които бяха истински битки“, помисли си Сара, но на глас каза:

— Защо?

— Не споделя вкусовете ми.

— Моля?

— Мисли, че ти си твърде слаба, и се съмнява дали ще можеш да родиш деца.

Сара постави чашката на масата.

— Калид...

Той вдигна ръка, за да не го прекъсва.

— Не се тревожи, уверих я, че греша и в двата случая.

Сара отвори уста да протестира, но след това забеляза веселия блясък в очите му. Подиграваше ли й се?

— А сега — продължи той, като се приведе леко към нея — да продължим с урока.

През следващите два часа говориха за много и различни неща, след това Калид й каза, че може да се оттегли.

Докато вървеше към покоите си между двамата евнуси, Сара осъзна, че всъщност за пръв път се срещаше с Калид, без той да я докосне.

* * *

Измина още една седмица, преди Калид отново да я повика при себе си. Сара се опита да си внуши, че не е разочарована. Разбираше, че нарочно я държеше в напрежение. Не знаеше дали ще изпрати да я повикат и ако го направеше, дали ще я докосне, така че се намираще в постоянно тревожно очакване.

Накратко, водеше живот на жена от харема.

Когато Мемтаз се втурна възбудена в стаята й, Сара разбра, че пашата отново я е повикал.

— Тази вечер ще правите компания на господаря, но преди това, през следобедните часове, ще отидете на открития базар Кахули. — Мемтаз плесна доволно с ръце.

— А това забавно ли е?

— Разбира се. Ще вземете сладкиши и питиета и ще спрете по обратния път за... — Мемтаз се поколеба.

— Пикник?

— Да, да! Пикник.

— Чия е тази идея? — попита подозрително Сара.

— *Valide pashana* мисли, че имате нужда да излезете извън двореца.

Сара дори за миг не повярва на това. Вече бе започнала да опознава старата жена и знаеше, че за тази покана тя има друг мотив и със сигурност си е наумила нещо.

— Ти няма ли да дойдеш? — обърна се Сара към дребната прислужница.

— Този път не. Но и преди съм излизала и вярвам, че някой ден пак ще го направя.

— Мемтаз, ти си познавала майката на Калид, така ли е? — попита замислено Сара.

— Да, мистрес. Познавах я много добре.

— Как изглеждаше тя?

— Като вас — отвърна Мемтаз и се усмихна.

— Като мен? Наистина ли?

— О, да. Тя също пристигна тук против волята си. Както вече ви казах, беше пленница. Но тя много обикна стария паша и изживя остатъка от живота си в щастие тук.

— И никога не е искала отново да се върне вкъщи?

— Мисля, че таеше в себе си копнеж, да, копнеж, който предаде на сина си. Той много искаше да отиде в Англия, да я види и заради нея.

— Как изглеждаше тя?

— О, беше изключително красива! След като я видя, пашата вече нямаше очи за никоя друга. До смъртта си не си взе друга жена.

— Тя беше ли руса?

— Не толкова, колкото вас. Нейната коса бе по тъмна, с цвят на кехлибар. Когато се усмихнеше, на страните ѝ се образуваха трапчинки. Тя притежаваше и трапчинката на брадичката, която господарят ми е наследил. — Мемтаз се огледа из стаята. — Къде е вашето *feradge*?

— Моето какво?

— Воалът пред лицето ви. Може да излезете само ако го носите, забулена плътно до очите.

— Мемтаз, не мисля, че имам фередже. Откакто пристигнах тук, не съм излизала от двореца.

— О, да, разбирам. Ще ви донеса. Трябва да се пригответе. Фургоните ще бъдат тук в един часа.

Дрехата, за която говореше Мемтаз, обгръщаше раменете и главата и скриваше всичко, освен очите на жената. Когато жените се събраха пред Вратите на щастиято, където стоеше и главният евнух, Ахмед, малката процесия изглеждаше като редица мумии или призраци.

Ахмед назначи двама евнуси да вървят от двете стани на всеки фургон и по един войник, за да ги управлява. Фургоните имаха балдахини от коприна с цвят на слонова кост, освен това имаха златни пискюли, седалките бяха покрити с плюш, върху тях имаше бродирани възглавници. Два еднакви фенера бяха поставени от двете страни на кочияша и всеки фургон бе теглен от хубави, охранени коне с еднакъв цвят. Най-отпред вървеше фургонът на Козем. На вратите му бяха изрисувани хералдическите знаци на пашата. Козем махна с ръка на Сара да се качи при нея.

Фургоните се движеха с умерено темпо по прашния, виещ се път от Двореца на орхидеята към пазара в Бурса, а под тях морето блестеше като огледало. Сега Сара виждаше пътя, по който бе минала през нощта, когато беше отвлечена. Вратът я заболя да се озърта, за да запомни нещо характерно от местността, което можеше да ѝ послужи при евентуално бягство.

— Мислиш си как да избягаш, нали? — Гласът на Козем прекъсна мислите ѝ. Сара се обърна и погледна старата жена. Воалът закриваше лицето ѝ, виждаха се само блестящите черни очи. — Изглеждаш уплашена — продължи Козем. — Като че ли прочетох мислите ти, така ли е?

— Винаги се изненадвам, когато заговориш на английски — отвърна Сара.

— Глупости. Кроеше планове за бягство, както обикновено.

— Ако мислиш така, защо ме покани да изляза с теб?

— Защото исках да говорим, а внукът ми ще започне да подозира какви ли не неща, ако те викам прекалено често при себе си. Той си мисли, че аз... как да го кажа? Мисли си, че имам нещо предвид.

Сара едва прикри усмивката си.

— А така ли е?

— Разбира се, че е така. Знам, че искаш да се махнеш оттук, и имам план, който може да ти помогне, без да се налага да бягаш от двореца посред нощ и да преплуваш Босфора.

Думите ѝ привлякоха изцяло вниманието на Сара.

— Искам от теб да се омъжиш за внука ми и да го дариш с наследник. Ако направиш това, ще ти осигуря начин да излезеш безопасно от палата и тайно да заминеш за Съединените щати. Имам си мои верни хора и такива, които мога да подкупя. Калид никога няма да узнае нищо за това.

Сара беше толкова смаяна, че в първия момент не можа да каже нищо. Колелетата на колата скърцаха по неравния път, колата се накланяше ту на едната, ту на другата страна, в унисон с препускащите мисли на Сара.

— Искаш да кажеш, че когато си тръгна, ще оставя детето си тук? — успя накрая да промълви тя. Трябваше да даде някакъв отговор на това абсурдно предложение.

— Разбира се. То ще поеме властта от внука ми, когато той умре, затова детето трябва да остане тук.

Сара изпита желание да удари старицата, в същото време беше готова да избухне в смях, но изчака да се успокои, преди да отговори.

— *Valide pashana*, благодаря ти за любезното предложение, но никога не бих могла да изоставя детето си, при никакви обстоятелства.

— Но внукът ми не иска никоя друга жена, освен теб! Какво според теб трябва да направя? Ако той умре без наследник, в района ще се възцари пълен хаос. Ще избухне гражданска война!

— На колко години е Калил? — попита Сара. Козем се замисли.

— На трийсет.

— Мисля, че има достатъчно време пред себе си, за да създаде деца — отбеляза сухо Сара.

— Но аз няма да доживея, за да видя това. Трябва да знам, че родът е продължен, преди да умра, не разбираш ли?

— Съжалявам, но не мога да направя нищо — въздъхна Сара. — Мисля, че трябва да поговориш с твоите съветници, защото това е семеен въпрос.

— Вече го направих — отвърна мрачно Козем, като впери поглед през прозореца. — Но не се стигна до никакво решение.

Вече можеха да доловят звуците от пазара, които, колкото повече колите приближаваха центъра на града, толкова по-силни ставаха. Сара погледна през прозореца и бе зашеметена от гледки, звуци и миризми. От двете страни на пътя бяха наредени сергии, толкова близо една до друга, че изглеждаха като едно цяло. Разстоянието между тях бе толкова малко, че един човек едва можеше да мине. Изложените стоки бяха толкова разнообразни, че погледът не можеше да ги обхване всичките — тръстикови кошници, одеяла и шалове в ярки и разнообразни цветове, вълнени килими и безброй ръчно тъкани малки килимчета, топове коприна, както и други платове, изделия, изработени от сребро и метални бижута и други изящни дреболийки, билки и корени за еликсири и други магически питиета, парфюми и благовонни масла. А храната! Имаше висяща на снопове сушена риба, сладкиши, които се поднасяха увити в салфетка, кебапи, изпечени на горещи въглени, печени орехи и зеленчуци, които издаваха апетитна миризма. А над всичко цареше страшна врява — виковете на продавачите, които хвалеха стоката си и множеството гласове на купувачите, говорещи различни езици.

Сара, очарована, се взираше безмълвно в гледката, разкрила се пред очите ѝ. Никога не бе виждала толкова различни хора, събрани на едно място. Имаше мъже, облечени в кафтани, и такива, облечени по западна мода, но носещи червени фесове на главите си; войници и евнуси в характерните си бели панталони и ризи в черно и златисто; еничари, наемниците на султана, облечени в сини униформи; забулени жени; чернокожи от Нубия и Абисиния и от горното течение на Нил; европейски търговци. Всички тези хора се бяха смесили в една тълпа, подобно на многоцветните камъчета по морския бряг.

— Можеш да имаш всичко, което си харесаш обърна се Козем към Сара. — Само го посочи и евнусите ще го купят. Внукът ми нареди така.

Колата на старата господарка спря, другите коли се наредиха зад нея. Сара и Козем слязоха от колите по подвижни стъпала, с помощта на главния евнух. Когато тръгнаха, Козем хвана Сара за ръката, Ахмед веднага ги последва, а евнусите вървяха най-накрая. Очевидно бяха много добре инструктирани какво да правят.

— Какво мислиш за това? — попита Козем, кат посочи към един топ коприна с яркочервен цвят; на цялата сергия бяха изложени

всевъзможни видове платове.

— Много е красив — отвърна Сара и Козем направи знак на един от евнусите да го купи.

Сара разбра, че трябва да внимава. Ако продължеше да одобрява всичко, което се изпречи пред погледа ѝ, щеше да се завърне в двореца с половината стоки от пазара.

— Ти самата имаш ли нужда от нещо? — попита Сара.

— Да имам нужда ли? — Козем я погледна изненадано.

Сара разбра, че бе задала глупав въпрос. Покупките на старата господарка бяха просто прищявка, а не необходимост.

Когато завиха по друга алея, Козем се спря, възхитена от една сребърна урна, гравирана по ръбовете с виещи се лозови стебла. Сара използва момента да огледа скришом задната част на алеята. Всичко, което успя да види, бе прашният път и една каменна сграда, чийто вход бе във формата на арка. Гледката никак не бе окуражителна.

Козем каза нещо на турски и продавачът се впусна в многословни обяснения. Козем обаче поклати глава.

— Ще я купиш ли? — попита Сара.

— Той иска твърде много.

— Не се ли пазариш с него?

Сара си спомни какво бе чувала за прочутите пазарлъци, когато ставаше дума да се купи нещо в Средния Изток. Тези хора бяха превърнали това в изкуство.

— Разбира се, че не — отвърна Козем. — Той трябва да се чувства поласкан, че продава нещо на *valide pashana*.

Сара извърна поглед, за да скрие усмивката си. Когато отминаха по-нататък, продавачът се затича след тях и накрая старата жена получи урната, разбира се, на цената, на която бе настояла.

След около час евнусите бяха толкова натоварени с най-различни стоки, че Ахмед трябваше да ги изпрати обратно в колите, за да ги оставят. Когато главният евнух започна да им дава наставления, а Козем се спря, възхитена от чифт обици, Сара разбра, че точно сега е настъпил дългоочакваният шанс за бягство. Грабна два подноса с бижута и ги преобърна. Пръстени, гривни и диадеми се разпръснаха по земята. Собственикът на сергията закрепя, наскачаха и други продавачи да му помогнат, а Сара откачи две малки килимчета от куките им и ги запрати в лицата на двамата мъже, които стояха най-

близо до нея. След това се затича колкото ѝ държат краката, тъй като в този момент Козем се обърна, за да види каква бе причината за цялата тази врява, а главният евнух се развика тревожно.

Евнусите хвърлиха стоките на земята и, заедно с главния евнух се втурнаха след нея. Сара уви фереджето около ръката си, за да може да тича по-бързо, след това зави зад един ъгъл, където се блъсна в един човек, който водеше магаре, натоварено с кошове със зелени смокини. Тя се обърна рязко и се насочи в противоположната посока, където хората заотстъпваха да ѝ направят път. Сара продължи да тича, докато излезе от пазара. Пред нея се виждаха къщи с широки дворове с фонтани пред тях. Това очевидно бе някакъв жилищен квартал, но Сара продължи да тича, докато болката в гърдите ѝ стана толкова непоносима, че тя не можеше да продължи повече, и се облегна на стената на една къща, като едва успяваше да си поеме дъх. Тъкмо попиваше потта от лицето си с края на туниката си, когато вратата на къщата се отвори и оттам излезе една забулена жена, която изля на улицата ведро с вода. Жената се обърна и я забеляза. Махна ѝ с ръка. Сара най-накрая разбра, че непознатата ѝ прави знак да я последва. Не вярвайки на късмета си, младата жена се огледа отново за преследвачи, след което влезе в къщата.

В гостната, където я въведоха, имаше тъкан на ръка килим и голяма маса с няколко стола, поставени пред огромна камина, която заемаше почти цялата стена. Въпреки горещината, в камината гореше слаб огън, на който бе сложен някакъв съд. В ъгъла, в красиво изработена люлка, спеше бебе, на една верига от тавана висеше газена лампа.

Жената махна воала от лицето си и предложи на Сара да седне. Тя се отпусна на стола, като също махна фереджето и яшмака си и изпусна въздишка на благодарност. Жената вдигна готварския съд и го свали от куката, като попита по този начин Сара дали е гладна. Тя поклати отрицателно глава и направи знак, че е жадна. Непознатата извади една кана, наля в чаша разрежено с вода вино и ѝ го подаде. Тя изпи половината на един дъх, като се намръщи, защото питието беше много горчиво, но утоли жаждата ѝ. Почина си малко, след това изпи останалото, облегна се назад и затвори очи.

От задната стая се появи един мъж и жената му направи знак с поглед, като посочи към Сара. Мъжът кимна, че е разбрал, и се оттегли

бързо, като спусна завесата, разделяща двете стаи.

Изминаха няколко минути, преди Сара да отвори очи. Спасителката ѝ седеше да един стол срещу нея и шиеше нещо. Сара се опита да си спомни нещо на турски.

— *Tessekur ederim*^[2] — каза тя, като по този начин благодари на жената за гостоприемството ѝ.

Непознатата кимна и се усмихна.

— Мога ли да наема някоя кола оттук до пристанището? — попита Сара.

Джеймс живееше близо до пристанището. Жената обаче сви рамене, показвайки по този начин, че не е разбрала. Сара впери поглед в нея, озадачена. Когато ѝ благодари, непознатата бе разбрала. Може би и тя говореше съвсем малко турски. Може би бе арменка или черкезка. Тези хора си имаха свой квартал в града, където говореха само на родния си език. Сара опита отново, като попита на какво разстояние се намира от морето. Нямаше никаква представа дали бе тичала в посока към морето или обратно, толкова пъти бе завивала и сменяла посоките.

Жената отново сви рамене, след това стана, сипа в една купа от яхнията, която бе сготвила, и сложи купата пред Сара, заедно с една дървена лъжица. В този миг Сара осъзна, че умира от глад. Не бе хапвала нищо след закуската от сирене и мед, а и след като тича толкова дълго, съвсем се бе изтощила. Започна да се храни с охота, когато изведнъж вратата откъм улицата се отвори рязко и на прага застана Ахмед, главният евнух на шах Калид.

[1] Китайска хазартна игра — Б.пр. ↑

[2] Благодаря ти — Б.пр. ↑

ГЛАВА 6

Джеймс Уулкът чакаше, изпълнен с безпокойство, в канцеларията на заместник-секретаря на американското посолство на Съединените щати в Константинопол, като мачкаше в ръце меката си филцова шапка. Носеше тъмносин редингот с двойно закопчаване, същата по цвят жилетка и сиви панталони. Вратовръзката му също беше в сив цвят, а чифт гълъбовосиви ръкавици се подаваха от джоба на жилетката му.

Джеймс смяташе, че за да го приемат сериозно с нужната тежест, трябва да е облечен подходящо за случая. Покрай него се суетяха нисши служители, които мъкнеха купища документи. Отляво беше поставено американското знаме. Широкият му ръб бе обшит със златни конци. Джеймс се взираше в портрета на президента Честър А. Артър на стената срещу него, когато вратата на канцеларията се отвори и един млад човек, който очевидно бе постъпил на работа съвсем скоро, се приближи до него.

— Секретарят Дънфорд ще ви приеме.

Джеймс се изправи на крака и влезе във вътрешното помещение, което беше мебелирано с тиково дърво и бук, а на пода имаше дебел килим. Тежки червени завеси със златни пискюли частично скриваха прозореца, който, разбира се, беше с решетки, а на пиедестал до вратата бе поставен бюстът на президента Линкълн.

Секретарят Дънфорд заобиколи масивното си бюро и подаде ръка на Джеймс, който я стисна, след това се отпусна на предложението му стол.

— За мен е удоволствие да се срещна с вас, мистър Уулкът. Научих, че тук имате процъфтяващ бизнес. Винаги изпитвам гордост, когато се запозная с американци, които са преуспели в чужбина. Техните успехи влияят положително не само на нас, а и спомагат местните да си изградят вярна представа за нашата страна. С какво ние, в посолството, бихме могли да сме ви от полза?

Дънфорд беше внушителен мъж на около четирийсет години, с червендалесто лице и самодоволния вид на преуспяващ в кариерата си дипломат. Носеше късо сако с кариран панталон и къси, намазани с восък, мустаци. Джеймс леко прочисти гърлото си.

— Вижте, мистър Дънфорд, преди шест месеца от Бостън на гости ми дойде моята братовчедка Сара. През това време тя разгледа забележителностите на града, включително и местните църкви и много се заинтересува от харема в Топкапъ.

— Това място особено ясно разкрива варварските обичаи в тази страна — отбеляза Дънфорд, като се намръщи.

— Да, разбира се. Но Сара настояваше да го види и тъй като ми беше известно, че султанът търси учителка по английски за дъщеря си, уредих тя да вземе тази длъжност.

Дънфорд вдигна учудено вежди.

— И правилно ли постъпихте?

— Очевидно не. В началото не виждах нищо лошо в това, тъй като султанът винаги е бил много толерантен, но Сара прекара в харема около три седмици и след това изчезна.

— Изчезна?!

— Да. Получих съобщение от принцесата, че е била продадена на пашата на Бурса срещу голяма сума пари и един много скъп меч, наследствена собственост, който султанът искал да притежава от много време.

— Пашата на Бурса? — отвърна Дънфорд, като се усмихна. — Но това не е никакъв проблем, мистър Уулкът. Пашата е много разумен човек, при това с оксфордско образование. Просто ще се свържа с него и ще го помоля да ви върне братовчедката.

Джеймс преглътна с усилие.

— Аз... не мисля, че разбирате ситуацията, мистър Дънфорд. Пашата е купил Сара за себе си, за своите собствени нужди. За... удоволствие.

Червеното лице на Дънфорд почервения още повече.

— О! Това е съвсем различно. Според местните закони, жените са лична собственост. Много ми е неприятно, че трябва да ви го кажа, но в този случай не можем да направим почти нищо. Не можем да налагаме нашите ценности и разбирания на една чужда култура. Самото посолство е гост тук.

Джеймс впи тревожен поглед в секретаря.

— Искате да ми кажете, че не може да се направи абсолютно нищо? — попита невярващо той.

Дънфорд се покашля леко.

— Не, не е точно така. Въпросът е в това, че независимо на колко западно влияние са били изложени, тези хора, изглежда, се връщат към своите варварски обичаи, когато на тях им скимне и султанът ги поощрява. Той е пълновластен господар тук и може просто да ни изхвърли. Трябва да действваме внимателно, ако искаме търговията и бизнесът ни да върви.

Джеймс не отвърна нищо. Не искаше да загуби бизнеса си, нито пък да причини фалит на американските предприятия в Константинопол. Секретарят Дънфорд му описа реалистична и не много окуражителна картина.

— Можем ли поне да се осведомим за положението? — попита Джеймс.

— Разбира се, разбира се — отвърна припряно Дънфорд, като взе писалката си. — Само ми разкажете подробности, аз ще говоря с посланика и ще видя какво може да се направи.

Джеймс изпусна измъчена въздишка, след това започна да разказва.

* * *

Роксалена огледа с преценяващ поглед различните дреболии, наредени на пода на тепидариума в Топкапъ и сви рамене.

— Не виждам тук нищо, което да притежава кой знае каква стойност — обърна се тя към суеятцата се продавачка, която веднага се впусна подробно да хвали стоката си — коприна от Дамаск и дантела от Ерусалим. Роксалена просто вдигна ръка, за да накара жената да замълчи.

— Отнеси тези неща в покоите ми — каза тя на продавачката, която идваше често в двореца с пълни вързопи със стока. — Искам да обмисля на спокойствие дали да купя нещо.

Ширза помогна на жената да събере дантелите и платовете и да ги отнесе в покоите на Роксалена, далеч от любопитните очи на жените

от харема. След като влязоха в стаите на принцесата, Ширза затвори вратата към коридора, а Роксалена им направи знак да влязат във вътрешната стая, където спеше.

— Разстели отново всичко тук — Тя посочи към леглото си.

Жената се подчини и Роксалена избра две обсипани с мараит сребърни гривни, както и една роба за баня от неизбелен египетски памук, която подари на Ширза. След това с поглед направи знак на прислужницата да се отдалечи. Ширза бързо отиде до вратата и застана там на пост.

— Ще ходите ли скоро в Двореца на орхидеята? — Роксалена се обърна към жената с обичайния си спокоен тон, като ѝ плати бижутата, които бе избрала.

Жената кимна.

— Това е част от обичайния ми път, принцесо. Трябва да отида там следващата седмица.

Роксалена хвърли поглед към Ширза, която ѝ кимна окуражително. Принцесата бръкна в широкия ръкав на кафтана си и извади банкнота от двеста турски лири. Скъса я на две и очите на жената се ококориха от изумление.

— В харема в Двореца на орхидеята има една жена от Запада, с дълга руса коса — каза принцесата. — Казва се Сара. Искам от теб да я намериш и да ѝ предадеш бележката, която сега ще ти напиша. Когато се върнеш тук с доказателство, че наистина си я намерила и си говорила с нея, ще ти дам другата половина от банкнотата.

Продавачката закима енергично. Трябваше да работи шест месеца, за да събере парите, които принцесата размахваше пред нея, затова с готовност се съгласи да изпълни поръчението на султанската дъщеря.

— Разбираш ли какво искам от теб?

— Да, мистрес. Да.

— Много добре. — Роксалена отиде до тоалетната си масичка и написа внимателно на турски: „Пратих вест на братовчед ти къде се намираш. Той ще се уговори с посолството ви да те освободят. Не се отчайвай.“ — След това добави на английски. „Аз съм твоя приятелка. Ще ти помогна.“ Роксалена не се подписа. Духна върху мастилото, за да изсъхне по-бързо, сгъна бележката и я подаде на продавачката.

— Кажи на Сара, че аз те изпращам. Не забравяй, че трябва да ми донесеш доказателство. Кичур коса, нещо лично, нещо да ми покаже, че си й дала бележката.

Роксалена добре си даваше сметка, че продавачката може да я измами, за да вземе парите.

Жената взе бележката и едната половина на банкнотата и ги скри в елечето си.

— И ако споменеш някому за това, ще се погрижа баща ми сурово да се разправи с теб — добави принцесата.

Продавачката изглеждаше наистина уплашена.

— Сега можеш да си вървиш — нареди властно Роксалена.

Жената събра набързо стоката си, след това Ширза я придружи до коридора, където я чакаха придружаващите евнуси. Когато Ширза се върна, Роксалена сграбчи ръката ѝ.

— Мислиш ли, че ще успее?

Ширза стисна окуражително ръката на принцесата.

— Мисля, че всичко ще е наред, господарке.

— Сара ми липсва — заяви тъжно Роксалена, като захвапа долната си устна.

— Отново ще я видите.

Роксалена кимна, но изражението на лицето ѝ подсказваше, че изобщо не бе убедена в това.

* * *

Калид крачеше неспокойно напред-назад в стаята си за аудиенции, като прокарваше от време на време пръсти през косата си. Бричовите му за езда бяха изцапани с кал, на единия му ръкав имаше дупка, дори едната му буза бе изцапана. Всеки път, когато вратата се отваряше и влизаше слуга, за да предаде съобщение, той се обръщаше с очакване, но след това отново отклоняваше поглед.

— Къде ми е конят? — изрева той на коняря, който бе имал нещастieto да се изпречи на пътя му. Човекът се закова на място.

— Оседлат го, господарю. Хан бе толкова изморен, след като се върнахте, че трябваше целия да го натрием...

— Не искам да слушам извинения! — изрева отново Калид. — Тук съм вече от десет минути и още ме сте ми довели отпочинал кон! Ако не получа... — Калид спря посред изречението си, когато вратите и отвориха още веднъж, за да пропуснат главния евнух, който държеше Сара в желязната си хватка.

Калид впи поглед в нея. Ръцете ѝ бяха вързани отпред, воалът ѝ се бе свлякъл до раменете, очите ѝ бяха подути и зачервени. Калид се втурна напред и я прегърна, като ѝ говореше нещо успокоително на турски. Сара бе толкова изтощена и отчаяна, че облегна уморено на гърдите му и склони глава на рамото му.

— Добре ли си? — прошепна ѝ той на английски. Току-що се върнах, след като те бях търсил. — Той я целуна по страните, по челото, по очите, по всяко място, до което можеха да достигнат устните му.

— Добре съм — прошепна в отговор Сара, като се чудеше защо се чувства толкова уютно в прегръдките му, след като се бе опитала да избяга именно от него.

— Всички вие, вълн! — извика на турски той, обръщайки се към останалите хора в помещението. — Ахмед, ти остани.

Главният евнух се обърна и зачака със скръстени пред гърдите си ръце и безизразно лице.

Калид продължи да държи Сара в прегръдките си, сякаш се страхуваше, че ако я пусне, тя отново може да изчезне. Тялото му излъчваше такава сигурност и топлина. Сара се притисна към него без да се замисли.

— А сега ми кажи точно какво се случи — Калид се обърна на турски към главния си евнух.

Ахмед отвърна на същия език и докато двамата мъже разговаряха, Сара почувства, че прегръдката на Калид отслабва. Накрая той сведе поглед към нея, след това я отблъсна от себе си толкова рязко, че тя се олюля.

— Разбирам — процеди през зъби. — Сега вече разбирам. Очевидно всеки, включително и почитаемата ми баба, се е страхувал да ми каже истината. Помислих си, че си била отвлечена или си се изгубила на пазара. Три часа обикалям с Хан по всяка улица на Бурса, за да те търся. Обаче това, което никой не искаше да ми каже, е, че си бягала от мен!

Сара не отговори нищо, наложи си да събере кураж и да посрещне свирепия му поглед.

— Известно ми бе, че си упорита и твърдоглава. Но не знаех, че си също така и глупава — продължи той с измамно спокоен глас.

Сара почувства как гърлото ѝ се сви. Никога не бе го виждала толкова ядосан.

— Имаш ли някаква представа какво може да ти се случи в тази страна без моето покровителство? Ако си мислиш, че се отнасят зле с теб тук, това е, защото никога не си се срещала с бедуините. Когато те хванат, един след друг ще те изнасят, след това ще ти прережат гърлото и ще те захвърлят за храна на хиените.

Сара отмести поглед, без да каже нищо. Не можеше да издържи на яростта, изписана на лицето му.

— Другата възможност е да те предложат на пазара за роби в Медина или Бейрут — продължи Калид. — Руса коса и красиво лице могат да им донесат доста добра печалба. Как би ти се харесало да те продадат в робство?

— Но аз съм в робство! — отвърна разгорещено Сара, като вдигна за доказателство вързаните си ръце.

Калид протегна ръка към главния евнух, искайки меча му, и когато Ахмед му го даде, той с един удар разряза въжето. След това хвърли меча на пода и сграбчи предната част на фереджето ѝ, като я притегли близо до себе си.

— Изобщо нямаш представа какво значи робство! — процеди той. — Мислиш си, че това тук е робство: да се къпеш в хамама, да ядеш сладкиши и да пиеш шербет, докато измисляш нови начини да ме измъчваш! Това ли наричаш робство, да ме измъчваш с отказа си, да четеш книги за пътешествия, докато аз лежа буден по цели нощи! Аз съм този, който е в робство, не ти! Бих могъл да ти покажа какво означава в действителност да живееш в робство!

Калид отново я отблъсна от себе си, но този път тя успя да запази равновесие.

— Не съм свободна да идвам и да си отивам — отвърна тихо тя. — Това означава да си роб.

— И къде ще отидеш? Отново в Бурса и ще обикаляш улиците като подивяло куче? Имаше късмет, че попадна в дома на войник, който ми е предан и който те върна обратно при мен.

— Срещу известна цена — отвърна презрително Сара. — Видях как му платиха. Очевидно купувате войниците си така, както купувате жените си. Между впрочем, как разбраха коя съм?

— Веднага след като ти изчезна, моите хора ходеха от къща на къща и разпитваха Колко руси жени, облечени разкошно и с придружители евнуси, смяташ, че се разхождат по улиците на Бурса?

— Трябваше да опитам — отвърна упорито Сара.

— Защо? Защо трябваше да опиташ? — настоя Калид, като я фиксираше с поглед.

— Защото не мога да остана тук! Имам си свой живот в Бостън, приятели, семейство, работа! Дойдох тук, за да посетя братовчед си и да си почина, а не да ставам робиня на един похотлив диктатор!

— Толкова ли не можеш да ме понасяш? Толкова ли отвратителен ме намираш? — попита тихо той.

Сара срещна погледа му и почувства как я заливат горещи вълни. Това не остана незабелязано от Калид; той вече знаеше отговора на въпроса си.

— Не в това е въпросът — отвърна тъжно тя, като извърна поглед.

Калид постоя няколко секунди, загледан в пода пред себе си, след това се обърна към главния евнух на турски.

— Доведи ми моя *baltasilar*^[1].

Ахмед обаче не се помръдна. Калид го погледна въпросително.

— Какво има?

— Тя трябва да бъде бичувана, господарю — каза той. — Ако не по друга причина, то поне като назидание за останалите жени.

Калид хвърли поглед към Сара, която очевидно се мъчеше да разбере за какво си говореха.

— Не позволявам камшикът да съсипе тази кожа! — отвърна тихо Калид.

— Тогава известно време в тъмница на хляб вода?

Калид поклати отрицателно глава. Ахмед с поклони и излезе, като се върна почти веднага втори войник, който буквално се превиваше под тежестта на колан, на който бяха закачени стотици ключове.

— Да бъде заключена в покоите си, докато не отменя заповедта — нареди Калид. — Ще отключваш вратата само за да се занесе храна

или по някой извънреден случай, само тогава! Прислужничката й Мемтаз да бъде затворена с нея. И през цялото време на вратата да има по двама стражи. Могат да пазят заедно с войниците. Има ли въпроси?

Ключарят се поклони.

— Можеш да си вървиш — обърна се Калид към него.

След това кимна на главния евнух, който хвана Сара за ръката и буквално я извлече от помещението, тъй като тя се съпротивляваше.

— Какво правиш? — извика Сара през рамо към Калид. — Къде ме отвеждат?

Калид не отвърна нищо, изчака, докато виковете й заглъхнаха по коридора, след това се отпусна в стола си и впи поглед в една невидима точка в пространството.

* * *

Козем внимателно пристъпи в стаята за аудиенции. Когато Калид вдигна поглед и я видя, не можа да сдържи едно стенание.

— Не! — отвърна уморено той. — Не сега!

— Калид, трябва да говоря с теб.

— Отведете я! — Той махна с ръка на евнусите, които придружаваха баба му. Те веднага я хванаха за ръцете, готови да изпълнят заповедта му.

— Калид, моля те! Няма да те задържа. Имам да ти кажа нещо важно.

Калид направи знак на евнусите да я пуснат.

— Направо съм бесен! — каза той, без да погледне към нея. — Твоя идея беше да я заведеш на пазар.

— Калид, тя нямаше да използва тази възможност за бягство, ако беше щастлива тук. Откажи се от това момиче и си вземи друго.

Той не отвърна нищо.

— Тя бяга от теб! Колко време можеш да я държиш под ключ?

— Колкото е необходимо.

— А дотогава аз ще умра.

— Нещата ще се развият съвсем скоро, вярвай ми. Тя съвсем не е безразлична към мен. Разчитам на това. Държи се според западните

представи за благоприличие и цивилизованост, но аз трябва да премина тези бариери.

— Откъде знаеш, че можеш да го направиш?

— Знам, защото майка ми е могла да обикне баща ми — отвърна просто той.

Козем се приближи към него и го целуна по бузата.

— Ти винаги си бил романтичен, Калид. Сега ще те оставя сам. — Тя вдигна края на кафтана си и излезе на пръсти от стаята.

Калид остана с вперен във вратата поглед дълго след като тя си бе отишла. Изобщо не чувстваше тази увереност, която ѝ бе демонстрирал, чудеше се дали някога ще намери това щастие, което баба му бе пожелала.

* * *

Ако Сара беше нещастна в Двореца на орхидеята преди опита си за бягство, след три дена затворничество в покоите си бе изпаднала в пълно отчаяние. Беше ѝ отказана свободата да се движи в двореца, не виждаше никой друг, освен Мемтаз, която ѝ донасяше храната и правеше всичко възможно да развлича господарката си. Даваха ѝ книги, но Сара вече бе прочела повечето от тях, освен това не проявяваше интерес към отминали истории, които забавляваха жените от харема, нито пък я интересуваха игри, които включваха квадратчета и цветни минерали. Тя намираще тези игри детски и безинтересни.

Настроението ѝ не се оправи, когато Мемтаз ѝ съобщи, че откакто е държана затворена, Калид всяка вечер викал Фатма при себе си. А за Сара нямаше нито дума от него. Затова, когато Мемтаз съобщи, че една търговка е дошла в харема със стоките си, Сара помоли за разрешение жената да я посети. Не след дълго Мемтаз се върна, като водеше жената със себе си. Сара се отнесе с такава сърдечност към нея, като че ли беше някой отдавна изгубена роднина, защото искаше да разпръсне попе за малко напрежението от самотата и затворничеството си.

— Сара? — попита жената, веднага след като се озова в покоите на любимката на пашата.

Сара се втренчи в нея.

— Познаваме ли се?

Жената каза и още нещо, но акцентът ѝ беше толкова лош, че Сара не можа да я разбере.

— Мемтаз, какво казва тя? — попита бързо Сара.

— Има много интересен диалект. Жената е от Памфилия. Каза, че носи съобщение от принцесата, от Топкапъ — прошепна Мемтаз, като се озърна плахо към вратата.

Сара постави пръст на устните си, сърцето ѝ изведнъж започна да бие по-бързо.

— Роксалена? — възкликна невярващо тя.

Продавачката закима енергично с глава. Сара и Мемтаз размениха погледи.

— Мемтаз, иди до вратата и се послушвай да не дойде някой.

— Господарке, опасно е! Ако господарят...

— Иди до вратата! — изсъска Сара, а Мемтаз побърза да изпълни заповедта.

Сара отново насочи вниманието си към амбулантната търговка, която извади от пазвата си бележката на принцесата и ѝ я подаде. Сара трескаво и прочете, след това я доближи до устните си и я целуна. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Бог да благослови Роксалена! Тя беше истинска приятелка.

— Позволи ми да те възнаградя за това, че си поела този риск — каза Сара, като започна да се оглежда за някоя дрънкулка.

Жената вдигна ръка и погледна към Мемтаз. Сара направи знак на прислужницата си да се приближи.

— Какво иска тя?

Мемтаз размени няколко реплики с продавачка та, след това се обърна към Сара.

— Жената иска нещо твое, за да може да докаже пред принцесата, че действително сте се срещнали и е предала съобщението. Кичур коса?

Сара изтича до тоалетната си масичка, отрязва кичур от разкошната си руса коса, след това извади от пръста си пръстена с печат, който имаше от баща си. Роксалена често я бе питала за него.

— Дай това на Роксалена — каза Сара, като постави пръстена и косата във вързопа със стоките.

Продавачката кимна с глава, след това ги извади и ги сложи в пазвата си, после се отправи към вратата, нетърпелива да си тръгне и да си прибере наградата. Мемтаз я изпрати до вратата, където я очакваха придружителите, но когато се върна при Сара, изражението на прислужницата беше мрачно.

— Какво има? — попита тревожно Сара. — Да не би някой да е спрял жената и да са я разпитвали?

Мемтаз поклати отрицателно глава.

— Чух какво си говореха евнусите. Паша Калид е бил ранен лошо при сражение с бедуините. Мислят, че може да умре.

[1] палач, човек изпълняващ наказания — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

Сара помисли, че ще припадне, но успя да запази равновесие, като се облегна на масата.

— Може да умре?

Мемтаз кимна разтревожена.

— Простреляли са го. Куршумът е все още в рамото му. *Valide pashana* изпрати човек в Анкара, за да повика опитен лекар, но пътят до там е дълъг, Господарят кърви обилно.

Сара не бе в състояние да каже нещо. Откакто бе дошла в Двореца на орхидеята, Калид се бе превърнал в нещо постоянно в живота ѝ, нещо сигурно и неизменно и мисълта, че той може да пострада, просто никога не ѝ бе хрумвала.

— Пашата няма ли свой собствен лекар? — попита тя след дълга пауза.

— Има, господарке, но е далеч оттук. Пашата го изпрати да се погрижи за един свой приятел в Кукуксу, на азиатския бряг на Босфора.

— Откъде знаеш?

— Така се говори в двореца. Господарят е получил раната рано тази сутрин и всички са много обезпокоени.

Сара се отпусна тежко на леглото си, мислите ѝ препускаха тревожно. Мемтаз чакаше търпеливо. Накрая Сара вдигна глава.

— Мемтаз, мислиш ли, че мога да получа разрешение да се срещна с *valide pashana*?

Мемтаз не беше много сигурна.

— Вие сега сте затворничка, господарке. Знаете ли колко време трябваше да убеждавам Ахмед, докато се съгласи да пусне продавачката тук?

— Но обстоятелствата корено се промениха! Животът на пашата е в опасност, а аз бих могла да му помогна, ако Козем ми позволи да се погрижа за него.

— Да се погрижите за него? Не, господарке, това никога няма да ви позволят. Само главният евнух и членовете на семейството...

— Мемтаз, ще поговориш ли с Ахмед, когато донесеш вечерята ми? — прекъсна я Сара. — Козем ще го послуша. И сама бих го направила, но не мога да изляза оттук.

Мемтаз сведе покорно глава.

— Ще направя това, за което молите, господарке. Но се учудвам защо искате да помогнете на господаря. Мислех си, че най-съкровено ви желание е да избягате от него. Или се страхувате от това, което може да ви се случи, ако той умре?

Сара дори не се бе замислила за последствията от смъртта на Калид. Ако Калид наистина умре, щяха да я продадат на пазара за роби. Или пък да я оставят в харема за следващия паша, който и да е той.

— Не мисля чак толкова напред, Мемтаз. Само провери дали ще мога да посетя тази вечер *valide pashana*. Моля те.

Мемтаз се поклони и излезе. Сара се приближи до прозореца и се загледа в покрития с червени керемиди покрив на Къщата с птиците, като се молеше бабата на Калид да се съгласи да я приеме.

* * *

Когато същата вечер Сара бе въведена в покоите на Козем, забеляза, че старата жена бе пребледняла като платно. Изглеждаше спокойна, но това очевидно бе привидно, защото ръката, с която държеше чибука, трепереше.

Сара бе избрала много внимателно дрехите, с които щеше да се яви пред Козем. Бе обула сребристи шалвари, кафтанът ѝ бе в пурпурен цвят, прорязан със сребърни нишки. Сара пристъпи по-близо до старата жена, която бе сама, заобиколена от красивите си предмети и мебели. Те очевидно представляваха нейна утеха на стари години.

— Можеш да седнеш — проговори Козем и Сара се подчини, като седна в края на покрития с дамска диван.

— Благодаря ви, че се съгласихте да ме приемете — отвърна Сара.

— Главният евнух каза, че прислужницата ти е била много настояща. Изглежда, за съвсем кратко време си спечелила безрезервната ѝ преданост.

— Важно е да получа разрешението ви да се погрижа за Калид.

— Защо? — погледът на Козем проникваше право в душата ѝ.

— Баща ми бе лекар в Бостън, *valide pashana*. До смъртта му преди две години, аз през цялото време му помагах. Мисля, че мога да помогна и сега.

— Не разбра въпроса ми. Защо искаш да спасиш Калид? Мислех, че за теб той е похитител, мъчител. Само преди няколко дни ти не оправда доверието ми и се опита да избягаш от него. Логично е да си помисля, че искаш да го видиш как страда. Не разбирам какво те накара да дойдеш при мен.

Сара изпусна дълбока въздишка.

— Вярно е, че не искам да ме затварят тук против волята ми. Но Калид се държеше с мен... човешки и аз никога не съм искала да му отмъщавам. Винаги съм знаела, че според собствените му разбирания се е отнасял с мен много добре.

Козем изпусна една след друга няколко струйки дим.

— Не мисля, че си откровена, но ми е добре известно, че хората от Запада обичат да се самозаблуждават. Чувствата ти към внука ми са объркани и са по-дълбоки, отколкото ще си признаеш. Но този въпрос можем да оставим за по-късно. Точно сега трябва да му помогнем. Ела с мен.

Козем се изправи и Сара я последва. Двете жени излязоха от покоите и придружителите им веднага застанаха от двете им страни. Преминаха бързо покрай мъжкото отделение на двореца и покрай група войници, които веднага се отдръпнаха встрани, когато видяха старата господарка.

Сара никога не бе влизала в покоите на Калид. Външната стая бе обзаведена изненадващо аскетично. Беше украсена с няколко военни трофея и семейни оръжия, на две от стените имаше рафтове с книги. Във вътрешната стая на леглото, гол до кръста, лежеше изпадналият в безсъзнание Калид, до когото стояха няколко служители и главният евнух. Раната на рамото му бе зачервена и възпалена, кожата около нея бе тъмносива от барута. Дългите мигли хвърляха сянка върху страните му, дишането му бе накъсано. Гъстата му черна коса бе загубила

блясъка си, сега беше разрошена и висеше на кичури, мокри от пот. Челото му и мястото над горната устна също бяха осеяни с капчици пот, а цветът на лицето му бе сивкав. На една маса до леглото му бяха поставени кана с вода и леген, сапун и чисти превръзки.

Сара обърна поглед към Козем, която внимателно я наблюдаваше. Като се стараяше да не покаже на старата жена тревогата си, Сара седна в края на леглото и докосна с треперещи пръсти кожата около раната на Калид. Беше гореща, много гореща.

— Раната е започнала да се инфектира — каза Сара с повече спокойствие, отколкото чувстваше в действителност, тъй като не бе сигурна дали ще успее да се справи сама. Но не можеше да остави Калид в ръцете на знахари и лецителни магьосници, каквито щеше да извика Ахмед. — Куршумът е все още в раната и трябва да се извади на всяка цена.

— Какво означава това? — Козем я погледна разтревожено.

— Трябва да го извадя — отвърна Сара.

— Вие! — възкликна главният евнух. Той почти не говореше английски, но толкова можа да разбере.

— А можете ли да ми посочите някой друг? — Сара се обърна към него, като премина на турски. — Лекарят на Калид е далеч, а аз имам опит в тези неща. — Тя страшно преувеличаваше, но се молеше да успее да спаси Калид.

— В Империята има много лекари, хирурзи и знахари. По моя заповед всеки един може да бъде повикан в двореца — отвърна гневно Ахмед.

— Сара ще го направи — обади се тихо Козем.

Главният евнух я изгледа свирепо, но и двамата знаеха, че в това положение нейната дума е закон.

— Ти можеш да си вървиш — продължи Козем. — Застани на пост пред вратата. Вземи и другите с теб.

Ахмед се подчини неохотно, мускулите на челюстта му потрепваха нервно, но той отстъпи встрани, след това излезе, като затръшна вратата след себе си.

— Не мисля, че е добре да ядосвате Ахмед — отбеляза Сара, като попи потта от челото на Калид.

— Той ревнува от теб. Твоето влияние е твърде силно — отвърна Козем. — Преди да дойдеш в двореца, внукът ми слушаше само него.

— Не съм забелязала Калид да ме е слушал за каквото и да било.

— Подценяваш властта си над него.

Козем наблюдаваше внимателно Сара, докато тя изми раната на Калид с растително масло и сапун и я изплакна внимателно. Раната бе започнала да гноясва, мястото около нея бе твърдо. Сара трябваше да действа бързо.

— Имам нужда от малък, остър нож и най-силния алкохол, който може да се намери.

— Ракия? — попита Козем.

Сара поклати отрицателно глава.

— Ром ще е по-добре.

Козем сбърчи нос.

— Ром може да се купи на пазара — отвърна презрително тя. Беше очевидно какво мнение имаше за високо ценената от европейците напитка.

— Тогава изпратете някой да купи. Още сега. Ще ми трябват също свежи зелени листа от дъб или явор. Когато се смачкат и се положат върху раната като лапа, имат успокояващ ефект.

— Какви са тези дървета? — попита Козем, тъй като английските думи ѝ бяха непознати.

— Кажете на Мемтаз да ми ги донесе. Тя знае. — Мемтаз идваше от едно село на Черно море, в което почти всички познаваха лечебните свойства на растенията. — Освен това ще се нуждая от помощта ѝ да извадя куршума от раната.

— Ще получиш всичко, което ти трябва — отвърна решително Козем и излезе.

Сара започна да попива потта от челото на Калид, като със свободната си ръка измери пулса му. Той беше ускорен, сърцето му биеше силно, за да навакса загубата на кръв. Сара се опита да запази присъствие на духа и да си спомни всичко, което бе научила, помагайки на баща си, но не успя. Просто седеше, впила поглед в бледото лице на Калид, очите ѝ плувнаха в сълзи и тя едва сподави едно ридание.

Когато водеше борба с него и му се противопоставяше, можеше да отхвърли чувствата, които изпитваше към него, можеше да извика на помощ гнева, който заглушаваше всички други чувства, които не искаше да признае дори пред себе си. Но когато го видя така, болен и

безпомощен, отново я връхлетя цялата нежност и копнеж, които бе потискала до този момент. Тя пое едната му ръка в своята и я притисна до бузата си. Не бе в състояние да спре горещите сълзи, които вече се стичаха по страните ѝ. Какво ще прави, ако не успее да го спаси? За момент се отдаде на самосъжалението, след това пусна ръката на Калид и извади носната си кърпичка от ръкава си. Избърса очите си, като се опитваше да се успокои. Точно тогава в стаята влезе Козем със сребърен поднос, върху който блестеше острието на нож. Сара го взе и го разгледа внимателно.

— Мисля, че ще свърши работа.

— Как е той? — осведоми се Козем.

— Все в същото състояние.

Докато пристигна слугата с рома и Мемтаз с листата, Калид започна да се мята и да стене от треската. Сара вля малко от силната течност между полуотворените му устни. Той се задави и извърна глава.

— Дръж главата му, Мемтаз — нареди бързо тя. — Трябва да изпие повече, в противен случай ще изпитва силни болки и ще се мята. Няма да мога да извадя куршума.

Калид се давеше и кашляше, но погълна по-голямата част, а когато жените положиха главата му на възглавницата, отново потъна в безсъзнание.

— Мисля, че трябва да повикаме Ахмед да го държи, докато разрязвам раната — обърна се Сара към Козем. — Алкохолът не е достатъчен, за да остане неподвижен. Наистина не знам колко още бих могла да му дам.

Козем кимна и направи знак на Мемтаз да повика главния евнух.

— Ако мислите, че няма да понесете това, което ще направя, по-добре е да си тръгнете.

— Ще остана — отвърна твърдо Козем.

Сара въздъхна. Спорът само би бил загуба на време, а треската на Калид се влошаваше с всяка изминала минута.

— В такъв случай трябва да пазите тишина — Козем не възрази.

Мемтаз се върна с главния евнух и Сара му обясни, че трябва да държи здраво и неподвижно тялото на Калид. След това изля останалата част от рома върху раната, без да обръща внимание на

изпълнените със съмнение погледи, които си размениха присъстващите.

— Готов ли си? — обърна се тя към Ахмед. В отговор той само кимна.

— Дръж го здраво.

Силните му ръце притиснаха по-здраво Калид към леглото. Сара внимателно направи разрез в единия край на раната. Калид започна да стене и да се мятая наляво-надясно. Ахмед натисна още по-силно ръцете му към леглото.

— Откри ли го? — попита разтревожено Мемтаз, докато бършеше потта от челото на господаря си.

Сара поклати отрицателно глава. Заби острието в друга посока и попадна на нещо твърдо. Калид извика от болка и се опита да се привдигне. Сара заби ножа по-дълбоко и извади сплескано парче метал с големината на монета.

— Ето го! — извика победоносно тя, като хвърли куршума върху масата. Раната започна да кърви обилно, но тя попи кръвта, отвори друго шише с ром и я поля отново.

— Можеш вече да го пуснеш — обърна се към Ахмед, който отпусна хватката си. Калид започна да бълнува нещо неразбираемо, като мятеше глава по възглавницата.

— Сега трябва да превържем раната. — Сара се обърна към Мемтаз, която кимна и ѝ подаде листата.

Сара ги счука, докато пуснаха зелен сок, а Козем я наблюдаваше със смесица от любопитство и напрежение.

Сара наложи листата върху отворената рана, след това покри лапата с памучна превръзка, която върза здраво. Когато свърши, ръцете ѝ пулсираха от болка, по челото ѝ се стичаха струйки пот, но тя се усмихна доволна.

— Готово!

Козем се изправи на крака и без да каже нищо, целуна Сара по бузата, след това бързо излезе. Ахмед се обърна към Сара и се поклони.

— *Afiyet seker olsun.*

Това беше повече от благодарност, благословия и Сара кимна, трогната.

— Има ли още нещо, което мога да направя за вас? — попита Ахмед.

— Можеш да донесеш едно легло тук. Тази нощ ще остана при Калид.

— Както желаете, господарке.

За пръв път я наричаше така и Сара се усмихна. Изглежда с това, което беше направила бе спечелила доверието и уважението му. Когато той се върна с малко сгъваемо легло, Сара с благодарност се отпусна в него, като само подсуши ръцете си, без да си направи труда да махне изцапаните си с кръв дрехи, толкова уморена беше.

— Събуди ме след два часа.

— Както наредите, господарке — отвърна Ахмед и зае мястото си пред вратата.

* * *

Няколко пъти през нощта Сара сменя превръзките на Калид и на сутринта раната вече не изглеждаше толкова възпалена. Тя не се отдели от него през целия следващ ден, а вечерта той отвори очи и я погледна.

— Калид! — извика тя. — Познаваш ли ме?

Той помръдна слабо пръсти, след това отново затвори очи. Целият беше потънал в пот, треската му бе преминала.

— Съобщи на старата господарка, че внукът ѝ ще се оправи. — Младата жена се обърна към Ахмед, неспособна да скрие радостта си.

Ахмед се поклони и отиде да предаде съобщението. След малко се върна заедно с Козем, която постави ръка на челото на Калид.

— Треската е преминала.

Сара кимна.

— Той каза ли нещо?

— Все още не. Но отвори очи и ме погледна с бистър и ясен поглед и мисля, че ме позна.

— Разбира се, че те е познал. — Козем я изучава мълчаливо в продължение на няколко секунди, после добави: — Искях ти да се грижиш за внука ми, защото съвсем не си безразлична към него,

колкото и да отричаш. Любящите ръце са най-доброто лекарство. Ти му помогна повече от всеки лекар, който бихме могли да намерим.

Развълнувана и трогната, Сара не отговори нищо, само извърна поглед встрани.

— С какво бих могла да ти помогна сега? — попита Козем.

— Той трябва да пие много течности, за да възстанови по-бързо кръвта, която изгуби. Вода, сокове, шербет, всичко. По-добре е в следващите два дни да не поема твърда храна, супа или бульон от месо ще са достатъчни.

— Ще дам нареждания в кухнята. Мемтаз ще ти донесе бульона веднага щом стане готов.

Сара кимна.

— Благодаря — добави Козем. — Ще съм ти благодарна до края на дните си за това, което направи за внука ми, Сара Уулкът.

* * *

Калид лежеше сред огнено море, а рамото му пулсираше от болка, която упорито не искаше да спре. Някъде отдалеч долавяше гласове, някакви хора го докосваха и го местеха, но всичко това сякаш се случваше с някой друг. Постепенно болката намаля и стана попоносима, тогава Калид започна да осъзнава положението, в което се намираше. Разбираше, че е ранен сериозно, и си спомни нападението на бедуините, в което беше прострелян.

Над него се бе надвесила жена. Знаеше, че е жена, защото миришеше прекрасно. Познаваше този аромат — това не беше някой от тежките ориенталски парфюми, а едва доловимата миризма на лимон; такава есенция Сара си правеше сама, като вземаше лимонени кори от кухнята и ги стриваше. Но, разбира се, това не може да е Сара, тя беше заключена по негова заповед. Как е възможно тя да е тук? Сънуваше ли?

Калид отвори очи, но дори това леко движение му струваше огромно усилие. Сара затягаше превръзката на рамото му. Когато забеляза, че той я гледа, за миг замръзна на мястото си, след това му се усмихна и каза нещо, което той не може да разбере. Бе поставила свободната си ръка на гърдите му. Бавно, много бавно, Калид постави

ръката си върху нейната и стисна лекичко пръстите ѝ, Сара му се усмихна топло. Калид не бе в състояние да държи по-дълго очите си отворени, но в съзнанието му остана усмихнатото ѝ лице, докато отново потъваше в дебрите на съня.

* * *

— О, не! — възпротиви се Калид, когато Сара поднесе купа с бульон пред устните му.

— Хайде, Калид, трябва да го изпиеш. Бульонът ще ти помогне да възвърнеш силите си — настоя Сара.

Той стисна упорито устни и извърна глава настрана.

— Добре тогава. Мислех си, че гориш от нетърпение да станеш от леглото! — добави Сара с престорено безгрижен тон.

Калид въздъхна примирено и ѝ направи знак отново да му даде купата. Пое я с две ръце и я пресуши на един дъх.

— Ти си истински тиранин! — промълви уморено той, като отпусна назад глава.

— Имам от кого да се уча. — Сара се засмя, доволна от себе си.

— Ти, изглежда, си в чудесно настроение — заяви раздражено той, като потърка раненото си рамо. Да, мисля, че тази размяна на ролите много ти харесва.

Сара отмести ръката му от раната.

— Може би наистина ми харесва. Това, което знам със сигурност, е, че се възстановяваш много бързо.

— Защо? — Той не отделяше поглед от лицето ѝ.

— Това е доказателство за лекарските ми способности — отвърна Сара, като отново се усмихна.

— А може би е доказателство за забележителната ми издръжливост. — Калид затвори очи.

— Разбира се, това също. Искаш ли да ти донеса нещо друго за ядене?

— Единственото, което искам, е да се изкъпя.

— Утре.

— Същото каза и вчера.

— Почакай още един ден — поклати глава Сара.

— Ахмед ще ме отнесе в мъжката баня веднага след като заспиш. Сара обърна поглед към него. Имаше няколкодневна брада и все още изглеждаше уморен, но очите му отново горяха с онзи жив пламък, толкова характерен за него, а тъмните сенки бяха изчезнали.

— Няма да направиш това.

— Защо не?

— Защото си достатъчно разумен, макар че можеш да бъдеш упорит като магаре. Успях да ти помогна дотук, ще ме слушаш и ще правиш каквото ти кажа, ако искаш да се възстановиш напълно.

— Изпълнена си със самодоволство, така ли?

— Да, така е. Освен това трябва да ти кажа, че съм объркана. Как бе възможно да ти се случи такова нещо? Не те ли охраняват постоянно, когато си извън двореца?

Калид отвори очи и втренчи поглед в нея.

— Знаеш, че не е така. Имаше ли охрана с нас, когато яздихме до оазиса?

— Не.

— Не вземам охраната с мен, когато не ми е необходима. Това означава, че ми трябва само при мъжествени случаи и церемонии.

— Не е много умно, не мислиш ли?

Калид извърна поглед.

— Ти би ли искала навсякъде, където отиваш, да те следва цяла тълпа?

— Предполагам, че не.

В този момент се появи главният евнух и се поклони.

— *Valide pashana* иска позволение да влезе.

— Ето че пак иска да ме види — отбеляза сухо Калид, а Сара се разсмя. — Кажи на баба ми, че може да влезе.

Ахмед отново се поклони и излезе, за да съобщи отговора на Козем, след това отстъпи встрани, тъй като тя буквално влетя в стаята, цялата сияеща.

— Погледни се, Калид! — извика радостно тя. — Съвсем скоро ще можеш да излезеш на лов!

Когато Козем влезе, Сара се изправи на крака. Внезапно всичко наоколо се завъртя пред очите ѝ и тя трябваше отново да седне, като се отпусна тежко на леглото.

— Добре ли си? — Калид рязко се изправи и я хвана за ръката.

— Какво има, скъпа? — Козем се втурна разтревожена към нея.

— Не знам. Чувствам се малко замаяна.

— Разбира се, че ще се чувстваш замаяна. Не си се отделяла от леглото на внука ми от пет дни. Кога за последен път си се хранила?

— Не знам. Не мога да си спомня.

— Как си могла да допуснеш да я оставят без храна! — Калид се обърна към баба си, а лицето му бе навъсено като буреносен облак.

Козем хвана Сара за ръката и ѝ помогна да се изправи.

— Калид е прав, вината е моя. Толкова се тревожех за него, че съвсем забравих болногледачката му. Миналата нощ изобщо успя ли да заспиш?

— Спах тук, на това легло.

Козем се обърна към главния евнух.

— Заведи Сара в покоите ѝ и кажи на Мемтаз да ѝ занесе нещо за ядене. След това съобщи на всички, че не трябва да я безпокоят до утре сутринта. Тази нощ аз ще се грижа за пашата.

— Но... — Сара хвърли кратък поглед към Калид.

— Върви! — отвърна той. — Ще се оправя.

Сара бе твърде изтощена, за да спори с двамата едновременно.

— Добре. Но ако Калид отново развие температура през нощта, повикайте ме.

— Да развие ли? Какво да развие? — погледна я неразбиращо Козем.

— Искам да кажа, ако треската отново се възобнови.

Козем кимна, след това Ахмед отведе Сара, като затвори тихо вратата зад тях.

— Как можа да ми причиниш това? — обърна се гневно Калид към баба си, когато останаха сами.

— Какво съм ти причинила?

— Позволи на Сара да ме види в това състояние.

— Тя спаси живота ти!

— Тя ме видя слаб и стенещ като дете, безпомощен и зависим. Сега вече никога няма да ме обикне.

Козем седна на мястото, където преди това бе седяла Сара, потупа го нежно по ръката и се усмихна.

— Нищо чудно, че тя не иска да спи с теб, Калид. Ти изобщо не разбираш жените.

— О, я млъквай! — сопна ѝ се уморено той. — Думите ти сега нямат никакъв смисъл. Сара ще ме презира, ще ме съжалява.

— Тя те обича.

— Не ставай смешна.

— Тя изобщо не те остави и за минутка сам, Калид. Упорито настояваше сама да се грижи за теб, когато Ахмед предложи да извикат някои лечители.

— И какво доказва това? Може би просто е искала да спаси живота ми, за да не попадне след смъртта ми в по-лоши ръце. Каквато и да е причината, Сара има милостиво сърце. Щеше да постъпи по същия начин, дори ако ѝ бе занесла прегазено на пътя куче.

— Мога да позная любовта, Калид — поклати глава Козем.

— Но това са чувства на лекар към пациент! Баща ѝ е бил лекар, а тя от малка е свикнала да му помага. От поведението ѝ изобщо не следва, че означавам нещо за нея. Сара просто следва традицията в семейството си да помага на другите. Още повече, тя е американка. Те всички са такива.

— Какви?

— Помагат, загрижени са, както казват англичаните, правят добро. Американците са известни с тези си качества по целия свят. Няма друга страна, в която благотворителността да е на такава почит, както в тяхната.

— Калид, вгледай се в себе си, вслушай се във вътрешния си глас. Търсиш всяко друго обяснение на поведението ѝ, освен най-очевидното.

— За мен не е чак толкова очевидно. Ти изобщо нямаш представа в каква среда е израснала Сара. В Оксфорд съм се срещал с много американци — те не приличат на никоя друга нация. При нещастия или лошо стечение на обстоятелствата проявяват най-доброто от себе си, точно това ти видя в Сара през последната седмица. Веднага щом се оправя, съчувствието ѝ към мен ще се изпари и тя отново ще започне да ме проклина, ще хвърля обиди в лицето ми и ще се опитва да избяга.

Главният евнух се върна и зае мястото си до вратата.

— Сара заспа ли? — попита го Козем.

Ахмед кимна утвърдително.

— Нахрани се, след това си легна.

— Добре. — Козем се изправи и целуна внука си по челото. — Мисля, че грешиш — добави тя.

Калид я проследи с поглед, докато излезе, след това се обърна към Ахмед.

— Донеси ми ракия.

— Но Сара каза...

— Не ме интересува! Донеси каквото ти поръчах. Веднага!

Ахмед се поклони и излезе.

* * *

Когато на следната утрин Сара отиде при Калид, видя, че той се бе изкъпал и избръснал. Изглеждаше почти както преди да го ранят. Което веднага я накара да застане нащрек. Калид веднага забеляза реакцията ѝ.

— Не съм разрешавала да се къпеш — каза тя вместо поздрав.

Калид лежеше на диван в двора при мъжката баня, изложил лицето си на лъчите на слънцето. Зад него весело се плискаше фонтан.

— Ти вече не раздаваш заповеди.

— Ето, това е твоята благодарност! — Сара седна на каменната балюстрада на фонтана. — Не се заяждай с мен, Калид. Просто се тревожа за състоянието ти.

Калид не ѝ обърна внимание. Приведе се напред и започна внимателно да изучава шахматната дъска пред себе си.

— Кой играе с теб? — попита Сара.

— Ахмед.

— И кой печели?

— Аз — отвърна кратко той.

„Разбира се“, помисли си Сара.

— Ти с черните ли играеш? Калид кимна утвърдително.

— Офицерът към кон, четири — каза Сара. Калид рязко вдигна поглед към нея.

— Играеш шах?

— Баща ми ме научи.

Калид въздъхна и отблъсна шахматната дъска.

— Би трябвало да се досетя.

— Изненадана съм, че играеш.

— Защо?

— Не знаех, че шахът е познат в тази страна.

Калид я погледна смаяно, след това избухна в смях.

— Какво е толкова смешно?

— Играта на шах възниква в Азия. Самото име съвпада с титлата ми, аз съм шах, което на персийски означава „крал“.

— Съжалявам, но що се отнася до културата на твоята страна, съм напълно невежа.

— Тогава ще ти разкажа. Шахът всъщност е индийска игра. Играта била пренесена в Персия преди около хиляда и триста години, а арабите я взели от тях, когато завладели страната. Отнесли я със себе си в Испания и оттам тя се разпространила в цяла Европа. Американците са я заели от европейските заселници и, страхувам се, тя ви е известна съвсем отскоро.

— Е, вече знам.

Сара махна превръзката от рамото на Калид, за да прегледа раната. Беше суха, кожата — розова и набръчкана.

— Сега можеш да постоиш и без превръзка. — Свежият въздух ще подейства добре.

— Какво използва, за да наложиш раната? — Калид проявяваше искрено любопитство. — Козем спомена нещо за листа от някакви дървета.

— Точно така. Индианците много отдавна са открили, че зеленият сок има успокоителен ефект. Изглежда, предотвратява инфекцията.

— Индианците са местните хора в Америка, нали?

— Да.

— И европейците им отнели собствената им земя?

Сара се поколеба, после кимна.

— Спомням си, че в Англия четох за това. Защо тези хора се наричат индианци? Те със сигурност не произхождат от Индия.

— Не. Европейските пътешественици, които открили Америка, всъщност търсели път към Индия, за да не се налага да се заобикаля Африка. Когато пристигнали в Америка, си помислили, че вече са в Индия, и нарекли местните хора *индианци*^[1]. Просто съвпадение на имена.

— Разбирам.

— Разбира се, проблемът за новия път е бил решен с построяването на Суецкия канал.

Калид кимна.

— Наистина знаеш много неща. — Калид не бе в състояние да скрие възхищението си.

— С изключение на шаха — отвърна Сара и двамата се разсмяха.

— Така става, когато имаш професия като моята — добави Сара.

— Учиш децата на много и различни неща и сам се обогатяваш.

Сара забеляза, че на дивана до него лежи разтворена книга.

— Какво четеш?

— Мистър Марк Твен, чието истинско име се оказва, че е Самюел Клемънс — отвърна Калид, без да сваля поглед от лицето ѝ.

Сара го погледна изненадано.

— Да, спомням си, когато ми каза, че любимият ти писател е Марк Твен — продължи Калид. — Затова ти поръчах някои от книгите му от една английска книжарница в Константинопол.

— Защо не ми ги даде?

— Когато ми ги доставиха, вече бях заповядал да те затворят в покоите ти. Бях много разгневен, затова ги оставих при мен.

Сара прехапа долната си устна, за да не се разсмее.

— Постъпката ти е детинска, не мислиш ли?

— Да — отвърна той и въздъхна. — Ти наистина изваждаш на повърхността най-лошото от мен.

— Как се нарича книгата? — изпълнена с интерес, Сара се приведе напред, за да прочете заглавието.

— Последната му книга — „Хъкълбери Фин“. Разказва се за бездомно момче и черен роб, които пътуват по една голяма река.

— Мисисипи.

— Откъде знаеш?

— Твен винаги пише за нея. Времето, което е прекарал по реката, представлява за него истински извор на теми и идеи. Дори псевдонимът му е свързан с реката.

— Как така?

— Когато бил млад, управлявал речен кораб, а терминът „Марк Твен“ означава два *плафтера*^[2]. Това е минималната дълбочина, при

която един кораб може да премине при отлив и да не заседне в коритото на реката.

— О! Все пак книгата е доста трудна. В по-голямата си част е написана на някакъв местен диалект, който почти не мога да разбера.

— Тогава ще я взема — заяви Сара.

— Добре. — Калид се усмихна, забелязвайки нетърпението ѝ.

— Какви други книги си поръчал?

— „Том Сойер“, „Принцът и просякът“, има и още — усмихна се съблазнително той. — Всичките са в покоите ми. Ще наредя на Ахмед да ти ги донесе.

— Трябва да поръчаш „Животът по Мисисипи“. Тя разказва за времето, когато Твен се е учил да управлява кораб. Книгата е много остроумна и весела.

— Ще ти я поръчам — отвърна тихо Калид.

— Благодаря.

Сара отклони поглед за момент. Когато се обърна, забеляза, че Калид бе облегал глава на възглавницата си, затворил очи. Косата му блестеше като абанос на слънчевите лъчи. Силното му мускуесто тяло, голо до кръста, приличаше на скулптура от блестящ бронз, единственият му недостатък бе раната на рамото. Сара почувства как в гърлото ѝ заседна буца.

— Трябва да те оставя да почиваш — прошепна тя. Калид не отговори. Тя се наведе по-близо до него и видя, че дишането му бе равномерно и спокойно. Спеше. Сара отмести леко кичур коса от челото му, след това прекоси двора и се насочи към изхода, където я чакаха евнусите, за да я отведат в харема.

* * *

Когато на следващия ден Сара отиде в покоите на Калид, той не беше там. Ахмед ѝ каза, че пашата отишъл да поязди. Сара се втурна навън и премина като вихър по коридора, в края на който имаше двама войници. Те веднага препречиха пътя ѝ Ахмед я следваше бавно.

— Ахмед, кажи им, че трябва да ме пуснат да отида в конюшните. Калид все още не трябва да язди. Това може да влоши състоянието на раната му.

Главният евнух даде с висок глас заповедите си, войниците се отдръпнаха и Сара веднага хукна по посока на конюшните, където Калид тъкмо оседлаваше Хан.

— Калид, моля те, не трябва още да яздиш! От тръскането раната ти може да се отвори! — извика Сара, застанала на входа и останала без дъх от стремителния си бяг.

— Тъкмо смятах да пояздя в заграждението — заяви Калид. — Хан се нуждае от движение.

— Остави някой от конярите да го разходи.

Калид се обърна с лице към нея. Той отново носеше свободната памучна риза и бричове, които използваше за езда, ботушите му бяха високи до коляното. На Сара ѝ заприлича на пират.

— Защо не се присъединиш към мен? Можеш да яздиш Уста и да наблюдаваш да не прекаля. Главният коняр ми каза, че докато съм бил на легло, ти си идвала и си се упражнявала, така че би трябвало да можеш да поддържаш крачка с мен. Шалварите са като панталоните, така че можеш веднага да започнеш, без да се налага да се преобличаш.

Сара разбираше, че той я дразни, но беше твърде загрижена за него и прие предложението му. Качиха се на конете и започнаха да обикалят в широкото заграждение. Сара бе доволна, че се бе съгласила да го придружи, защото денят беше хубав, по-хладен от обикновено, и свежият въздух щеше да им се отрази добре.

— Е, как се справям? — подкачи я отново Калид.

— Доста добре — отвърна Сара, като яздеше бавно от едната му страна.

— Ако падна от седлото, извикай помощ. Не мисля, че можеш да ме вдигнеш сама.

— Вдигала съм те много пъти, докато беше ранен — отвърна Сара и го погледна.

Калид извърна поглед. Очевидно не искаше да говори по този въпрос.

— На всеки човек се случва да се разболеете или да претърпи нещастие, Калид — продължи внимателно Сара. — Никога не съм те смятала за свръхчовешко същество.

— Ти дори не мислиш, че изобщо съм човешко същество. — Калид дръпна по-рязко юздата на Хан.

— Какво трябва да означава това? — Сара също забави хода на кобилата.

— Мислиш си, че мога да съм постоянно около теб, без да изпитвам желание да те любя — отвърна грубо той.

Сара не отвърна нищо.

— Хайде да се връщаме в конюшните — предложи Калид, като изостави опасната тема. — На Хан му стига толкова движение, освен това поръчах обяд за двама ни в покоите ми.

— Сигурен си бил, че ще се появя, когато разбере, че се готвиш да яздиш.

— Точно така.

— Съжалявам, че съм толкова предсказуема.

— Изобщо не си предсказуема. Ти си просто отлична болногледачка.

Те върнаха конете в конюшните и докато прекосяваха градината, Калид се обърна към нея и започна направо:

— Не съм ти благодарил, че спаси живота ми.

— Аз просто...

Той спря и я хвана за раменете, като я извъртя към себе си.

— Козем ми разказа какво си направила. Не ми е лесно да изразя благодарността си...

— Да, знам — отвърна тихо тя.

Той въздъхна и я привлече към себе си.

— Но въпреки това съм ти благодарен и искам да го знаеш — каза той, като я прегърна. Сара облегна глава на гърдите му и долови ударите на сърцето му.

— Моята малка американка — продължи нежно той, като започна да гали косите ѝ. — Как бих могъл да предположа, когато те видях в двореца на султана, че ще станеш толкова важна за мен?

Сара обви кръста му с ръце и се притисна още по-плътно до него, тъй като почувства в очите си да напират сълзи. Той беше чувствителен, но не позволяваше тази част от него да бъде забелязана.

— Тялото ти е като излято по моето — добави той, като се усмихна. — Подхождаме си чудесно.

Сара почувства пръстите му, които от косата се преместиха на врата ѝ и започнаха нежно да я гаят. Тя зарови лице в ризата му, вдъхвайки боровия аромат на сапуна му, и пак се притисна към него.

— Какво има? — Той я отдалечи от себе си.

— Помислих си какво можеше да се случи, ако не бях тук, когато те простреляха.

— Не мисли за това сега. — Калид пое ръката ѝ в своята. — Хайде да вървим. Гладен съм. — Когато влязоха в покоите му, вече ги чакаше разкошен обяд — агнешки котлети, козе сирене, оризов пилаф, както и сини домати и други зеленчуци, печени в зехтин на бавен огън. Калид отпрати слугите, след това наля вино в две чаши. Сара не докосна своята.

— Опитай го, Сара. Виното се нарича ретзина. Сигурно ще ти хареса.

Тя отпи една глътка и се намръщи.

— Има някакъв особен вкус.

Калид кимна.

— Това вино се произвежда в Гърция. Отначало може и да не го харесаш. Същото беше и с мен. Но сега го намирам чудесно.

— Не искам да свиквам с този вкус.

— Още агнешко? — усмихна се той.

Сара поклати отрицателно глава.

— Но ти ядеш много малко!

— Все още се опитвам да свикна с храната тук.

Калид се пресегна през масата и обхвана с пръстите с горната част на ръката ѝ, която се виждаше през прозрачния ръкав.

— Бих могъл да те прекърша като суха клонка — лицето му имаше замислено изражение.

— Трябва да признаеш, че понякога точно това ти се е искало да направиш.

Калид стана от дивана, заобиколи масата и коленичи пред нея.

— Това, което искам сега — каза той с подрезгавял от страст глас, — е да покрия с целувки всяка част от тялото ти и да го направя свое.

Сара се подчини. Замаяна и очарована гледаше, когато той разкопча блузата ѝ и се приведе напред, за да целуне нежната ѝ кожа, а ръката му леко обви кръста ѝ. Когато Калид я привлече към себе си, тя се поколеба за момент, но след това се предаде на удоволствието. Стресна се, когато той разкъса прозрачния корсаж, плътно прилепващ към тялото ѝ, но това също трая само един кратък миг. Устните му

поеха жадно едното зърно, докато ръката му започна да гали другата гърда. Сара не се възпротиви, когато той смъкна ръкавите ѝ и захвърли блузата настрана.

Калид зарови лице между гърдите ѝ, устните му оставяха горещи следи по кожата ѝ. Премаляла от удоволствие, Сара притвори очи. Когато Калид се изправи, тя нетърпеливо протегна към него ръце. Той я вдигна и я отнесе на едно покрито с възглавници килимче. Излегна се до нея и я прегърна, като я целуваше бавно, нежно, завладявайки устните ѝ със своите. Тя се притисна към него и отвърна с жар на целувката му. Разтвори леко устни, за да пропусне езика му, който изискваше, завладяваше, настояваше. После езикът му прокара влажна диря по нежната ѝ шия, към гърдите, докато тя се превърна в разтопено злато в ръцете му. Удоволствието я завладяваше на топли, пулсиращи вълни. Сара зарови пръсти в гъстата му черна коса, забеляза зачервените му от прилива на възбуда страни, устните му, влажни и подпухнали от целувките ѝ. Езикът му прокара бавен, чувствен кръг около пъпа ѝ, Сара простена и се отпусна отмаляла върху възглавниците. Изпусна въздишка на разочарование, когато Калид се отмести от нея, но това бе само за да съблече ризата си, която той дори не си даде труд да разкопчее, а измъкна направо през главата си. Сара нетърпеливо протегна ръце към него. Изпитваше отчаяна нужда отново да почувства допира на кожата му до своята. Калид се отпусна на колене и отново я прегърна, като този път се остави на милувките ѝ. Сара целуна шията му, гърдите, розовата кожа на раната му, след това пое едното му зърно в устата си, като се стараеше да повтори това, което той бе направил с нея. Калид изстена и я повали по гръб, погледът му я изгаряше.

— Когато спаси живота ми, разбрах, че не ме мразиш. — Гласът му бе дрезгав от възбуда. — Защо иначе ще го правиш?

— Не те мразя — прошепна Сара. — Никога не съм те мразила.

Той плъзна ръка под тялото ѝ, а тя се притисна към него, като преплете крака с неговите. Изненада се от силата, с която мускулестото му тяло я притискаше. Когато почувства между бедрата си твърдата му мъжественост, се вцепени. Усетил реакцията ѝ, Калид прокара леко ръка по гърба ѝ. Почти на момента тя се отпусна и той отново я целуна. Галеше гърдите ѝ, докато тя не изстена и не се изви като дъга към него. След това пръстите му се плъзнаха под колана на шалварите

й, като с едно движение ги смъкна до глезените й. Сара повдигна бедра, за да му помогне. Бе твърде възбудена, за да му се противопостави. Жените от харема не носеха долно бельо, Калид помилва гладкия й корем, след това пръстите му се спуснаха към мекия златист триъгълник между бедрата й. Кожата й беше покрита със ситни капчици пот, очите й бяха полуотворени, а дишането й излизаше на пресекулки от гърдите й — Сара бе готова за него. Когато помилва гладкото й, копринено бедро, тя отново се изви към него, очаквайки с нетърпение следващата му ласка. Калид плъзна ръка между бедрата й. Сара се сепна, но след това въздъхна и се предаде. Калид не можеше да се владее повече. Реакцията й бе по-невъздържана и страстна, отколкото си бе представял. Трябваше да получи това, което желаше най-много още от първия момент, когато я бе видял. Обхвана хълбоците й с ръце, повдигна я и продължи интимната милувка с устни.

Сара се вцепени от изумление и в следния миг се опита да го отблъсне. Но след това я заля нова вълна на удоволствие, тя се отпусна назад, неспособна да му се противопостави. Устните му бяха меки, влажни, влудяващи, езикът му я милваше, галеше, изследваше, дарявайки й такова удоволствие, което тя никога не бе предполагала, че съществува. Зарови отново пръсти в косата му, неспособна да издаде и звук. Чувстваше допира на кожата му от вътрешната страна на бедрата си, ръцете му я държаха здраво, докато той я вкушваше бавно, сладко, влудяващо.

На Сара й се струваше, че ще изгуби съзнание, никога през живота си не се бе чувствала по този начин, никога не бе имала такава близост с мъж. Накрая тялото й потрепера, разтърсено в мощен оргазъм. Младата жена се отпусна притворила очи. Калид събу панталоните си и се намести върху нея, като я накара да обвие крака около кръста му.

Сара изви тяло под него, за да го посрещне. Сега голотата му не я плашеше, напротив, изпитваше огромно удоволствие от допира на телата им. Инстинктивно се нагласи така, че да го поеме. Чу го как изстена и това я изпълни с удовлетворение, което никога не бе изпитвала преди. Плъзна ръка между телата им и го докосна нежно. Той зарови глава в рамото й и я притисна по-плътено към себе си. Сара притвори очи, клепачите й вече се спускаха, когато замаяният й поглед

попадна на масата, на която бяха обядвали, и по-нататък, на леглото на Калид.

Върху него имаше брокатен корсаж, който тя веднага разпозна. Корсажът на Фатма!

Сара рязко отвори очи и се вцепени. Калид си помисли, че тя все още се смущава, и започна да я гали и да ѝ нашепва успокоителни слова.

Замаяна от удоволствие, Сара се опита да възвърне способността си да мисли. Само след секунда той ще проникне в нея и въпреки че отчаяно го желаше, не можеше да позволи това да се случи. Тя не означаваше нищо за него, нищо повече от една играчка за удоволствие, като Фатма и другите жени от харема. Ако сега се поддадеше на желанието си и се любеше с него, можеше да забременее от мъж, който не я обичаше, за когото не бе нищо повече от обикновено развлечение.

— Не! — извика тя, като се опита да го отблъсне от себе си.

Той бе вече стигнал твърде далеч, за да спре, но вдигна глава и впи невярващ поглед в лицето ѝ. Вената на врата му пулсираше бясно. След това изразът му стана твърд и непреклонен, той хвана ръцете ѝ и я притисна с цялата си тежест. Имаше намерение да стигне докрай.

— Моля те! Не ме насилвай! Девствена съм. — Сара извърна лице настрана.

След цяла вечност, както ѝ се стори, той се помръдна и се изправи рязко. Сара се пресегна и взе един шал от леглото му, за да се прикрие. Когато погледна крадешком към него, забеляза, че бе седнал на дивана, обхванал главата си с ръце.

— Калид...

Той вдигна едната си ръка, за да я накара да замълчи. Между тях се възцари тишина, заредена с напрежение. След няколко минути стана и obu панталоните си, след това ѝ хвърли копринената роба, удряйки я с нея през лицето.

Сара се опита да избяга от стаята, но Калид я хвана, когато минаваше покрай него, и грубо я разтърси.

— Би трябвало да наредя да те бичуват до смърт — процеди през зъби. — Тук си имаме дума за жена, която възбужда мъжа докрай и след това му отказва! — Калид бе извън себе си от ярост.

— Не исках да направя това — отвърна Сара, като се опитваше да се отскубне от него, но без резултат.

Ръцете му я държаха като стоманени клещи, никой не би повярвал, че този човек съвсем наскоро е бил ранен.

— Какво искаш да кажеш?

— Исках да те спра още в началото, но...

— Но? — настоя той, без да сваля поглед от лицето ѝ.

Тя го погледна с такъв копнеж, че той почувства как отново го обзема желание.

— Желая те — продължи тихо тя. — Сигурно си много доволен да го чуеш. Когато ме докосваш, чувствам, че ми е невъзможно да ти се противопоставя.

— Това не е съвсем вярно — отбеляза мрачно той. — В противен случай нямаше да водим този разговор.

— Сигурна съм, че не съм първата жена, на която въздействаш по този начин — продължи тя, все едно той не бе я прекъснал. — В това е твоят коз, нали?

— Коз? — Калид бе объркан.

— Няма значение. Няма да отстъпя.

Сара почувства как в очите ѝ напират сълзи, опита се да ги възпре, но напразно.

— Защо не отстъпиш? И двамата имаме нужда от това! — Ръцете му все още бяха на раменете ѝ. Това бе въпрос, който винаги си бе задавал.

— Защото ти не ме обичаш, Калид! — отвърна тя. Сълзите вече свободно се стичаха по страните ѝ. — Искаш да ме съблазниш, за да ме накараш да се самозабравя, като се поддам на инстинктите си. Това, което искаш, е да СПЕЧЕЛИШ.

Калид не отвърна нищо, ръцете му паднаха отстрани на тялото му.

— Ти искаш само едно: да разбереш чия воля е по-силна — добави Сара, избърсвайки сълзите си с ръка, като дете.

Той ѝ обърна гръб, така че тя да не може да види въздействието, което му оказаха думите ѝ.

— Ами ако наистина те обичам? — попита тихо.

— Ако наистина ме обичаше, щеше да знаеш, че аз трябва да съм единствената жена в живота ти. Трябва да знам, че ти ме цениш така, както аз теб. Няма да позволя да бъда използвана известно време и после да бъда заменена от първата жена, която пожелаеш.

Калид се обърна рязко с лице към нея.

— За какво, по дяволите, говориш?

— Известно ми е, че си викал Фатма при себе си всяка нощ, докато аз бях затворена — отвърна тихо тя, като посочи към корсажа, който лежеше ма леглото.

Калид се опита да запази безстрастното изражение на лицето си, но вътре в себе си ликуваше. И то защо му бе отказала! Тя ревнуваше! Едва забележимо се усмихна.

— Фатма знае как да достави удоволствие на един мъж — каза той, добавяйки масло в огъня.

Забеляза как Сара се сви от болка.

— Чудесно! — отвърна тя с леден тон. — Сигурна съм, че двамата ще си доставите огромно удоволствие и ще бъдете щастливи. А между другото, какво ще стане с мен? Отново ли ще ме заключиш?

— Не искам да те заключвам — отвърна уморено ти, като прокара пръсти през косата си. — Бих искал да ти дам избор да си отидеш или да останеш, но се страхувам, че ще предпочетеш да си отидеш...

— Защо е толкова важно за теб да ме съблазниш? — Сара бе също толкова изморена. — Аз ли съм единствената жена, която ти се е противопоставяла толкова дълго?

— Ти си единствената жена, която изобщо някога ми се е противопоставяла — отвърна той, като скръсти ръце пред гърдите си. Белегът на рамото му бе в рязък контраст с медната кожа.

— Предполагам, че това е, защото си купил всичките жени, така ли е? — продължи горчиво Сара. — Също като кучетата, те искат господарят им да бъде доволен от тях.

— Аз купих и теб, но това не повлия на нашите отношения.

— Аз не бях за продан. Изглежда все още си объркан от този факт.

— Въпреки това сега си тук. Могла всеки момент да спра някой цигански керван и да те заменя за някоя по-отстъпчива любовница. Имай го предвид.

Калид се отправи към външната врата и удари с юмрук по нея. Ахмед се появи на момента, заедно с още двама евнуси.

— Отведете Сара в харема — нареди кратко той. Ахмед се поклони и даде знак на Сара, която все още бе облечена в робата на

Калид, да го последва.

[1] В английски език индийци и индианци звучат по един и същ начин. — Б.пр. ↑

[2] Мярка за дълбочина — 182 см. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 8

— Султанът скоро ще ни приеме — обърна се Дънфорд към Джеймс Уулкът, чието нещастно изражение изобщо не се промени при тази вест.

— Не разбирам защо губим време тук, когато Сара е в Бурса! — отвърна разгорещено Джеймс.

— Такъв е протоколът, мистър Уулкът. Трябва да ми имате доверие. Ако се свържем с пашата на Бурса, преди да сме посетили султан Хамид, това ще бъде възприето като нечувано оскърбление.

— Не ме интересува протоколът. Всичко, което искам, е да си върна Сара.

— Да, но посолството е на друго мнение, що се отнася до протокола. Ние действаме според правилата или изобщо не действаме — отвърна Дънфорд, който също бе започнал да дава израз на нараненото си честолюбие.

Отвлечането на жени в харемите бе твърде объркано и мътна работа. Нараняваше пуританската му чувствителност. Дънфорд смяташе, че Сара Уулкът и глупавият ѝ братовчед сами са си виновни за нещастията всички, които имаха вземане-даване с местните хора, рано или късно съжаляваха за това. Помощник-секретарят смяташе цялата Отоманска империя за варварска страна, а американското посолство — за оазис на здравомислието и пуританското възпитание сред пустиня от носещи тюрбани диваци. Но това бе неговият избор на пост, така или иначе нямаше какво друго да се прави, освен да се посещават чаени партита и да се забавляват временно пребиваващи високопоставени лица, тръгнали за Индия или Далечния Изток, а той беше следващият, когото щяха да изпратят в Европа, ако се представеше достойно. Трябваше да се справи успешно с тази задача. Случаят със Сара Уулкът не трябваше да се изпречва на пътя му към Париж или Виена.

В този момент главният евнух отвори вратите на стаята за аудиенции в Топкапъ. Джеймс и Дънфорд влязоха, в залата. Покрай две

от стените се бяха наредили войници и еничари. Отляво на трона на султана бе застанал Осман бей, главният евнух пристъпи отдясно. Самият султан седеше на трона си, облечен в тъмносиня униформа, на главата си имаше фес с полумесец и златен пискюл.

Дънфорд започна церемониално приветствие на турски и султанът наклони глава. Джеймс се напрягаше да следи разговора им, но не след дълго се отказа. Бе научил малко турски в процеса на работата си, но този церемониален език, изпълнен с цветисти фрази, беше свръх възможностите му. Най-накрая Дънфорд се обърна към него.

— Точно каква е молбата ви към султана?

— Попитайте го какво се е случило със Сара — заяви раздражено Джеймс.

Дънфорд преведе въпроса, след което султанът заговори.

— Султанът казва, че изобщо не познава такава жена — преведе Дънфорд, като избягваше погледа на Джеймс.

— За какво говори той? аз уредих Сара да дойде в двореца чрез този мъж ей тук — извън себе си от ярост, Джеймс посочи главния евнух.

Дънфорд отново заговори, султанът сви рамене, след това каза нещо, което остави Дънфорд онемял от изумление за няколко секунди.

— Какво каза той? — настоя Джеймс, като не сваляше поглед от лицето на Дънфорд.

— Султанът каза, че жената може и да е била тук, но той не я е виждал. Ще трябва да попитате главния евнух за нея.

— Тогава попитайте го! Какво, по дяволите, става тук, Дънфорд? Очевидно е, че султанът лъже, а вие дори не реагирате!

— По-тихо, Уулкът! — Дънфорд с мъка се опитваше да задържи усмивката на лицето си. — Не можете да бъдете сигурен, че някои хора тук не знаят отлично английски!

Джеймс замълча смутен, а Дънфорд се обърна към главния евнух и му зададе няколко въпроса, на които бе отговорено кратко. Репликите бяха достатъчно прости, за да може да ги разбере и Джеймс, и от минута на минута той се вбесяваше все повече, тъй като бе ясно, че Дънфорд не постига никакъв успех.

— Главният евнух казва, че за кратко време тук наистина е имало жена, която е учила принцесата на английски, но не знае какво е

станало с нея.

Лицето на Джеймс се обагри в аленочервено.

— Дотолкова и аз можах да разбера! Дънфорд, това е пълно безобразие! Със сигурност не искаш да кажеш, че тези хора ще се отърват просто така!

До този момент Осман бей избягваше погледа на Джеймс, но сега го погледна многозначително и му направи знак с очи, посочвайки към коридора. Джеймс веднага замълча, няколко секунди му бяха необходими да възвърне поне привидно самообладанието си.

— Благодарни на султана за любезността да ни приеме и го попитай дали имаме позволение му да посетим пашата на Бурса. — Джеймс се обърна към Дънфорд с колкото бе възможно по-спокоен тон.

Дънфорд, който с облекчение забеляза, че Уулкът няма да направи сцена, предаде молбата. Султанът сви рамене, отвърна нещо на турски и ги отпрати.

— Каза, че ако искаме, можем да отидем в Бурса — преведе Дънфорд.

— Тогава да се махаме оттук. — Джеймс кимна. — Мисията ни е приключена.

Дънфорд се впусна в прощална реч и с поклони двамата се отправиха към изхода. Когато султанът се обърна към главния евнух, Осман бей видя своя шанс. С бързи крачки се отправи към вратата, отвори я и я задържа пред Джеймс, като каза много тихо:

— Тя е все още в Бурса. Опитала се да избяга, но я върнали на пашата с помощта на един еничар. В добро здраве е и не е наранена.

— Откъде знаеш? — промърмори Джеймс, като хвърли поглед към трона, където султанът все още говореше.

— Принцеса Роксалена е дала подкупи на някои хора, за да се сдобие с тази информация. Желая ви успех, трябва да тръгвам — Осман се обърна и се върна на мястото си, а Джеймс и Дънфорд излязоха.

— Чу ли това? — обърна се Джеймс към Дънфорд. Дънфорд кимна.

— Веднага ще напиша писмо, в което ще поискам позволение от пашата да го посетим.

— Надявам се, че той е отзивчив.

— О, той наистина е съвсем различен от султана. Султанът просто лъже, без да му мигне окото, и избягва въпроса, като в същото време те предизвиква да направиш нещо необмислено, например да вдигнеш международен скандал заради неговата неотзивчивост. Шах Калид е много по-сложен тип, образован, но така е дори по-опасен.

— Какво искаш да кажеш? — попита го Джеймс, докато вървяха към външната врата, придружени от няколко войника.

— Пашата е бил в чужбина. Познава културата на Запада. Съмнявам се, че ще излъже, че Сара се намира в харема му, но може да те предизвика да си я прибиращ сам.

— Какво? — Джеймс отстъпи крачка назад.

— Не знам със сигурност, просто предполагам. Но от всичко, което съм чувал за този човек, мога да ти кажа, че от него можем да очакваме изненади. Говори се, че той е много... изобретателен.

Не след дълго стигнаха до файтона и Джеймс извади носната си кърпичка от джоба, за да попие избилата по челото му пот.

— В дни като тези си мисля, че никога не е трябвало да напускам Бостън.

Помощник-секретарят кимна в знак на съгласие. Той също бе имал такива дни.

* * *

Сара седеше на ръба на басейна, потопила крак във водата. Застанала зад нея, Мемтаз решише косата ѝ, а срещу нея на една пейка седеше Фатма заедно с още няколко жени и пушеше наргиле. Сладникавият дим се носеше към Сара и я караше да бърчи с отвращение нос.

— Мразя как мирише това нещо — обърна се тя към Мемтаз. — Гади ми се.

— Фатма много обича хашиш.

— Да, забелязах.

— Така времето минава по-бързо — каза Мемтаз.

— Мисля, че замъглява здравия разум.

— Може и така да е, но в харема няма нужда да се вземат решения. Има кой да мисли за това.

Сара пропусна забележката покрай ушите си. Фатма вдигна поглед и каза нещо на Мемтаз на турски, което Сара не можа да разбере.

— Какво иска? Като че ли ставаше дума за някаква огърлица.

— Поиска от мен да ѝ задела аметистовата огърлица. Ако пашата тази вечер отново я повика, би искала да я сложи.

— Кажи на Фатма, че може да я вземе — отвърна мрачно Сара, като добре разбираше, че въпросът бе зададен не толкова към Мемтаз, а към нея. Сара изпита неудържимо желание да изпрати огърлицата на Фатма мънисто по мънисто, но успя да запази самообладание. Откакто пашата я бе отпратил от покоите си, тя всяка вечер се измъчваше, представяйки си Калид и Фатма вплетени в страстна прегръдка, или увлечени в любовна игра, но в никакъв случай не искаше Фатма да разбере. Това би доставило на червенокосата огромно удоволствие. За нищо на света нямаше да позволи туркинята да разбере, че ревнува.

Сара примигна болезнено, когато Мемтаз започна да сплита стегнато косата ѝ. Почувства как отново я обхваща разочарованието и гнева към самата себе си, когато си спомнеше за последната си среща с Калид. В този момент желаше да му се бе отдала. Сега щеше да се радва на ласките му и със сигурност нямаше да стои в харема и да изпитва лудо желание да удуши съперницата си.

Но бе останала вярна на принципите си, дори ако за това трябваше да заплати с безсънни нощи, представяйки си как Калид възбужда Фатма по същия начин, както бе постъпил и с нея. Картината не бе от най-приятните.

Мемтаз свърши с прическата ѝ, Сара стана, взе чехлите си и се отправи към тепидариума. Фатма също се изправи и когато Сара мина покрай нея, незабелязано ѝ подложи крак. Сара се препъна, подхлъзна се по хлъзгавия под и цопна в басейна. Фатма избухна в смях, като пищеше от удоволствие, а другите жени веднага се присъединиха към нея. Сара бавно излезе от водата и отметна мократа коса от очите си. Всички се спряха и зачакаха какъв ще бъде изходът от сблъсъка между двете жени. Мълчаливото им съперничество бе започнало много отдавна.

Сара се приближи до Фатма, която я гледаше нагло и изчакваше да види какво ще направи. Сара се усмихна сладко, след това с един рязък и отмерен удар заби юмрука си право в носа на Фатма. Тя

изпищя от болка и закри лицето си с ръце. Между пръстите ѝ започна да се стича кръв. После нададе още един пронизителен писък и се втурна към Сара, като очевидно искаше да я стисне за шията.

Мемтаз се втурна към вратата, като крещеше на евнусите да дойдат. Двама от тях се появиха на момента и се впуснаха към двете вкопчени в схватка жени, разтърваха ги и ги помъкнаха в различни стаи.

— Извикай главния евнух! — изкрещя Мемтаз към пазача на вратата, който веднага се отправи да изпълни задачата си.

В този момент отведоха Фатма, която риташе и се извиваше в ръцете им. Писъците ѝ ехтяха в цялото помещение, а главният евнух се втурна запъхтян, като оправяше тюрбана на главата си.

— Какво означава всичката тази врява? — обърна се той към Мемтаз, докато другите жени от харема се скупчиха наоколо, за да видят какво ще стане.

— Между моята господарка и Фатма възникна... недоразумение. Двете се сбиха — отвърна тихо Мемтаз, като сведе очи.

Ахмед въздъхна и кимна. Най-последно.

— А къде е твоята господарка?

Мемтаз кимна към съседната стая. Ахмед се насочи натам, а жените се отдръпнаха, за да му сторят път.

— Връщайте се към заниманията си! — излая той към тях и те неохотно се подчиниха, като въпреки това се опитваха да разберат какво ще стане по-нататък. Такова събитие разпръсваше скуката от монотонния живот, очакваше се с нетърпение и за него се говореше с огромно удоволствие.

Ахмед влезе в стаята, Сара бе там, мокра и бясна, а един евнух я държеше здраво.

— Пусни я! — обърна се Ахмед към евнуха, който веднага се подчини. Сара потърка ръката си там, където се бяха впили пръстите му.

— Разбрах, че си участвала в побой — обърна се Ахмед към нея, сложил ръце на хълбоци като училищен директор, който мъмри непокорен ученик.

— Говори с Фатма. Тя започна — отвърна намусено Сара, като в същото време си даваше сметка, че звучи като ядосано дете.

— Сега говоря с теб. Какво се случи?

— Фатма ме спъна, когато минавах покрай нея, и аз паднах в басейна. Затова я ударих силно с юмрук.

— Ударила си я силно с юмрук? — Ахмед я погледна невярващо. Сара говореше турски с много силен акцент, затова не бе сигурен дали я бе разбрал правилно.

— Точно така.

— Мислиш ли, че това е най-подходящият отговор на една шега?

— Това не беше шега.

— Не беше ли? И какво беше тогава?

— Опит да ме унижи — отвърна Сара.

— Разбирам. И защо Фатма ще иска да направи това?

Сара го погледна невярващо. Искеше да разбере дали Ахмед говори сериозно. Така беше.

— Изместих я от положението ѝ на фаворитка — отвърна кратко Сара. — И тя иска да си възвърне предишното внимание.

— Обръщаш твърде голямо внимание на клюките в харема — отвърна Ахмед, а Сара не бе сигурна какво иска да ѝ каже. Преди обаче да има време да попита, той продължи: — Не можем да позволим в харема да избухнат свади. Още един такъв случай и отново ще бъдеш затворена в покоите си.

— Не разбирам защо трябва да бъда наказвана, понеже Фатма се държи като истеричка. — Сара не осъзнаваше, че самата тя се държи като такава. Тази случка я караше да забрави цялото си възпитание.

Ахмед вдигна ръце, раздразнен от размяната на гневни реплики.

— Чу ме. Нямам какво повече да кажа. Стой далеч от Фатма или ще понесеш последствията.

Ахмед бързо прекоси стаята, изправил сковано гръб в израз на благородно възмущение. Сара вдигна един чехъл и го запрати в посоката, в която се бе отдалечил, но той се удари в затворената врата.

* * *

Калид седеше в стаята за аудиенции и слушаше доклада на своя съветник по земеделието, който всъщност бе отчайващо отегчителен. В този момент на вратата се почука и се появи Ахмед.

— Влез — обърна се към него Калид. Главният евнух застана до господаря си и скръсти ръце на гърди, изчакайки да му позволят да говори.

— Ще продължим с този въпрос следобед в един часа — обърна се Калид към съветника си, който се изправи, събра книгата си и с поклони се отправи към изхода.

— Какво има?

— Казахте да докладват за поведението на Сара в харема — започна Ахмед.

— И?

— Току-що се сби с Фатма.

Калид го изгледа втрещен, след това избухна в смях.

— Разкажи ми точно какво се случи.

Когато главният евнух завърши разказа си, Калид вече не можеше да се сдържа и открито и весело се смееше.

— Не мога да повярвам! Сара да удари Фатма с юмрук в носа!

— Самият аз бях свидетел на произшествието. Носът на Фатма вече започна да се подува. Нищо чудно и да е счупен.

— Извикай доктор Шакоз да я прегледа. Вече се е върнал от пътуването си. — Калид се усмихваше, но Ахмед стоеше с каменно изражение.

— Виждам, че съвсем не намираш този случай за забавен.

— Не, господарю. Трябва да поддържам реда в харема. Ако жените останат ненаказани, не смея да си помисля какво би могло да се случи в бъдеще.

— Добре. Изпрати Сара при мен.

Само след няколко минути Сара бе въведена при него. Беше облечена съвсем просто, кафтанът ѝ бе пристегнат с колан, косата ѝ все още бе влажна. Двамата не бяха се виждали от онази вечер, когато избухна спорът помежду им. Калид я изпиваше с поглед. Мълчаливо си отбеляза, че лицето ѝ, без обичайния грим, приличаше на лице на малко момиче. Той се облегна в стола си и впи поглед в нея.

— Ахмед е много разстроен и е недоволен от теб.

Сара не отвърна нищо.

— Каза ми, че си ударила Фатма с юмрук в носа.

— След като тя ме спъна.

— Много умно, няма що.

— Сега лекция ли ще ми четеш?

— Не, но трябва да си поговорим кое държание в харема е благоприлично и кое не. Имах впечатление, че стоиш над подобни глупости.

— Е, може би започвам да се уча как да се оправям тук. Както изглежда, ще се наложи да падна до такова ниво, което ще ми позволи да оцелея.

— Доста силни думи от една истинска бостънска госпожица.

— Вече не мисля, че съм такава. Ти се погрижи за това. Бих искала да знам какво ще кажеш на Фатма. И тя ли ще изтърпи някое конско?

— Ще се оправя с Фатма по свой начин.

— Мога лесно да си представя какъв ще е той. Моля те да съобщиш на любовницата си, че ако се опита отново да ми причини нещо подобно, ще свърши с *shiner*.

— Какво е *shiner*?

— Насинено око. Как наричате това в Англия?

— *Poke*.

— Добре тогава, ако не искаш червенокосата ти уличница да свърши с насинено око, кажи ѝ да ме остави на мира.

— Моята червенокоса уличница? — прошепна Калид с широко отворени от изумление очи.

Сара му хвърли яростен поглед.

— О, ти си бил истинска змия. Всичко това те забавлява, така ли е? Да ме оставиш в ръцете на Фатма, на нейна собствена територия, и да я оставиш да си играе с мен!

— Територия ли?

— Знаеш какво искам да кажа! Е, резултатът може и да те изненада. Можеш да провериш в местния вестник за следващия рунд!
— Сара се въртна рязко и се втурна към вратата.

— Не съм ти казал, че можеш да си ходиш!

Тя се извърна с лице към него.

— Мога ли да получа височайшото ви позволение да се оттегля?
— попита го тя с убийствен сарказъм.

Той ѝ отправи поглед, в който можеше да се прочете само тъга.

— Трябва ли да бъдем врагове, Сара? — попита тихо той.

— Не, не трябва. Но този избор не го направих аз — отвърна този път по-спокойно Сара, като избягваше погледа му.

— Добре — въздъхна той. — Можеш да си вървиш.

Сара излезе. Главният евнух се размина с нея в противоположната посока.

— Отново се връщаш? — удиви се Калид. — Какво се е случило този път?

— Получих съобщение от Турхан ага.

— И какво има да ми каже капитанът на войниците ми? — Калид започна да барабани по облегалката на стола.

— Моли да го приемете. Било му е предадено писмо от някакъв пратеник, който дошъл направо в двореца.

— Защо не е дал писмото на теб? — попита Калид, като се чудеше какво ли може да означава това.

— Обещал да го предаде лично.

— Кажете му да влезе тогава.

Турхан ага, който изпълняваше същата служба в двореца на Калид, както Осман бей в Топкапъ, беше човек на средна възраст. Лоялността му към пашата беше извън всяко съмнение, заради това се ползваше с някои привилегии. Той влезе в стаята и се отпусна на едно коляно пред Калид.

— Какво носиш? — попита Калид, който изпитваше доверие и привързаност към капитана.

Турхан извади плика от вътрешния джоб на мундира си и го подаде на господаря си. Калид веднага забеляза на гърба на плика печата на американското посолство.

— Благодаря, Турхан. Можеш да си вървиш.

Капитанът се поклони и се оттегли. Ахмед понечи да го последва, но с един повелителен жест Калид го спря.

— Ахмед, ти стой тук.

Главният евнух веднага се върна на мястото си. Калид изчака, докато вратите се затвориха зад Турхан ага.

— Писмото е от американското посолство. Калид гледаше, без да промени изражението си, докато Калид отвори писмото и го прочете бързо. То беше кратко, два параграфа на английски, последвани от превод на турски.

— Помощник-секретарят, някой си Дънфорд, моли да му бъде позволено да ме посети колкото е възможно по-скоро. Моли за аудиенция във връзка с изчезването на една американка, Маргарет Сара Уулкът.

— Маргарет? — удиви се главният евнух.

В отговор Калид само сви рамене.

— За пръв път чувам това име. Въпреки това не мога да не обърна внимание на писмото. Трябва да отговоря.

— И какво ще направят те? — изсумтя Ахмед. — Ще обявят война на Турция?

— Ти, приятелю, изобщо не си дипломат. Не разбираш играта. Просто ще отговоря, че съм зает с местни дела, което е истина, и че не мога да гарантирам аудиенцията в продължение на няколко седмици.

— Което не е истина.

— Този Дънфорд не може да ме нарече лъжец. Ще чака, докато му определя ден да дойде.

— Какво се надявате да спечелите с това забавяне?

— Сара — отвърна просто Калид. Ахмед знаеше кога трябва да замълчи, затова се въздържа от коментар за увлечението на господаря си към американката.

— Още днес ще напиша писмото, можеш да изпратиш Турхан ага или някой от еничарите да отнесе отговора в посолството.

Ахмед се поклони.

— Ще видим как ще действат американците — продължи замислено Калид. — Ние, хората от Изтока, имаме хилядолетна история в такива интриги, но те са новаци. Страната им е само на сто години.

— Но е много силна — напомни му Ахмед.

— Наистина ли мислиш, че президентът на Съединените щати ще пристигне в Константинопол, за да търси някаква малка учителка? — попита развеселен Калид.

Ахмед не каза нищо. Нямаше представа какво щяха да направят американците.

— Това е всичко, Ахмед. Искам да остана сам, докато дойде време да приема отново съветника по земеделието.

Ахмед се поклони и излезе, а Калид се зае да чете писмото, което все още държеше в ръката си.

* * *

Роксалена пристъпи извън огромния храст, където се бе скрила, и направи знак на Осман бей да се приближи. Той се озърна крадешком, след това с два скока се озова до нея. Роксалена сграбчи ръката му.

— Говори ли с братовчеда на Сара?

— Да, но съвсем за кратко. Султанът беше там. Успях да му кажа само няколко думи, когато си тръгваше.

— Каза ли му, че се опитала да избяга от Двореца на орхидеята?
Осман кимна.

— Добре. Това ще го накара да побърза да я измъкне оттам — заяви Роксалена. — Искях да дойда на приема, но баща ми забрани.

— Вероятно е знаел защо искаш да присъстваш.

Роксалена въздъхна дълбоко.

— Видях, когато пристигна файтонът на посолството, но нямаше никакъв начин да предам съобщение на мистър Уулкът. Ако продължа с подкупите, няма да ми останат никакви бижута, така султанът може да разбере.

— Ти правиш всичко, което е по силите ти, Роксалена. — Осман стисна окуражително ръката ѝ.

— Но дали е достатъчно, за да спасим американката?

Осман сви рамене. Кой можеше да каже?

* * *

Сара не знаеше какво бе казал Калид на Фатма за техния „спор“, но червенокосата буквално изчезна от живота ѝ след този случай. Ако Сара влезеше в хамама, Фатма на момента излизаше, ако Сара си почиваше в тепидариума и Фатма влезеше, веднага се обръщаше и отиваше някъде другаде. В действителност не беше толкова трудно двете да се избягват; в харема, а и извън него, имаше предостатъчно място. Сара изпита облекчение, че проблемът беше решен, но въпреки това живееше с известно разочарование, че не може да уреди отношенията си с тази жена.

Една сутрин, десет дни след като Сара бе видяла за последен път Калид, Мемтаз влезе при нея с разтревожено изражение.

— Господарке, мисля, че тук е станала кражба.

— Каква кражба?

— Вашата аметистова огърлица.

— Едва ли мога да я нарека моя, Мемтаз. Тя беше в кутията с бижута, когато дойдох тук.

— Сега вие сте фаворитката, значи огърлицата е ваша.

— Е, добре. И какво мислиш, е станало с нея?

— Беше у Фатма. Тя я взе, не си ли спомняте?

„Как бих могла да забравя?“ — помисли си Сара. — „Е, ако Фатма я е взела, нека си я задържи. Така или иначе, някога е била нейна.“

— Не ме интересува огърлицата, Мемтаз. За мен не е важно дали ще бъде върната или не.

— Задължена съм да съобщя на главния евнух — продължи упорито Мемтаз.

Сара въздъхна отегчено.

— Може би Фатма е забравила да я върне. Защо не я попиташ?

— Вече го направих. Тя казва, че я е върнала, но това не е така, господарке. Аз се грижа за нещата ви и щях да зная.

Сара потърка уморено челото си. Можеше да няма нищо против да отговори на злостните нападки на Фатма, но спорове за такива дреболии бяха под достойнството и на двете.

— Не искам да казваш каквото и да било на главния евнух — отвърна твърдо Сара.

— Това заповед ли е, господарке?

— Да.

— Много добре. — Мемтаз вдигна дрехите на Сара от земята. — В тепидариума ли ще вечеряте?

— Не. Ще вечерям тук. Сама.

Мемтаз се поклони и излезе.

Сара четеше, когато Мемтаз се върна със сребърен поднос, на който имаше сирене, маслини в сос и локум. Сара си легна рано, преди още Мемтаз да се оттегли в стаята си.

Събуди се изведнъж посред нощ. Ужасна болка я разкъсваше на две. Пресегна се за звънеца до леглото си, но събори една стъклена

чаша. Шумът от счупеното стъкло събуди Мемтаз, която се втурна тичешком в стаята.

— Какво има, господарке? — Прислужницата бе ужасена от бледото като платно лице на Сара, по челото ѝ бе избила пот.

— Не знам... боли ме стомах — изстена Сара. Всяка дума бе истинско мъчение, с всяко вдишване болката я прерязваше отново.

— Ще повикам Ахмед. — Мемтаз изтича навън. След миг се върна, следвана от Ахмед, на когото бе достатъчен само един поглед към Сара, за да нареди разтревожено: — Веднага повикайте доктор Шакоз.

Сара едва успя да събере сили да го попита:

— Какво... какво става с мен?

— Не знам — отвърна Ахмед, но размени многозначителен поглед с Мемтаз, поглед, който казваше, че подозира нещо.

— Дайте ми вода! — изстена Сара и Мемтаз понечи да изпълни поръчението, но Ахмед я спря.

— Не ѝ давай нищо, докато не дойде лекарят.

За Сара времето започна да тече отчайващо бавно, болката я пронизваше на все по-ужасяващи пристъпи. Най-накрая пристигна докторът, който едва си поемаше дъх от бързане. Той нагласи пенснето си и коленичи до Сара, като започна да натиска леко корема ѝ. Тя изкрещя от болка. Докторът каза нещо на гръцки, Ахмед превеждаше, като се обърна към Мемтаз.

— Тя бременна ли е?

— Не! — изстена Сара.

Мемтаз поклати отрицателно глава.

— Да не би да е предизвикала помятане? — продължи Ахмед.

— Не, за бога, не! — Сара се задъха от нов пристъп.

Докторът продължи да говори, а Ахмед го следваше на турски.

— Доктор Шакоз казва, че жените понякога си причиняват такива неща, например с игли за плетене и не казват на никого, докато не стане твърде късно.

— Ще... ще кажете ли на този... идиот, че не помятам! — Сара сграбчи диво туниката на Ахмед. — Не виждаш ли, че не кървя? Какво му става?

Ахмед размени няколко реплики с доктора, след това отведе Мемтаз настрани, а Шакоз продължи прегледа си.

— Занесе ли ѝ вечеря? — обърна се той към прислужницата.

Тя кимна утвърдително.

— Сама ли вечеря?

Мемтаз отново кимна.

— Подносът от мраморните полици до вратите на харема ли беше? Оттам ли го взе?

— Да, разбира се.

— Кой е занесъл там храната?

— Незиме, прислужницата от кухнята. Тя винаги носи храната на Сара отделно от другата.

— Какво имаше на подноса?

— Сирене, маслини със сос. Малко локум за десерт. — Мемтаз се приближи по-близо до него и прошепна: — Защо ми задаваш тези въпроси? Мислиш ли, че господарката ми е била отровена?

ГЛАВА 9

Мълчанието на Ахмед бе достатъчно красноречиво.

— Храната на Сара първо се опитва, както и тази на пашата!

— Какво друго, освен отрова може да причини такива болки? — възрази Ахмед. — По-рано през деня тя беше съвсем добре, нали?

— Така беше. — Мемтаз хвърли поглед към леглото, където Сара се мяташе и стенеше.

— Трябва да ми кажеш всичко, което е яла вчера и днес — нареди Ахмед и се отправи към вратата.

— Къде отиваш? — попита Мемтаз, изпълнена със страх. Не ѝ се искаше да я оставят сама.

— Да кажа на пашата какво е станало. Веднага трябва да бъде уведомен, щом Сара е в опасност.

Мемтаз го проследи с разтревожен поглед, след това се върна при леглото на Сара, където докторът продължаваше с прегледа си — повдигна клепачите ѝ, след това прегледа устата и венците ѝ, после гърлото.

С правата си пепелява коса, дълъг нос и пронизващи очи, докторът изглеждаше съвсем не на място в харема. Но той бе единственият мъж, освен пашата, на когото позволяваха да вижда жените незабулени.

— С какво бих могла да помогна? — попита Мемтаз на гръцки.

— Донеси ми по-силна лампа.

Мемтаз се подчини и Сара примижа от светлината на газената лампа, която тя подаде на доктора. Когато той започна да нагласява пламъчето, за да му бъде по-удобно да работи, в стаята се втурна Калид.

— Какво е станало със Сара? — Той се отпусна на колене до леглото ѝ. — Да не би да е хванала треска? — Постави ръка на челото ѝ.

Сара затвори очи и въздъхна от облекчение, когато почувства ръката на Калид върху себе си.

— Не мисля — отвърна докторът, като премина на турски.

— Тогава какво е? Кажи ми!

— Мисля, че трябва да обсъдим това насаме — отвърна предпазливо докторът, като се отпрати със отдалечения ъгъл на стаята, там, където Сара няма да може да ги чува.

— Можеш да говориш пред слугите — извика нетърпеливо Калид.

— Мисля, че е била отровена.

Калид се почувства така, сякаш му бяха зашлевили звучна плесница. Измърмори под нос някаква ругатня на турски.

— С какво? — Тъй като не знаеше какво да прави с ръцете си, нетърпеливо прокара пръсти през косата си.

— С някакъв алкалоиден токсин. Живак, алкален разтвор, примесен с пепел. Трудно е да се каже със сигурност. Цветът на устата ѝ и силните стомашни болки показват, че вероятно е арсен.

— Арсен — прошепна ужасена Мемтаз.

— Арсенопирит — уточни докторът. — Обикновено представлява сиви, крехки люспици. Има горчив вкус.

— Нямам нужда от лекция по химия, човече! Каква е противоотровата? — настоя Калид, като сграбчи доктора за раменете.

— Яйчни белтъци и мляко, за да се прочисти храносмилателната система и да се спре абсорбцията. Тя вече е абсорбирала част от отровата, иначе нямаше да реагира така.

— Тичай в кухнята и донеси яйчни белтъци и мляко. — Калид се обърна към Мемтаз, която веднага тръгна. След това Калид насочи вниманието си към Ахмед. — Какво е яла за вечеря?

Ахмед повтори това, което му бе казала Мемтаз.

— Маслини със сос. Горчивият вкус не би се усетил при това ядене — обади се доктор Шакоз.

— Има ли някаква опасност, ако я преместим оттук? — осведоми се Калид.

— Няма да навреди. Свежият въздух дори може да помогне. Тя се нуждае от кислород.

— Сложете я на носилка и я занесете в покоите ми — нареди Калид, Ахмед излезе в коридора, за да даде заповедите си на евнусите. — И изпрати един слуга след Мемтаз да ѝ каже да дойде при мен с противоотровата веднага.

— Защо я отнасяш в покоите си? — попита докторът.

— Защото се намират в североизточния край на двореца. Почти през цялото време там духа свеж вятър — отвърна Калид.

Докторът кимна, но не се остави да бъде заблуден. Беше му известна страстта на пашата към малката американка.

— Някой е планирал това много внимателно — заяви мрачно Калид, като хвърли поглед към Сара, която лежеше в полусъзнание. — Първо е трябвало да се сдобие с отровата, после да я предаде на доверен човек, който да я сипе точно в такова ястие, в което горчивият вкус да не се усеща. — Очите му се превърнаха в тесни цепки. — Някой е искал на всяка цена да премахне Сара от пътя си.

Калид изчака, докато изнесат Сара на носилка, след това я последва.

— Ще умре ли? — обърна се той към доктора, който ситнеше до него. До този момент Калид бе отлагал въпроса, тъй като се страхуваше какъв ще е отговорът.

— Невъзможно е да се каже — отвърна докторът, като сви рамене. — Зависи какво количество отрова е погълнала.

— Тя винаги яде съвсем малко.

— Това е добре. — Доктор Шакоз кимна окуражително. — Ако е хапнала малко от ястието с маслините, вероятно не е поела много отрова, може би достатъчно, за да се появят физическото неразположение и спазмите. Тя е млада и здрава. Има големи шансове да оздравее напълно.

— Но ако е изяла цялото блюдо, може да умре, нали? — Калид напразно се опитваше да скрие тревогата си.

— Най-вероятно.

Пашата се замисли над думите на доктора. Който и да е сипал отрова в храната на Сара, не е знаел, че тя яде съвсем малко.

След като положиха Сара да легне в покоите на Калид и доктор Шакоз ѝ даде първата доза противоотрова, пашата се обърна към Ахмед.

— Искам веднага да събереш цялата прислуга от кухнята в стаята ми за аудиенции!

— Но те всички спят! — Ахмед впи невярващ поглед в господаря си.

Калид погледна главния евнух така, като че ли той бе изгубил ума си.

— Известно ми е, че спят, Ахмед. Събуди ги! Повикай Турхан ага и капитана на еничарите. Докато слугите са при мен, искам жилищните им помещения да се претърсят основно и да ми се докладва незабавно за всичко подозрително, намерено там. Разбра ли?

— Може и да не е човек от кухнята, господарю. Има цяла дузина роби, които разносят храната, готвят и сервират.

— Знам. Ще преобърна двореца наопаки, но ще открия човека, отровил Сара. Искам също така на всеки трийсет минути да ми се докладва за състоянието ѝ, освен това да ми се донесат няколко джезвета силно кафе. — Калид се огледа наоколо със сериозно изражение. — Очертава се дълга нощ.

* * *

Незиме беше ужасена. Тя така се тресеше от страх, че едва отговаряше на въпросите на пашата, въпреки усилията му да я успокои.

— Не съм направила нищо — хълцаше тя, като хвърляше погледи към Мемтаз, надявайки се, че прислужницата ще я подкрепи. — Както винаги, отнесох храната на господарката в харема. Миналата вечер не се случи нищо особено.

— В кухнята имаше ли някой, когато тръгна? — попита Калид.

— Само готвачите.

— Кои по-точно?

— Арменецът Селим и Кемал Мурад.

Калид кимна. Това момиче беше невинно.

— Повикай арменеца — обърна се той към Ахмед. — Ти можеш да си вървиш. — Думите бяха предназначени за Незиме.

Момичето излезе тичешком от стаята, по страните ѝ се стичаха сълзи на облекчение, които тя триеше с края на широкия си ръкав, като си проправяше път през тълпата в коридора.

Сега в стаята пристъпи готвачът арменец. Той хвърли поглед към Мемтаз и Ахмед, които присъстваха при разпита. През прозорците

можеше да се види, че небето навън бе започнало да просветлява; Калид водеше разпита в продължение на часове.

— Ти ли пригответи вечерята на харема вчера вечерта?

— Само част от храната, господарю.

— Ти ли пригответи ястието с маслини, което е било занесено на Сара?

Арменецът поклати отрицателно глава.

— Кой го пригответи тогава?

— Кемал Мурад.

— Изпрати го при мен. Ти можеш да си вървиш.

Селим си тръгна, като попи потта от челото си. Секунда покъсно в стаята влезе Кемал Мурад и се поклони.

— Разбрах, че ти си пригответил маслините със сос, които са били поднесени на Сара миналата вечер — обърна се към него Калид.

Мурад просто гледаше господаря си, без да каже нищо.

— Истина ли е? — изрева Калид. Мурад кимна утвърдително.

— Ти ли сипа отровата?

— Не, господарю.

— Някой да те е молил да добавиш сивкаво люспесто вещество, например под предлог, че е подправка?

— Не, господарю.

Калид го изучаваше известно време с напрегнат поглед, след това с едно движение го отпрати.

— Удивително! — обърна се той към Ахмед с ироничен тон, след като готвачът си отиде. — В храната й сложен арсен и никой не знае как е станало. Сигурно зъл дух се е вмъкнал в кухнята и е свършил тази работа.

В този момент на входа се появи Турхан ага и Калид му направи знак да влезе.

— Какво откри?

Капитанът подаде на Калид една огърлица, блестяща в индигово синьо и кехлибарено на светлината на лампите.

— Какво е това?

— Огърлицата на фаворитката — намеси се Мемтаз. — Казах на Сара, че огърлицата е изчезнала. Помислих си, че е открадната.

— Защо не ми е било съобщено? — попита Ахмед.

— Исках да съобщя, но господарката ми нареди да не ви безпокоя с такива неща.

— Къде я намери? — Калид отново се обърна към Турхан.

— Един от моите хора я намери в сламеника на леглото на Кемал Мурад.

— Готвачът, който преди малко беше тук?

Турхан кимна утвърдително.

— Как е попаднала при него? — попита Ахмед.

— Вероятно я е получил като подкуп — предположи Турхан. — Огърлицата е много скъпа, нали?

— Подкуп от кого? — Калид скочи възбудено на крака. — Ако е била открадната, някой все пак трябва да я е дал на готвача.

— Знам у кого бе за последно огърлицата — обади се Мемтаз.

Всички погледи се насочиха към нея.

— У Фатма.

Всички забелязаха какво въздействие оказаха тези думи върху Калид.

— Има и нещо друго — продължи Мемтаз. — Преди известно време в тепидариума Фатма предложи на господарката ми малинов шербет. Казах ѝ да не опитва от него и Сара се престори, че без да иска, го изпуска на земята.

Калид бе впил поглед в прислужницата, с ужас осъзнавайки, че това не е първият опит да отровят любимата му. Шербетът с успех е можел да прикрие горчивия вкус на арсена.

— Трябваше да ми кажеш! — извика възмутено Ахмед. — При такива случаи веднага трябва да се докладва. Можехме за изпробваме шербета върху някое животно.

— Сега вече това няма значение — намеси се уморено Калид — Иди при господарката си и си почини. Ако лоялността ти към Сара е причина да пренебрегнеш дълга си към главния евнух, няма да те държа отговорна за това.

Мемтаз се оттегли, а Ахмед скръсти ръце пред гърдите си с възмутено изражение.

— Сега не е време за критика, приятелю — обърна се към него Калид. — Имам нужда от помощта ти. — Калид се облегна на дивана и продължи тихо: — Фатма. Предполагам, че би трябвало да се досетя, но си мислех, че тя е твърде самовлюбена, за да рискува живота си по

този начин. Би трябвало да знае, че ако я хванат, това ще означава смърт.

— Ревността кара хората да вършат странни неща — отбеляза Турхан.

Калид отново зае предишната си напрегната поза.

— Повикай Мурад отново тук — обърна се той към главния евнух. — Доведи и Фатма. Веднага!

Пашата и Турхан ага си размениха многозначителни погледи, когато Ахмед бързо излезе, за да изпълни поръчението.

* * *

— Значи тя ще се възстанови напълно? — Калид погледна въпросително доктора, който кимна утвърдително.

— Тя вече е въвн от опасност. След като закрепне достатъчно, ще й предпиша пургатив, а това ще елиминира действието на останалата в тялото ѝ отрова.

— Мога ли да я видя?

— Не още. Трябва да си почива. Но може би тази вечер ще я видите.

— Благодаря, докторе. Сега се върнете при пациентката си.

Когато докторът излезе, Калид хвърли поглед към баба си.

— Искам публична екзекуция, и то още утре.

Двамата седяха в една от стаите в покоите му, в съседната стая бяха Сара и Мемтаз. Козем вдигна лулата до устните си, вдъхна дълбоко дима, после го издуха с очевидна наслада.

— Готвачът направи ли признания?

— Каза, че просто си е затворил очите, докато Фатма е слагала отровата.

— А какво казва самата Фатма?

— Крещи, плаче и отрича всичко. Тя е страхливка и ще умре като такава.

Козем изпусна дълбока въздишка.

— Предпочитам да ме беше събудил, когато се случи това. Имам опит с отровите. Когато бях момиче, се занимавах с такива неща. Тогава харемът беше опасно място, не както е сега — изобилие от

сладкиши, наргилета, игри. Инциденти като този се случваха често. Тогава фаворитките падаха една след друга като покосени от сланата листа. Съперничките биваха елиминирани само с по една чаша кафе.

— Харемът и сега бе достатъчно опасен за Сара. А не те събудих, защото мисля, че имаш нужда от сън, а не от тревоги. Постоянно ми повтаряш, че всеки миг може да умреш.

Козем изсумтя недоволно.

— Избра много неподходящ момент, за да започнеш да ми обръщаш внимание. — Старата жена замислено дръпна от лулата си. — И двамата ли се намират в тъмницата?

— Мурад е окован във вериги в тъмницата, а Фатма е затворена в склада.

— Каква екзекуция имаш предвид?

— Бих искал да ги удуша с голи ръце — отвърна Калид с такъв тон, който не оставяше съмнение, че говори напълно сериозно.

— Но, разбира се, няма да направиш това — заяви Козем, без да откъсва поглед от лицето му. Щеше ли да бъде в състояние да му въздейства, щеше ли да може да го убеди, че ако извърши екзекуциите, правителството на тази страна ще загуби пред очите на международните представители? Западните сили можеха да отзоват посолствата си, а султанът щеше да изпадне в ярост, че пашата си е присвоил правото на лична екзекуция, право, което принадлежеше само на султана. Това би било истинска катастрофа.

От друга страна обаче, Козем разбираше, че когато се отнася за Сара, Калид забравяше всяка предпазливост.

— Какво препоръчва главният евнух? — попита Козем.

— За готвача — бесилка, а за Фатма — ритуално удавяне в Босфора.

— Разумно.

Калид изсумтя и обърна поглед към нея. В този момент той много приличаше на баща си. Това убеди Козем повече от всичко друго, че е по-добре да изкаже опасенията си на глас.

— Но съществува опасност, ако ги убием, Калид.

— Каква опасност? За мен ще е истинско удоволствие.

— А какво ще си помисли Сара за теб, когато оздравее и разбере, както несъмнено ще стане, че ти си екзекутирал хората, които се опитаха да я убият?

— Че е била въздадена справедливост.

— Така ли мислиш? А може би ще реши, че ти си просто един жесток тиранин. Тя ще те съди според възприетото в собствената ѝ страна. Ще си помисли, че си напълно лишен от човечност.

Калид скочи от мястото си и започна възбудено да крачи из стаята.

— А какво ще стане, ако не направя нищо? — възрази той. — Всяка недоволна прислужница ще може да слага стрихнин в храната, и то безнаказано!

— Не ти предлагам да не правиш нищо — отвърна меко Козем. — Наказанието си е съвсем в реда на нещата. Със сигурност всеки би го приел. Но не трябва да ги убиваш.

— Баща ми би ги убил и двамата още същия ден!

— Истина е, но да се надяваме, че ти си по-образован и по-интелигентен от баща ти. Веднъж той нареди да обесят един шивач, защото не му ушил дрехите по негов вкус. От теб хората очакват много по-цивилизовано държание.

— Те искаха Сара да умре. Затова искам те да умрат! — заяви Калид с безстрастен глас.

— Калид, известно ми е какво е станало, когато готвачът Мурад е признал съучастничеството си в тази работа. Слуховете се разнасят в харема е мълниеносна бързина. Ти си се нахвърлил върху него и сигурно си щял да го убиеш, ако не се е намесил Ахмед.

— Ахмед би трябвало да се научи да не се намесва в такива случаи!

— Каква глупост! Той е постъпил правилно и ти го знаеш. Или искаш да си създадеш репутация като тази на баща ти? Всички се страхуваха от него, но никой не го уважаваше. Ако продължаваме да се държим по този начин, западните сили ще отзоват посолството си. Та те и без това ни смятат за варвари. Или искаш с един дивашки акт да унищожис онова, което си постигнал през годините, откакто наследи трона? И всичко това заради тази американка?

Калид се обърна и впи поглед в нея. Козем вдигна ръка.

— Не ме гледай по този начин. Сам знаеш, че обикнах Сара. Тя спаси живота ти, когато беше ранен, и с това спечели моята благодарност. Но не позволявай на чувствата ти към една жена да ти влияят и да вземаш погрешни решения.

Калид отново седна на мястото си и дълго време гледа в една невидима точка пред себе си.

— Мога да прогоня и двамата от този район, да ги изхвърля от двореца само с дрехите на гърба им.

Козем извърна глава, тъй като не искаше Калид да види усмивката ѝ. Той бе страстна натура, като баща си, но за разлика от него бе прозорлив и интелигентен. Дали това бе резултат от влиянието, което бе оказала върху него майка му, от образованието, което бе получил в Англия, или от различния живот, който бе водил извън империята? Козем никога не бе ходила в чужбина, всъщност рядко бе излизала извън пределите на Бурса, но ясно виждаше разликата между двамата мъже и беше благодарна, че тя съществува.

— Чудесна идея — каза тя.

— Мога също да заповядам да отсекаат ръката на готвача и да обръснат главата на Фатма, преди да ги изпратя в изгнание — добави замислено той.

Козем затвори очи.

— И какво ще си помисли Сара за подобна жестокост мерки? — попита тихо тя.

Калид се изправи рязко.

— Аз пък знам какво мисля за теб! Ти си досадна старица, която си вре носа навсякъде, където не ѝ е работа. Изобщо не знам защо продължавам да те слушам. Сега се връщай в харема, преди да съм изгубил окончателно търпение!

Козем стана и напусна помещението, но на лицето ѝ бе изписано самодоволно изражение. Когато вратата се затвори след нея, Калид повика войника, който винаги стоеше на пост пред вратата му.

— Извикай главния евнух и му кажи веднага да се яви при мен — нареди той.

* * *

Калид влезе безшумно в стаята, където си почиваше Сара. Мемтаз вдигна глава от ръкоделието си, а Калид докосна с пръст устните си в знак, че не желае Мемтаз да говори. След това седна до Сара и пое ръката ѝ в своята. Тя отвори очи и му се усмихна.

— Как се чувстваш? — попита я той.

— Много по-добре. — Тя примигна няколко пъти, след това стисна по-силно ръката му. — Калид, какво ми стана? Всичко, което докторът ми казва, е, че съм се разболяла. Това и сама разбирам.

— Какво си спомняш?

— Спомням си, че се събудих посред нощ с ужасни стомашни болки. Останалото е обвито в мъгла. Спомням си гласа ти, по някое време видях Мемтаз, след това тебе и доктора. Не знам нищо със сигурност.

— Фатма се е опитала да те отрови.

Сара стреснато втренчи поглед в него, опитвайки се да осъзнае казаното. След това извърна глава в противоположната посока.

— Тя мъртва ли е? — попита тихо.

— Не.

— Не е ли? — Сара отново извърна поглед към него.

— Не я екзекутирах.

Погледът ѝ се смекчи.

— Защо не?

— Може би влиянието ти ме прави прекалено добър.

В отговор Сара само се усмихна.

— Не разбирам защо трябва да се безпокоиш за нея. Тя се опита да те убие — продължи Калид.

— Не се безпокоя за нея. Не я харесвах и очевидно чувството ни е било взаимно.

— Но ти не би сложила отрова в храната ѝ.

— Не, разбира се, но с удоволствие бих я поступала.

Калид също се усмихна.

— Тогава защо се тревожиш дали е мъртва?

— Тревожа се за теб, Калид.

Той отклони поглед встрани със замислено изражение, след това кимна.

— Какво направи с нея?

— Беше прогонена от двореца, заедно с готвача, който ѝ помогна да отровят храната ти.

— Прогонена? Както са правили древните гърци? Да не би да си я приковал на някой планински връх или нещо такова?

В този момент почука доктор Шакоз. Вратата беше полуотворена и когато Калид го забеляза, му кимна мълчаливо да влезе.

— Как е моята пациентка?

— Добре съм — отвърна Сара.

— Наистина изглеждаш много добре. Цветът отново се е върнал върху страните ти, погледът е ясен и мисля, че няма да навреди по-късно да хапнеш нещичко.

— Благодаря, докторе — усмихна се Сара.

— Не, не. Аз съм този, който трябва да ти благодари. Разбрах, че ти си се грижила за пашата, когато е бил ранен, а аз съм бил далеч оттук. Много съм ти задължен.

— Можеш да смяташ, че дългът е платен, доктор Шакоз.

— Бих искал днес да изведа Сара извън двореца на разходка, докторе. Разрешено ли е? — попита Калид.

— Къде?

— Само до Сладките води.

— Не виждам защо не — отвърна доктор Шакоз. — Но не за дълго, разбира се. Смяната на обстановката не може да навреди. По-късно тази вечер ще мина да видя как си, млада лейди.

— Благодаря, докторе.

След като Шакоз си отиде, Сара се обърна към Калид.

— Кой са тези Сладки води?

— Това е един от най-хубавите плажове тук.

— Обичам морския бряг.

— Мемтаз ще ти помогне да се облечеш. В два часа откритата ми кола ще дойде до Къщата на птиците, за да те вземе.

— Налага ли се да идват охранителите ти? — Сара изпитваше остра необходимост да бъде сама с него.

— Сам ще карам колата — отвърна Калид.

Той понечи да излезе, а Сара му се усмихна. Калид се спря и я погледна, без да каже нищо. На лицето му бе изписано странно изражение.

— Какво има?

— Нищо. До скоро. — Калид затвори тихо вратата след себе си.

— О, господарке, всичко е толкова вълнуващо! — възкликна Мемтаз, а Сара внимателно се изправи от леглото си. — Сладките води

са много хубаво място. Ще прекарате чудесно. Какво искате да облечете?

— Нещо просто, Мемтаз. — Сара праметна крака през леглото, но изведнъж стаята се завъртя пред очите ѝ. Тя хвана главата си с ръце, а Мемтаз веднага се втурна към нея.

— Добре ли сте, господарке? — Мемтаз беше истински разтревожена.

— Да, добре съм. Не съм ставала на крака от няколко дни и ми трябва малко... време да се възстановя. — Сара бавно стъпи на земята, като внимателно постави първо единия, после и другия крак.

— Може би е по-добре все пак да не ходите — предложи Мемтаз.

— Напротив, ще отида — отвърна твърдо Сара. — Донеси ми дрехите.

— Можете да облечете кафтан, но в колата трябва задължително да сложите фереджето.

— Добре, както кажеш. — Сара се изправи решително и изчака светът да спре да се върти, което обаче не стана.

Нямаше значение. Все пак щеше да отиде.

Докато я къпеха и обличаха, Сара чувстваше, че главата ѝ ще се пръсне, че ще се счупи като тънка яйчена черупка, но тя успя да стигне до вратата, решена да премине целия път по коридорите, без да ѝ помагат. Мемтаз я следваше на разстояние, но и двете веднага спряха, когато видяха покритата носилка, край която бяха застанали четирима евнуси.

— Какво е това? — попита Сара.

— Господарят нареди да се качите; ние ще ви отнесем до колата — отвърна един от евнусите.

Сара не се възпротиви. Чувстваше се изморена от подготовката за излета. Докато я отнасяха, тя махна с ръка на Мемтаз. Плавните движения на носилката я накараха да се отпусне. Винаги бе отказвала да бъде носена по този начин, считайки го за порочна източна традиция, но днес бе благодарна на предвидливостта на Калид.

Красивата открита кола чакаше пред портите. Калид носеше релефен английски пуловер и прилепнали кафяви панталони; изглеждаше като играч на ръгби от Оксфорд. Той отпрати евнусите, след това заобиколи носилката, отмести завесите и надникна вътре.

— Сега наистина изглеждаш като моята любима жена — подкачи я той.

Преди тя да успее да се възпротиви, той пхна ръка под коленете ѝ и я вдигна. Да обвие ръце около врата му и да склони глава на рамото му изглеждаше на Сара най-естественото нещо на света. Калид я отнесе в колата, постави я внимателно да седне и покри коленете ѝ с лека завивка. След това зае мястото на кочияша и ѝ хвърли поглед през рамо.

— Отпусни се и се наслаждавай на разходката. Няма да ходим далеч.

Сара се облегна назад и направи точно това, което ѝ каза Калид. Наслаждаваше се на гледката, която се разкриваше пред очите ѝ, но все по-често скланяше глава на сатенените възглавници. Почти бе потънала в сън, когато колата спря. Сара отвори очи и видя най-прелестния морски пейзаж, който бе виждала някога.

Пред тях се простираше едно кътче от Босфора, оградено с палми и чинари, а тревата пред тях беше като мек зелен килим. Близо до брега блестеше фонтан, около който растяха гъсти храсти и точно зад тях ситният пясък на плажа отразяваше слънчевите лъчи. Сара отново се почувства замаяна, закри очите си с ръка, а Калид се приближи и ѝ помогна да слезе.

— Харесва ли ти? — попита той, като наметна с шал раменете ѝ.

— Великолепно е!

— Султанът построи фонтана и беседката до него за майката на Роксалена, Накшедил.

След тези думи Калид я вдигна на ръце.

— Калид, мога да ходя — възпротиви се Сара.

— Ще можеш да ходиш утре — отвърна той. — Днес ще те нося.

— Говориш като мен, когато те раниха — каза Сара. — Като си помислиш колко време прекарахме да се грижим един за друг! — добави тя след няколкоминутно мълчание.

Той сведе поглед към лицето ѝ, докато я носеше по утъпканата пътека към морето.

— Когато не спорихме — добави тъжно той. Сара се сгуши в него, чувствайки се защитена от топлината на тялото му. Защо не можеше винаги да бъде такъв? Когато не се опитваше да ѝ налага волята си и да я контролира, той беше толкова... толкова чудесен.

Калид стигна до едно равно място на пясъка, разстла одеялото и я положи на него.

— Идвам веднага.

Скоро се върна с тръстикова кошница. Остави кошницата на одеялото, след това се излегна до нея, като изпусна въздишка на задоволство. Сара плъзна поглед по дългите му крака, след това смутено отклони очи.

— Какво има там? — попита тя, като посочи към кошницата.

— Храна.

— О, ще си направим пикник! От толкова отдавна не съм била на пикник.

— Кога беше за последен път?

— Когато ходихме с Козем на пазара, по обратния път трябваше да спрем...

— Но ти, разбира се, имаше да вършиш по-важни неща — отбеляза сухо Калид.

— Необходимо ли е да говорим затова сега? Със сигурност пак ще се скараме.

— Няма да се карам повече с теб — каза той с такъв примирителен тон, който Сара никога преди не бе чувала от него. Погледна го с тревожно любопитство, чудейки се какво иска да каже.

— Гладна ли си? — Калид промени темата. — Съгласувах менюто с доктор Шакоз. Той одобри всяко блюдо тук.

— Какъв е този символ на кошницата? Никога преди не съм го виждала.

— О, това животно е черен леопард, или както вие го наричате, пантера. Думата е старогръцка и се отнася за семейството на шаха.

— Кой е нарекъл семейството ти по този начин?

— Гърците, които винаги са искали да ни завладеят.

— Обзалагам се, никога не са успели.

— Напълно си права — усмихна се той.

— Пантера. Подхожда ти. Тъмен, гъвкав и опасен — каза тихо Сара.

Калид посегна към кошницата, а лицето му се сгърчи от болка.

— Рамото все още ли те боли?

— От време на време. Това ми е от бедуините.

— Защо стреляха по теб? Никога не съм те питала.

— Те винаги стрелят по някого — отвърна уморено той. — За тях аз олицетворявам правителството, затова представлявам хубава мишена.

— Те защо не харесват правителството?

— Не харесват никого, който се опитва да събира данъци от тях. Те са номади. Местят се от място на място и никому не се подчиняват. Султанът винаги се е опитвал да ги подчини и да ги обложи с данъци, а по тези земи аз съм представителят на султана. — Калид ѝ подаде изрязана в средата кръгла питка, напълнена със зеленчуци — Въпреки всичко правят хубав хляб — добави той, като се усмихна.

Сара пое сандвича и отхапа малко, а Калид наля вино в две чаши.

— Бедуините турци ли са?

Той поклати отрицателно глава.

— Араби са. Точно в това е проблемът. Те не се смятат за поданици на Империята, нещо, което султанът иска да промени.

— Откъде вземат оръжие?

— Крадат, купуват, нападат кервани. Правят всичко, за да се сдобият с оръжие. Затова са толкова опасни за султана.

— А ти какво мислиш за него?

— За султана?

— Да.

— О, той е един стар мошеник.

Сара избухна в смях.

— Какво е толкова смешно?

— Аз имам същото мнение за него. Не те ли притеснява фактът, че той е твой...

— По-висшестоящ? — Калид също се засмя.

— Да.

Калид сви рамене.

— Той не ме притеснява в Бурса. Ходя при него на задължителни визити и си плащам данъците, като по този начин го държа на разстояние. В замяна той ме оставя да управлявам своите владения както намеря за добре.

— На една от тези визити те видях за пръв път — каза Сара.

— Точно така — отвърна той. — Коего ме връща към въпроса, по който исках да поговоря с теб. — Калид отпи жадно от питието си.

— Реших да те пусна да си отидеш.

ГЛАВА 10

Сара едва ли щеше да се изненада повече, ако той я бе ударил през лицето.

— Ще ме пуснеш да си отида?!

— Да. Давам ти това, което искаш, което си искала винаги, откакто дойде тук. Мислих много, докато беше болна, и стигнах до решение, което не ми бе лесно да взема. Веднага след като доктор Шакоз каже, че си се възстановила напълно и можеш да пътуваш, ще те закарам в американското посолство.

Сара впи невярващ поглед в него.

— Преди време твърдеше, че никога не би се отказал от мен.

— Преди време казах твърде много необмислени неща — отбеляза мрачно той.

— Защо промени решението си?

— Поради две причини. Първата е, че това, което исках, не стана.

— Какво си искал?

— Исках ти да се влюбиш в мен.

Сара бе твърде шокирана, за да каже нещо.

— Мислех си, че ако те държа тук достатъчно дълго и прекарвам много време с теб... е, знаеш какво съм си мислел — продължи той с равен глас. — Но или надцених собствения си чар, или подцених твоята решимост. Ти неведнъж показа, че не мога да ти наложа насила волята си. Това е съдба и аз я приемам.

— А каква е втората причина? — попита тихо Сара, все още не можеща да повярва на ушите си.

— Ти едва не загуби живота си, и то заради мен. Тук не е безопасно за теб. Фактът, че направиха опит да те отровят, ми отвори очите за собствената ми глупост. Бих предпочел да си жива и здрава и да си преподаваш в Бостън, отколкото да умреш в моя харем. По-добре е да си отидеш.

— Фатма беше тази, която ме отрови, не ти, Калид. А сега нея я няма.

— За жена в твоето положение винаги ще има някоя Фатма.

— В моето положение ли?

— Като любимка на пашата — обясни той.

Сара извърна поглед, развълнувана и трогната. Защо ѝ казваше тези неща сега? Дали защото вече е решил, че е твърде късно?

— Една жена от Изтока ще съумее да се справи с интригите в харема — продължи Калид. — След първото си стълкновение с Фатма ти се закле да се бориш с нея с нейните собствени методи, а в резултат едва не умря. Ти си твърде... директна, Сара. Никога не би използвала измама и подлост, дори и за да се спасиш. Отоманската империя не е за теб. И както изглежда, аз също.

— Откога го разбра?

— Предполагам, че винаги съм го знаел, но отказвах да го приема. Мислех си, че ако имам време, бих могъл...

— Какво?

— Може би да те спечеля? — продължи той с усмивка, която показваше колко глупава всъщност е тази идея. — Но не било писано да стане. Така че ще бъдеш девствена, когато отидеш при американския си съпруг.

— Не ставай глупав. Нямам никакъв американски съпруг.

— Ще имаш — отвърна кратко Калид, без да я погледне.

— Доведе ме тук, за да ми кажеш всичко това? — попита Сара, все още невярваща. Никога не бе го виждала такъв.

— Исках да прекарам един последен следобед с теб. Така ще имам още един спомен.

— Колко време ще остана в харема?

— Докато доктор Шакоз каже, че си здрава. Няколко дни, може би.

Изглежда, това бе всичко, което имаха да си кажат. Никой от двамата не беше гладен.

— Готова ли си да се връщаме? — попита Калид. Сара кимна в знак на съгласие и Калид върна всичко обратно в кошницата.

Тя не можеше да разбере защо по обратния път към двореца постоянно ѝ се плачеше.

* * *

— Отивате си! — възкликна удивена Мемтаз. — Никоя жена не напуска харема, освен ако не я продават. Или след смъртта си.

— Е, аз получих разрешение да си отида.

— О!

— Пашата ще ме отведе в американското посолство, когато се възстановя напълно.

Мемтаз изглеждаше много нещастна, малкото ѝ лице се сгърчи от мъка.

— Ужасно ще ми липсвате, господарке. Но се радвам, че накрая ще получите това, което искате. Сигурно сте щастлива, като знаете, че скоро ще заминете за своята родина.

Сара не отвърна нищо. Изобщо не се радваше.

— Мислех си, че ще останете и ще остарееете при нас — продължи Мемтаз, като сложи едно бижу в кутийката на тоалетната масичка.

Много скоро това бижу щеше да принадлежи на следващата фаворитка. Сара не можеше да понесе представата за Калид с друга жена, дори и тона да не бе Фатма.

— Ще ми бъде трудно с друга господарка. — Сълзите се стичаха по страните на Мемтаз. — Ще ми бъде много мъчно за вас.

Сара потупа окуражително малката прислужница по рамото, тъй като не можеше да измисли подходящи думи. Какво би могла да каже на Мемтаз — че ще ѝ пише? Дори и ако това бе възможно, прислужницата не можеше да чете.

В този момент на входа се появи главният евнух, със сериозно изражение на лицето.

— Господарят иска Сара да се яви при него.

Американката хвърли поглед към Мемтаз. Какво ново мъчение бе измислил Калид?

— Кога? — попита тя.

— Веднага.

Сара последва главния евнух до покоите на Калид. Евнусите, които винаги я придружаваха, чакаха пред вратите. Калид гледеше замислено през прозореца. Обърна се, когато чу стъпките ѝ. Носеше

свободна тъмносиня памучна риза и сиви панталони, които подхождаха чудесно на медния загар на кожата му. Разтворената яка на ризата му разкриваше силния му мускулест врат. Никога досега не бе й изглеждал по-привлекателен. Дали причината бе в това, че тя скоро щеше да си отиде?

— Пристигна наистина бързо — каза тихо той.

— Не виждам никаква причина да отлагам.

— Имам нещо за теб.

— Вече ми даде достатъчно.

— Това е нещо специално. Мисля, че ще ти хареса много повече от бижутата в харема.

Сара не каза нищо, само мълчаливо го наблюдаваше, когато той извади от едно чекмедже на бюрото си завит в хартия пакет.

— Отвори го — каза той, като й го подаде. Няколко минути Сара стоеше и го гледаше.

След това отвори пакета. Усмихна се, когато видя, че това е „Животът по Мисисипи“ от Марк Твен. Сара отвори книгата и забеляза на първия лист автографа на писателя, той собственооръчно се бе подписал с пълното си име — Самюел Лангхорн Клемънс.

— Това е подписаното от писателя първо издание! — възкликна Сара.

— Точно така.

— Как го намери? — В отговор Калид се усмихна. — О, да. Забравих. Ти можеш да получиш всичко, което поискаш, срещу определена цена.

— С изключение на теб — отвърна Калид, като задържа погледа й със своя.

Сара не знаеше какво да каже.

— Не съм сигурна дали трябва да приема това — успя накрая да промълви тя.

— Защо не?

— Просто не ми изглежда редно.

— Защото си тръгваш?

— Това е само една от причините.

— Искам да имаш нещо като спомен от мен — каза тихо той.

— Нямам нужда от книгата, за да си спомням за теб.

— Би предпочела да ме забравиш.

— Не съм казала това.

— Ще ме забравиш, ако се върнеш в Съединените щати — настоя той, като продължаваше да я фиксира с поглед. — Ще се върнеш към предишния си живот и не след дълго, времето прекарано тук, ще ти се струва като сън, един много неприятен сън, от който си доволна, че си се събудила.

— Няма да се връщам към предишния си живот — отвърна меко Сара, като поклати глава. — Не мога.

— Защо не?

— Защото съм се променила.

— Аз ли те промених?

— Чувствата ми към теб ме промениха.

Те стояха, впили погледи един в друг.

— Как? — попита той с подрезгавял глас.

— Ти за пръв път ми показва какво е... — Сара не можа да намери подходящите думи.

— Страст? — предположи той.

— Можеш да го кажеш и така.

— Има ли друг начин да го кажа? — Калид се усмихна.

— Предполагам, че не.

— Мислиш ли, че някога ще съжаляваш, че не се любихме?

— Но ние се любихме — отвърна тя, като се изчерви.

— Знаеш какво искам да кажа.

— Вече съжалявам.

Той бързо премина разстоянието, което ги делеше, повдигна с пръст брадичката ѝ и я принуди да го погледне в очите.

— Какво каза?

— Казах просто, че когато накрая започна да споделям леглото си с някой мъж, няма да изпитвам към него това, което изпитвам към теб.

— Мислиш си, че съпругът ти ще бъде скучен?

— Мисля си, че това няма да си ти — отвърна тихо тя.

Той я прегърна и я притегли към себе си. Сара склони глава на гърдите му, а Калид започна да гали косите ѝ.

— Ти си най-невъзможната жена, която съм срещал. Как можеш да си помислиш, че няма да те докосвам, когато ми казваш такова нещо?

Сара обви ръце около кръста му и затвори очи, отдала се на прекрасния миг да бъде в прегръдките му. Не мислеше, не искаше нищо друго, освен този мъж. Калид сведе глава и жадно пое устните ѝ със своите.

Сара сграбчи раменете му и се притисна към него; отметна назад глава, докато устните му прокарваха огнена диря от устата към ухото ѝ, после към основата на шията. Ръцете му преминаха по голите ѝ ръце, след това по гърба ѝ. Сара извади ризата от колана на панталоните му, искаше да почувства допира на топлата му кожа под пръстите си.

Калид отново намери устните ѝ. Целувката му ставаше все по-дълбока и все по-страстна, но не бе в състояние да се въздържи. Той разхлаби колана на кафтана ѝ. Копринената материя се разтвори и ръцете му жадно започнаха да гаят и приласкават тялото ѝ. Затворила очи, Сара се отдаде на удоволствието. Едната му ръка се плъзна под коленете ѝ и в следващия миг той я вдигна и я понесе към леглото.

Калид съблече ризата си, а Сара нетърпеливо протегна ръце към него, тъй като искаше час по-скоро да изпита замайващото усещане при допира на кожата му до нейната. Тя го привлече към себе си и покри с целувки гладката кожа на рамото му. Той изстена и я притисна към себе си, а Сара зарови пръсти в къдравите косъмчета на гърдите му. Докосването ѝ го накара да забрави всички разумни причини, които си бе повтарял, за да се убеди, че не трябва да го прави. Сара почувства напрежението в силното му тяло, все едно пантерата, чието име носеше семейството му, се готвеше да скочи. Тя се размърда под него, като издаде лек стон на задоволство, когато почувства възбудата му.

— Не мога да чакам повече — изстена той, поставил ръце на хълбоците ѝ. — Ще се опитам да бъда внимателен.

— Внимателен? — Сара отвори очи.

— Когато те обладая. — Калид я постави по гръб на леглото и понечи да разкопчее панталоните си.

Изведнъж тя го погледна с бистър и ясен поглед.

— Знам какво искаш.

— Какво?

— Искаш все пак да ме обладаеш, преди да ме отпратиш в Бостън. Така можеш да се чувстваш като победител.

Той рязко я пусна и се изправи. Отиде до другия край на стаята, като се стараеше да остави колкото бе възможно повече разстояние между себе си и нея.

— Аз да те отпратя в Бостън? Аз? Ти си луда, знаеш ли? Точно там ти е проблемът — не някаква девическа свенливост, нито пък онези глупости, че си пленничка и си дошла в Бурса против волята си. Не знам защо не съм го забелязал досега. Сигурно съм бил заслепен от страст. Истинският проблем е, че ти си напълно, изцяло побъркана. — Както винаги, когато беше ядосан, Калид говореше английски със силен акцент.

— А ти, предполагам, си олицетворение на разума, като си платил огромна цена за жена, която си видял един-единствен път, след което прибягваш до непочтени средства, за да я съблазниш — не му остана дължна Сара.

— Какви непочтени средства? Какво искаш да кажеш? Тази вечер беше ли измамена или насилена по някакъв начин? Ако е така, на мен този факт ми е убегнал изцяло.

— Това, че ми даде тази книга... — Сара се изправи, уви кафтана около тялото си и затегна колана.

— И това наричаш непочтено средство? — Калид не откъсваше поглед от лицето ѝ. — Сега ще ме обвиниш, че мислех за теб?

— Не си мислил за мен, нито си проявил загриженост.

— Тогава какво съм правил, по дяволите? — Калид вече кипеше от ярост.

— Съблазняваше ме. Знаеш точно какво да направиш, за да ме размекнеш, да ме накараш да се подчиня на желанията ти. Имал си предостатъчно опит в това отношение с много други жени. Не отричам, че действа и при мен. Нямам представа защо, но е истина. Четох някъде, че за всяка жена съществува един мъж, пред когото тя е безпомощна. Явно за мен това си ти.

— Ти не си безпомощна, Сара, още по-малко в този момент — отвърна мрачно той.

— Бих искала да си тръгна.

— Можеш да си вървиш. Имаш думата ми, че няма да опитвам отново. Няма да разговарям с теб насаме, няма да получавам подаръци от мен, няма да те прегръщам. Няма да ме видиш, докато не стане време да те отведе в американското посолство.

Сара бързо излезе от покоите на пашата и се върна в харема, а евнусите вървяха на крачка зад нея.

* * *

Калид пресуши на един дъх още една чаша ракия и втренчи поглед в ръцете си, същите ръце, които съвсем скоро бяха галили Сара, като почти я бяха накарали да се предаде. Но тя не го беше направила и сега той се напиваше, опитвайки се да забрави. Нищо не ставаше според плана му.

Беше си мислил, че като освободи Сара, тя ще осъзнае, че всъщност не иска да си тръгва. Беше си мислил, че като се грижи всеотдайно за нея след опита на Фатма да посегне на живота ѝ, ще я накара да разбере, че тя означава за него повече от жена за забавление в леглото. Беше си мислил, че тя изпитва към него нещо повече от страстта, която възникваше съвсем естествено между двама красиви млади хора, каквито бяха те. Беше се надявал, че ако я освободи от златната клетка, тя ще долети обратно при него.

Но беше сгрешил. В действителност тя щеше да си отиде и за това той трябваше да обвинява само себе си. Защо, когато ставаше дума за нея, не можеше да види положението такова, каквото всъщност бе? Беше ли наистина тя толкова различна от другите жени, които бе познавал? Тя винаги реагираше по неочакван начин, което го удивляваше и смущаваше. И го караше да се чувства толкова самотен.

Калид допи питието си и си наля ново.

Сара щеше да се върне в Америка и да се омъжи за някой чиновник, продавач или учител, някой безличен мъж, който нямаше да знае как да я накара да стене от удоволствие, който никога нямаше да види как страните ѝ се покриват с руменина, когато тя се отдаваше на страстта. Само мисълта за това караше кръвта му да кипва и да изпитва непреодолимото желание да изпочупи всички мебели в палата. Вместо това Калид запрати чашата си в стената, течността се разплиска встрани, а стъклото се счупи на малки кристални парченца.

* * *

— Благодаря ти, че се съ согласи да ме придружиш на този малък излет — обърна се Козем към Сара. — Моят внук ми каза колко са ти харесали Сладките води, затова си помислих, че сигурно ще се радваш да дойдеш отново тук, преди да заминеш.

Сара махна фереджето от лицето си и хвърли преценяващ поглед към старата жена. Пътуваха в луксозната кола на Козем, седалките бяха отрупани с толкова много меки възглавнички, че жените седяха като върху пухкав облак. От двете им страни яздеше по един войник, главният евнуч ги следваше на светлокафявия си кон.

— Защо ме гледаш така? — попита Козем.

— Когато се готвиш да заложиш някой капан, приличаш много на Калид — отвърна Сара.

— Напротив, той прилича на мен. Аз съм му баба и съм дошла на този свят много преди него.

— Значи не отричате, че тази малка екскурзия е направена с някаква задна мисъл.

— Какво означава „задна мисъл“?

— Означава, че имате скрит мотив, че причината да ме извикате не е тази, която изразихте гласно.

— Значи си мислиш, че съм ти подготвила номер?

— Това изглежда се предава в семейството ви по наследство.

— След като ти вече направи един извод, може ли и аз да направя своя? — Козем истински се забавляваше от ситуацията.

— Разбира се.

— За жена, която ще постигне най-съкровено то си желание, не изглеждаш много щастлива.

Сара извърна поглед и се загледа през прозореца на закрития файтон.

— Сара, ако ни напуснеш и се върнеш в Съединените щати, никога, докато си жива, няма да видиш Калид. Това ли искаш?

— Трябва да си отида.

— Защо?

— Калид не ме обича. — Ако не бе сигурна в това, никога нямаше да си тръгне.

— Глупаво момиче такова! Разбира се, че те обича. Любовта понякога намира израз в саможертвата — отвърна разпалено Козем. — Той те обича достатъчно, за да те пусне да си отидеш, а това е много

повече, отколкото можеш да желаеш като доказателство за неговата любов.

— Никога не ми е казал, че ме обича — отбеляза Сара.

— Делата означават повече от думите, това не е ли така и в твоята страна?

— Така е навсякъде.

— И тогава? Държанието му не ти ли подсказва, че те обича?

— Държанието му ми подсказва, че ме *желае*, което е нещо съвсем различно.

Едно от колелетата на колата попадна в дупка и двете жени подскочиха. Козем почука с обсипания си със скъпоценни камъни бастун по тавана на колата.

— Този кочияш е глупак — изръмжа тя. — Улучва всяка дупка по пътя, като че ли ги търси нарочно. Значи не можеш да различиш желание от любов?

— Калид не може. Всеки път, когато си помисля, че той изпитва към мен нещо повече, се оказва, че просто иска да ме вкара в леглото си.

— Но какво лошо има в това? Мислила си си, че неговият интерес към теб е бил... — Козем се опита да намери подходящата дума.

— Платоничен?

— Какво е това?

— Просто приятелски.

— Точно така — кимна Козем.

— Не разбирате. Винаги съм знаела, че той ме желае. — Сара се поколеба. — Чувствам се по същия начин.

— Тогава не мога да разбера къде е проблемът?

— Калид желаше и Фатма и още много други. Аз искам нещо повече.

— Искаш да бъдеш специално за него.

— Да. И се страхувам, че единственият интерес, който представлявам за него, е предизвикателството, което хвърлям в лицето му.

— Мислиш си, че той ще те изостави, когато постигне целта си? — попита Козем.

— Калид е свикнал да получава всичко, което иска — отвърна Сара. — Това, че му се противопоставих, представлява за него нещо ново. Какво ще стане, когато вече не е необходимо да ме преследва, за да ме завоюва? Ако между нас няма истинска любов, ще бъде отстранена като играчка, която вече му е омръзнала.

— А ако има любов?

— Ако има любов, не съм забелязала никакви доказателства.

— Как можеш да кажеш това? Докато беше болна, Калид направо подлуди доктор Шакоз. Обърна палата наопаки, за да открие човека, който те отрови.

— Направил го е, за да може в бъдеще да топля леглото му — отвърна безстрастно Сара.

Козем я погледна сериозно.

— Гледаш много хладнокръвно и студено на внука ми, Сара.

— Той ме купи, *valide pashana*, след това ме доведе тук и ме заключи като уловено в плен животно. Не отричам, че той ме вълнува, но също така никога няма да забравя циничния, пресметлив начин, по който ме избра, като че ли съм някакъв апетитен плод, който можеш да си купиш на пазара.

— В Империята нещата се уреждат точно по този начин — отвърна просто Козем.

— Но Калид знае много, много повече. Прекарал е толкова време на Запад!

— Никога не разчитай на това. Вътре в себе си той е истински турчин. Затова иска да те притежава.

Кочияшът отвори вратата на колата и постави подвижната стълбичка. Козем слезе първа, след това се обърна, за да изчака Сара.

— Какъв хубав ден! — отбеляза тя, когато двете се отправиха по пътеката към морския бряг. — Ще ти липсва ли нашето топло време, Сара?

— Сигурна съм в това. През зимата в Бостън е много студено. Въпреки това признавам, че тук имаше дни, в които горещината просто ме убиваше.

Главният евнух и двамата войници застанаха на пост на пътеката, а Козем и Сара се насочиха към павилиона на Накшедил, любимата съпруга на султана.

— Познавахте ли я? — попита Сара, като седна на една от каменните пейки в павилиона и зарея поглед към морето.

— Коя? — Козем се настани срещу нея.

— Майката на Роксалена.

— Тя беше жена с много власт. Беше много умна и не по-малко красива. Упражняваше голямо влияние върху султана.

— Роксалена притежава същите качества.

— Принцеса Роксалена е едно разглежено дете. Тя отказа да се омъжи за внука ми.

— Не мисля, че който и да е от двамата е желал този брак — отвърна Сара, като се усмихна.

— Аз го желяех — отвърна Козем и Сара искрено се разсмя.

— Ще ми липсват.

— Ами Калид? Той ще ти липсва ли?

Сара сведе поглед към ръцете си, почиващи в скута ѝ.

— Да.

— Никога няма да срещнеш мъж като него.

— Знам — отвърна тихо младата жена.

— Никой друг мъж няма да накара кръвта ти да кипва всеки път, щом го видиш.

Сара не отвърна нищо.

— Готова ли си да направиш тази жертва?

— Трябва.

— Не те разбирам. — Козем поклати глава, удивена.

— Да, знам.

— Можеш да изживееш живота си тук в удобства и лукс, дори и ако по-късно Калид наистина се откаже от теб.

— Никога няма да преживея такова нещо.

— Да бъдеш отхвърлена?

— Да не бъда обичана.

— Мисля, че си твърде горда, мис Сара от Бостън.

— Може би.

— Затова предизвикваш такъв гняв у Калид.

— Защото двамата твърде много си приличаме?

— Той никога няма да признае това — усмихна се Козем.

— Още преди корабът ми да е акостирал в Бостън, Калид ще има нова любимка — заяви твърдо Сара.

— И тази мисъл те безпокои?

— Разбира се.

— Американските жени за мен са просто мистерия — каза Козем, като въздъхна.

— Сигурна съм, че Калид ще се съгласи с теб по този въпрос. Предполагам, за него ще бъде удоволствие да има жени, които не са такава загадка.

— Може и да се отегчи. — Козем се усмихна дяволито.

— Но не за дълго. Разнообразието е истинската тръпка в живота.

— Не мога да си представя, че Калид ще те замени толкова лесно.

— Не би било зле да го имате предвид.

Козем постави ръка върху тази на Сара.

— Надявах се, че ти ще бъдеш майката на следващия паша.

— На челото ми е изписано, че ще напусна двореца.

— А, сега говориш като една от нас. — Козем се изправи и хвана Сара за ръката. — Хайде, ела да се разходим по брега. Толкова е тихо и спокойно.

Двете жени, едната в залеза на живота си, другата — в разцвета на младостта си, тръгнаха бавно по пясъчната ивица, а евнусите ги следваха на дискретно разстояние. Когато стана време да се връщат в колата, започнаха бавно да изкачват хълма. И двете искаха да удължат колкото бе възможно повече тази последна среща.

Изведнъж, точно когато стъпиха на пътеката, зад тях се разнесе тропот от копитата на галопиращи коне. Главният евнух се втурна към тях с изваден меч, а двамата войници вдигнаха алебардите си, като се оглеждаха тревожно за източника на шума.

Към тях в бесен галоп приближаваха трима конници, облечени в тъмни роби. Лицата им бяха покрити с качулки, които разкриваха само очите им. Сара видя ужасена как първият от конниците повали главния евнух с огромната си тояга. Младата жена сграбчи ръката на Козем и се опита да избяга, но старата жена се спъна и двете паднаха на колене на земята.

Сара вдигна поглед само за да види как една дълга ръка се протегна и я сграбчи. Започна да се съпротивлява и да рита безпомощно с крака, но въпреки това бе доста грубо извърнат настрани, с лицето надолу, и бе преметнат на галопиращия кон. Козем

започна да крещи. Войниците се опитаха да достигнат ездача, но напразно — непознатите вече изчезваха в далечината, а копитата на конете им вдигаха облак прах.

Всичко стана буквално за секунди. Козем седна на земята, ридаейки. Войниците се втурнаха към нея и ѝ помогнаха да се изправи на крака.

— Кои бяха тези хора? — попита Козем.

— Бедуини — отвърна единият войник, а другарят му коленичи до главния евнух.

Когато погледна към Козем, изражението на лицето му бе мрачно. Знаеше как ще реагира Калид на тази новина.

— Какво? — Козем все още не можеше да повярва.

— Любимката на пашата е отвлечена от бедуините!

ГЛАВА 11

Калид вдигна поглед от чертежа на един язовир, който се готвеше да започне да строи, и забеляза, че Турхан ага стои до вратата. Двама от войниците стояха точно зад него, и двамата изглеждаха много уплашени.

Калид рязко се изправи.

— Какво се е случило? — попита той, а сърцето му ускори ритъма си.

— Господарю, случи се беда — започна Турхан ага.

— Със Сара ли?

Капитанът сведе поглед.

— С баба ми?

— И с двете — отвърна Турхан ага.

Калид впи поглед в него, като се опитваше да разбере значимостта на това, което се бе случило.

— Кажи ми точно какво стана!

Турхан ага кимна към лейтенанта от едната си страна, който започна да разказва.

— *Valide pashana* и вашата любимка тъкмо се готвеха да си тръгнат от Сладките води, когато ни нападнаха бедуини. При опита си да защити жените, главният евнух бе тежко ранен. Другарят ми и аз се опитахме да ги спрем, но похитителите изчезнаха със Сара.

Калид вече тичаше към вратата.

— Преди колко време стана това?

— Преди около час.

— Как е баба ми? — обърна се Калид към войника.

— Има само няколко драскотини. Мисля, че физически се чувства добре, но е много разстроена.

— А Ахмед?

— Доктор Шакоз е при него.

Мъжете последваха Калид в другата стая, където той смени дрехите си.

— Кажете на коняря веднага да ми оседлае коня и да го заведе пред вратите на двореца — извика той към единия от евнусите.

— Успя ли да видиш добре мъжете, които отвлякоха Сара? — Калид отново се обърна към войника.

— Бяха трима и всичките бяха облечени в тежки черни роби. Само очите им се виждаха.

— Какви бяха конете им? — попита Калид, като взе меча си.

— Водачът им яздеше червеникавокафяв кон. Другите имаха сиви кобили — отвърна войникът.

— Водачът ли отвлече Сара?

Калид отвори едно чекмедже, извади оттам револвера си, зареди го, а през врата си преметна патрондаш.

— Да, господарю.

— Тогава той е човекът, когото търся — процеди Калид, а след това нареди на един слуга. Върви в кухнята и кажи да ми приготвят храна и вода за три дни. Занеси я пред портите на двореца.

Слугата се поклони и изчезна. Сега беше ред на Турхан ага.

— Господарю, сигурно не смятате да преследвате бедуините сам?

— Искам да я върна обратно. Това си е мой проблем и няма да изложа на опасност никого другиго.

— Нека да дойда с вас.

— Имам нужда от теб тук — отвърна кратко Калид.

— Поне вземете някои от моите хора с вас...

— Не! Тази жена е моя и аз трябва да я открия.

— Бедуините са много опасни, господарю. Може би чувствата ви към тази жена...

Калид рязко се обърна с лице към него и Турхан ага млъкна.

— Дръж си езика зад зъбите! Те я отвлякоха заради мен! — извика разгорещено той. — Знаели са, че е моя фаворитка, не разбираш ли?

— Може и да не са знаели, господарю. Може просто да са забелязали русата ѝ коса и да са си помислили, че могат да вземат за нея добра цена на пазара за роби.

Калид поклати глава и втъкна ножа в пояса си.

— Следили са я. Всичко е било планирано. Изчакали са подходящия момент, когато не е била строго охранявана, и след това са

нападнали. Преди се опитаха да ме убият и се провалиха. Възприели са друга тактика, за да ме накарат да се подчиня на исканията им.

— Мислите ли, че ще искат откуп?

— Нямам намерение да чакам, за да разбера. Познавам хълмовете не по-зле от тях и знам, че не може да са стигнали далеч. С Хан ще ги настигна.

Калид сграбчи една кърпа от чекмеджето и я върза на врата си. След това се обърна към Турхан ага.

— Искам ти да пазиш старата господарка. Отговаряш с главата си за нея. Кажи на доктор Шакоз, че ще го държа отговорен за състоянието на Ахмед. Не трябва да се отделя от леглото му.

Турхан кимна в знак на съгласие.

* * *

Сара не бе в състояние да определи дали е ден или нощ, но мислеше, че е нощ. Навсякъде беше тихо, а и въздухът бе по-хладен. Бяха завързали очите ѝ, а в устата ѝ бе натъпкан парцал. Ръцете ѝ бяха вързани за някакво дърво. Чувстваше, че в момента е сама. Който и да я беше отвлякъл, се намираще някъде другаде и сега решаваше безрадостната ѝ съдба.

Не беше ѝ останала сила дори да заплаче. Изтощена от безкрайната езда през неравната местност и безполезните усилия да се освободи от похитителя си, който накрая, раздразнен от съпротивата ѝ, я бе зашлевил силно няколко пъти, Сара чувстваше, че главата ѝ ще се пръсне от болка. Изпитваше ужасна жажда. Прасците я боляха, тъй като я бяха влачили по земята, а кожата на китките ѝ беше протрита от въжето. Освен това бе абсолютно сигурна, че Калид няма да я потърси.

И защо да го прави? За него тя представляваше само извор на неприятности и той щеше с радост да се отърве от нея. Сигурно му беше все едно дали ще я остави в американското посолство, или ще бъде отвлечена от бедуините.

Така копнееше в този момент да чуе гласа му! Сара се опита да промени положението на тялото си, но не успя. Бяха я принудили да застане на колене и сега крайниците ѝ се бяха схванали. Премести левия си крак на няколко инча и изстена. Изчака, за да види дали викът

й ще предизвика някаква реакция от страна на похитителите й, но такава не последва.

Изглежда наблизко нямаше никой.

Сара ужасно се страхуваше, че тези хора бяха страшните бедуини. Тя изхлипа, след това прехапа долната си устна, за да не извика високо. Какво щеше да стане с нея? Спомни си страховити истории за мъчения и изнасилвания, които беше слушала и затвори очи зад превръзката.

Защо си бе мислила, че Калид се отнася лошо е нея? Без значение как го дразнеше и го измъчваше, той никога не бе вдигнал ръка да я удари. Когато тя го отхвърляше, реагираше с не повече от няколко по-сурови думи, а накрая се бе съгласил дори да й върне свободата, която тя желаше повече от всичко друго.

Сара беше сигурна, че тук отношението към нея щеше да е съвсем различно. Опита се да види поне лъч надежда в отчаяната ситуация, в която беше попаднала, но не успя. С ужас си представяше какво щеше да стане с нея, когато похитителите й се и върнеха.

Бъдещето бе мрачно и безнадеждно.

* * *

Козем направи знак на евнусите да отстъпят встрани и да пуснат при нея Джеймс Уулкът Бе решила да го приеме в стаята за аудиенции на внука си Турхан ага бе застанал до нея.

Джеймс погледна старата жена, която изглеждаше още по-дребна в големия, изпъстрен с орнаменти трон, след това озадачено се огледа наоколо.

— Бях поискал да се срещна с шах Калид — каза накрая той, като говореше бавно и граматически правилно, но на елементарен турски.

— Можете спокойно да говорите на английски — отвърна Козем. — Шах Калид не е тук. Аз съм *valide pashana* и съм негова баба. Разбрах, че през последните няколко дни сте се опитвали с подкупи да проникнете в двореца. Капитанът на войниците постоянно ми докладваше. Накрая реших да ви приема, тъй като стана очевидно, че няма да си отидете.

— Опитвах се да дойда при вас чрез обичайните дипломатически канали. Посетих султана, дори изпратих писмо на пашата, молейки го да ме приеме във връзка с братовчедка ми. Нищо не се получи.

— Коя е твоята братовчедка? — попита Козем, все едно не ѝ бе известно.

— Сара Уулкът. Тя беше учителка в харема на султана, а той я продаде на... вашия внук.

Джеймс очакваше старата жена да се впусне в същия безсмислен ритуал като султана, но тя го изненада. Извърна глава и няколко минути, които му се сториха цяла вечност, не каза нищо, след това отново го погледна и той се смая, когато видя, че очите ѝ са пълни със сълзи.

— Сара не е тук — каза тихо тя.

— Не е тук?

— Двете отидохме да се разходим край морския бряг и там бе отвлечена от бедуините.

За няколко секунди Джеймс остана шокиран. Не бе в състояние да каже нищо, след това покри лицето си с ръце.

— Бедуините? — промълви отчаяно той. Положението ставаше все по-лошо и по-лошо.

Животът на Сара бе съсипан и вината за това бе изцяло негова.

— Да. Съжалявам, че ви съобщавам това, на трябва да знаете. Намерението на внука ми може би е било да скрие присъствието ѝ от вас в Двореца на орхидеята, но не бива да го съдите прекалено строго, тъй като той е влюбен в нея

— Влюбен в Сара?

— Да. Отиде сам, за да си я върне от бедуините.

— От тона ви приемам, че не вярвате във възможността той да успее — заяви Джеймс.

— Внукът ми е много умен и силен. Ако някой може да направи такава неща, то това е той.

— Целият дворец е пълен с войници, защо не е взел някого със себе си?

— Вие няма да разберете — въздъхна Козем. — Това е въпрос на чест. Когато откраднат жената, която обичаш, трябва сам да отидеш и да се биеш за нея.

— Бедуините се движат на големи групи. Дали ще уважат тази традиция? Съмнявам се.

Козем не отговори нищо. Джеймс въздъхна, идеше му да заплаче.

— Не знам какво да правя — каза той, изразявайки гласно мислите си.

— Нито пък аз — отвърна тихо Козем.

— Дали не е по-добре да тръгна след тях?

— Няма да преживееш и ден сред онези хълмове — възрази старата жена.

— Но пашата ще се справи, така ли?

— Той познава тази местност като петте си пръста, роден е тук.

— Значи трябва да стоя и да чакам дали той ще се върне с нея — заяви Джеймс с тон, в който се четеше примирение.

— Точно така, както и всички ние.

— Ще ме уведомите ли, ако научите нещо? — попита Джеймс, като се чудеше защо ѝ вярва. Но тя очевидно бе загрижена за Сара, а това засега му бе достатъчно.

— Имаш думата ми — отвърна сериозно Козем. — Остави адреса си на капитана. Ще изпратя някой да те уведоми веднага щом получим новини.

Калид се приведе зад една издадена скала и погледна надолу, където се простираше лагерът на бедуините. Палатките бяха издигнати близо една до друга и образуваха полукръг, в средата на който гореше голям огън. Конете бяха завързани на другия край на лагера. Сара трябваше да е в някоя от палатките. Но в коя?

Калид бе яздил по следите на групата цял ден, като пришпорваше Хан, и когато ги настигна, се придържаше на безопасно разстояние, изчаквайки, докато бедуините спрат за нощувка. Чак тогава се приближи, за да разгледа лагера по-подробно. Знаеше, че бедуините ставаха и си лягаха рано, понякога дори пътуваха през нощта и спяха през деня, за да избегнат големите горещини. Но така постъпваха в разгара на лятото, а сега следваха есенните си привички, което означаваше, че ще си легнат скоро след залез слънце и ще стана при изгрев.

След около два часа жените щяха да започнат да приготвят вечерята.

Калид върза Хан за едно дърво, след това се спусна бавно надолу по склона, като напредваше инч по инч и внимаваше да не вдига шум. Знаеше, че щяха да поставят постове, но нямаше представа къде ще се намират, затова разузнаваше много внимателно и много бавно пространството пред себе си. Бе извадил ножа си и го държеше в ръка, готов за евентуално нападение. Измина почти час, преди да достигне лагера. Сега трябваше да бъде още по-предпазлив.

Завивайки зад най-голямата и най-богато украсената палатка, Калид изведнъж се закова на място. Завързан до нея, отделно от другите коне, стоеше оседлан светлокафяв жребец, чиято юзда блестеше на лунната светлина. Това бе шатрата на предводителя. Калид попипа револвера, който висеше на кръста му. Ако имаше късмет, може и да не с наложеше да го използва. Ножът бе бързо и тихо оръжие, а той го владееше до съвършенство.

Коленичи и започна да дълбае отвор в задната страна на палатката. Работата беше напрегната и трудна. Когато направи дупка, достатъчна, за да се провере през нея, ръцете го боляха и целият бе потънал в пот. Просна се на земята и започна бавно да си проправя път с пълзене, като изчака известно време очите му да привикнат с мрака в палатката.

Отляво на възглавниците спяха мъж и жена. Те не бяха съблекли робите си, очевидно за да са готови да тръгнат веднага на път, както правеха всички номади. Най-вероятно това бяха предводителят и първата му жена. Калид погледна надясно и видя Сара, завързана на централната подпора на палатката. Беше превила крака под себе си като пребито куче.

Беше му нужно цялото самообладание и воля, за да не убие незабавно похитителя, но се налагаше да бъде внимателен. Беше в лагера съвсем сам и ако се поддадеше на импулса си, щеше да постави на риск живота на Сара, а и своя собствен. Трябваше да действа внимателно, иначе щеше скъпо да плати за смелостта си.

Калид пропълзя зад Сара и запуши с ръка устата ѝ. Тя се стресна и започна отчаяно да се бори с въжетата си. Калид махна превръзката от очите ѝ и ѝ позволи да го види. Никога нямаше да забрави израза ѝ! Той бързо извади парцала от устата ѝ и ѝ направи знак да мълчи.

Калид разряза въжетото, с което бяха привързани ръцете ѝ, след това потърка бързо китките ѝ, за да възвърне кръвообращението.

Помогна ѝ да се изправи и двамата погледнаха към спящата двойка, но те не помръднаха.

Калид я заведе при отвора, който бе направил и палатката. Сара залегна и пропъзля през него, Калид я последва. Почти беше излязъл, когато мъжът, който спеше зад него, се изправи рязко и каза нещо на арабски с разтревожен глас. Калид се обърна бързо и хвърли ножа с ужасяваща точност. Оръжието се заби в гърлото на бедуина, от раната бликна кръв. Арабинът изхриптя и посегна към гърлото си, като се давеше от собствената си кръв. Жената до него се изправи и го погледна сънено, но в следващия миг скочи ужасена. Огледа се диво наоколо, забеляза Калид и изпищя.

Калид се измъкна от палатката след Сара, сграбчи ръката ѝ двамата хукнаха към коня на предводителя. Отрязва въжетото, с което беше привързан, скочи на седлото и вдигна Сара зад себе си.

— Дръж се! — извика той.

Когато подкара коня в галоп, лагерът около тях направо се взриви — жени плачеха висока, мъже влизаха и излизаха от шатрите, като приготвяха оръжията си.

— Наведи глава! — извика Калид и пришпори коня, профучавайки през средата на лагера, а около тях се разнесоха изстрели.

Извади револвера си и отвърна на стрелбата, а Сара се притисна към силното му мускулесто тяло. Той се прицели в единия от двамата бедуини, които се намираха най-близо до него. Други двама веднага отстъпиха от пътя му, а той профуча с коня покрай тях, излезе в откритото пространство извън лагера и се насочи към хълмовете.

Известно време язدهа в бесен галоп, а вятърът свиреше край ушите им. Калид често се обръщаше назад, докато накрая се убеди, че бедуините са се отказали да ги преследват. След това той накара животното да забави ход и го насочи към една групичка дървета, които растяха край буен поток. Там той спря и слезе от седлото. Сара се притисна до него.

— Вече всичко е наред — каза нежно той, като внимателно отдели ръцете ѝ от тялото си. — В безопасност си, Сара.

Тя му позволи да я положи на меката трева, след това обгърна врата му с ръце. Калид я задържа така няколко минути.

— Пусни ме, Сара. Трябва да вържа коня.

Той съблече ризата си и изтърка животното с нея. След това се облегна уморено на едно дърво.

— Ела тук — извика я той и Сара се сгуши в него, положи глава на рамото му и затвори очи.

— Те посегнаха ли ти? — попита тихо, а горещият му дъх разроши косите ѝ.

Сара разбра веднага какво иска да каже.

— Не.

— Вероятно все още не са били решили какво да правят с теб.

— Какви са били възможностите, Калид? — попита Сара, като потрепера.

— Да те продадат, да поискат откуп, самите те да се възползват от теб. Първи е щял да бъде предводителят, а когато му омръзнеш е щял да те остави в ръцете на другите.

Сара изстена тихо.

— Не мисли за това сега. — Калид помилва косите ѝ.

— Защо тръгна след мен? — прошепна тя.

Калид я отдалечи от себе си и я погледна смаяно.

— Мислила си, че няма да го направя, така ли?

— Ти ми беше толкова сърдит — промърмори Сара, като сведе очи, тъй като не можеше да издържи на блестящия му поглед.

— И затова си си помислила, че ще те изоставя и ще те подхвърля на нерадостната съдба на номадска робиня? Имаш твърде ниско мнение за мен.

— Причиних ти достатъчно неприятности.

— Да, така е. Може би е по-добре да те върна обратно.

— Не е смешно. — Сара отново се сгуши на гърдите му. — Сигурен ли си, че не ни преследват?

— Ако беше така, щяха вече да са тук.

— Какво стана с Козем и Ахмед? Те добре ли са?

— Козем е повече уплашена, отколкото наранена. Доктор Шакоз се грижи за Ахмед.

— Сериозно ли е?

— Не останах, за да разбера. Ще научим повече, когато се върнем.

— Ти уби ли го, Калид? Искам да кажа, онзи мъж, който ме отвлече?

— Да, освен ако не е безсмъртен — отвърна сухо Калид. — Обикновено човек не остава жив след такава рана.

Сара не каза нищо и той си помисли, че е заспала. След това дочу съннения ѝ шепот.

— Благодаря ти.

Калид я целуна по главата и след секунди също потъна в сън.

* * *

Когато Калид се събуди, слънцето отдавна бе изгряло, а Сара я нямаше до него. Изправи се бързо, като се огледа наоколо, след това тялото му се отпусна, когато я видя да се къпе в потока, където бе напоил коня.

Тялото му обаче отново се напрегна, когато забеляза, че е свалила дрехите си. Приблужи се още и се облегна на едно дърво.

Гледката, която се разкриваше пред него, бе достатъчна, за да забрави всичко друго. Дрехите ѝ представляваха бяла, спретната купчинка на брега. Тя бе навлязла в потока и бе вдигнала ръце, по които се стичаха струйки вода. Ситните капчици върху гърдите ѝ отразяваха лъчите на слънцето, а зърната ѝ бяха настръхнали от студената вода. Калид не бе в състояние да откъсне поглед от нея.

Сара се наведе и започна да се плиска. Калид се възхити на крехките рамене и възхитително тънката ѝ талия. В този момент тя се обърна с лице към него, русият мъх между краката ѝ също бе покрит с капчици вода. Калид усети стомахът му да се свива на топка от желание. Гледаше я омаян как вдига високо косата си с плавни съблазнителни движения. Несъзнателно пристъпи към нея, а името ѝ само се изплъзна от устните му.

Той влезе във водата при Сара, приблужи се изотзад, плъзна ръце под нейните и обхвана в шепи гърдите ѝ. Коленете ѝ се подкосиха, когато той допря горещи устни до врата ѝ, като галеше нежно зърната ѝ. Изстена, когато я притисна към себе си, за да почувства възбудата му.

Калид я сграбчи за кръста и я извърна с лице към себе си, за да впие диво устните си в нейните. Устните ѝ се разтвориха, за да го посрещнат, ръцете ѝ шареха по гърба му. Той я вдигна на ръце и я

занесе на брега. Постла най-горната ѝ дреха на меката трева под дървото, където бяха спали, и положи Сара върху нея. Когато се отпусна до нея, тя импулсивно обви ръце около врата му и се притисна към него, като потърка лице в рамото му.

— Знаеш какво искам, Сара — промълви тихо той, като галеше влажните ѝ коси.

Сара кимна едва забележимо в знак на съгласие. Калид не видя движението ѝ, но го усети ясно.

— Ще ми го дадеш ли?

— Да. — Съгласието ѝ прозвуча като въздишка.

— И не защото те спасих миналата нощ — продължи той. — Не ми дължиш нищо.

Сара отново кимна.

— Наистина ли го желаеш?

— Да — прошепна тя. — Винаги съм го искала.

— Сара, ти направо ще ме подлудиш. — Гласът му бе подрезгавял от възбуда.

Той я положи да легне по гръб и прокара с устни огнена диря по шията ѝ, след това устните му се склучиха около едното ѝ зърно. Сара изви гръб и зарови пръсти в косите му като от време на време го притискаше, защото искаше той да увеличи натиска. Когато Калид вдигна глава, тя запротестира и се притисна към него, тъй като не желаше това сладко мъчение да спре. Но той не се отмести, а само положи буза на гладкия ѝ корем.

— Направи го пак — прошепна тя.

— Кое? — Калид докосна лекичко пъпа ѝ с език.

— Това, което ми направи последния път. — Сара притвори очи, когато почувства топлия му дъх върху чувствителната си кожа.

— Хареса ли ти? — попита тихо той, като плъзна ръка между краката ѝ. Тя изстена леко и се притисна към галещите я пръсти.

— Каж ми.

Сара не отговори нищо, вместо това разтвори подканящо крака. Когато устните му накрая я докоснаха, тя изхлипа от удоволствие. Потопи се в него като в някакво сладко, лепкаво море. Накрая нуждата да се слее с него стана толкова непреодолима, че тя заби пръсти в раменете му, опитвайки се да го повдигне.

— Какво? — Той я погледна, а в очите му се четеше напрежение.

— Сега, Калид. Искам те в мен!

— Сигурна ли си?

Ако тя го спреше сега, не бе сигурен на какво щеше да бъде способен, тъй като нямаше да успее да се овладее. Но тя нямаше да го отблъсне, по челото ѝ бяха избили капчици пот, очите ѝ бяха полупритворени, зърната ѝ се бяха втвърдили и станали тъмнорозови от възбуда.

— Моля те! — изстена тя и протегна ръце към него.

Той прехапа долната си устна, когато тя го докосна. Неумелата ѝ ласка бе по-възбуждаща от умелите пръсти и на най-опитната куртизанка. Калид затвори очи, отдавайки се на милувката ѝ.

— Калид?

— Сара...

— Да, Калид. Сега!

Той я притисна под себе си и знаеше, че никога не би могъл да забрави как тя му отвърна, отдавайки му се напълно, завинаги. Искаше да бъде внимателен, да я обладва бавно и нежно, но бе чакал твърде дълго, желаше я толкова силно! Проникна в нея твърде бързо и дълбоко. В отговор тя се вцепени и изохка от болка. Калид веднага спря, а ръцете му трепереха.

— Съжалявам. Добре ли си?

— Да — прошепна тя, но тялото ѝ все още бе напрегнато в ръцете му.

— Първия път боли. Трябваше да ти кажа — заговори ѝ успокоително той, проклинайки се вътрешно. От години не бе имал девственица в леглото си и никога не бе толкова емоционално обвързан с жената, която желаше. Не бе очаквал разликата да бъде толкова огромна.

— Но аз знаех — Сара не искаше той да се вини за болката ѝ.

— Искаш ли да спра? — Но тялото му искаше да продължи. Тялото ѝ така съвършено изпълваше извивките на неговото, чувството, когато проникна в нея, бе така зашеметяващо, че щеше да му струва неимоверни усилия да спре.

— Не, не! — Сара прокара пръсти по широките му рамене, след това плъзна ръце по мускулестия му гръб. — Искам те толкова много! Искам да си ти!

— Да съм аз какво?

— Моят пръв любовник — отвърна срамежливо тя.

— Твоят единствен любовник!

Калид започна да гали бедрата ѝ бавно, сладко, докато тя се отпусна премаляла. С желание се отвори за него, за да го приеме.

— Искам пак, Калид.

— Сигурна ли си?

Вместо отговор Сара протегна ръка и го помилва нежно, което го накара да изстене от удоволствие.

— Моля те! — промълви тя.

Калид започна бавно да се движи в нея. Отпусна глава на рамото ѝ, затвори очи и потъна с нея в древния прекрасен свят на любовта.

* * *

— Не ми се иска никога да напускаме това място — промълви сънено Сара. — Не можем ли да останем тук завинаги?

Калид не отговори. Сара вдигна глава от рамото му и го погледна в очите.

— Спиш ли?

— Вече не.

— Рано следобед е.

— Изморен съм.

— Да не искаш да кажеш, че аз съм причината? — усмихна се Сара.

— Сама си отговори на този въпрос.

— Разочароваш ме. Какво чак толкова свърши — спаси една девойка от банда бедуини и след това отне девствеността ѝ. Това не би трябвало да представлява кой знае какво за пашата на Бурса.

— Лесно ти е да говориш така.

Тя се разсмя и се протегна като доволна котка.

— Мисля дали да не започна да се занимавам с нещо ново.

— Какво например? — усмихна се той.

— Да ти бъда любовница. — Сара изви глава и целуна рамото му.

Калид вдигна кичур от косата ѝ и го нави около пръстите си.

— Винаги съм знаел, че ще бъде така.

— Откъде си знаел?
— От начина, по който ме гледаше.
— И как те гледах?
— С много страст, макар и прикрита.
— Мислех си, че си най-красивият мъж, който съм срещала.
— Мъжете не са красиви — изсумтя той.
— Ти си.
— Ами какво ще кажеш за онези банкери, онези стабилни мъже в Съединените щати?
— Какво те кара да си мислиш, че бих избрала някой от тях? Той взе ръката ѝ в своята и я поднесе към устните си.
— Някои хора биха казали, че такъв човек е най-подходящ за теб.
— Знам какво искам! — отвърна Сара, като докосна с пръст пълните му устни.
— Отне ти доста време, за да го признаеш.
— Аз съм упорита. Сам си ми го казвал. Всъщност разполагах с предостатъчно време, за да мисля.
— Съжалявам, че те заключих в харема — заяви тихо той — Страхувах се, че ще си отидеш преди...
— Преди това да се случи — довърши тя.
— Да.
— Не беше чак толкова зле. Бях в безопасност и умирах от скука.
— Нали никой не те е безпокоил?
Сара разбра, че той имаше предвид сексуалната игра, каквато двете с Роксалена бяха наблюдавали в двореца на султана.
— Не, това е едно от предимствата да бъдеш омразната фаворитка чужденка. Всички ме избягваха.
— Всички те избягваха, защото дадох ясно да се разбере чрез Ахмед, че която жена се доближи до теб, ще отговаря лично пред мен.
Сара го погледна невярващо.
— Разбирам.
— Искях да те запазя за себе си.
— И успя. — Тя прокара ръка по стегнатото му мускулесто бедро. — Предполагам, че трябва да си простим доста неща.
— Прощавам ти, задето едва не ме докара на прага на лудостта — заяви с шеговита тържественост Калид.
— А аз ти прощавам за Фатма.

— За Фатма ли?
— Не мисля, че си я забравил.
— Няма какво да се прощава.
— Калид, моля те. Ти спеше с нея, докато аз бях затворена в стаята си.
— Не спях.
Сара се изправи рязко и впи поглед в него.
— Сега ще ме излъжеш, така ли? Мемтаз ми каза, че си я викал в покоите си. Видях елечето ѝ в твоята стая!
— Спомням си обстоятелствата съвсем ясно — възрази сухо той.
— Е?
— Да, вярно е, че я виках при себе си, а тя взимаше елечето, което бродираше, и го е оставила. Причината обаче не беше, че исках да се любя с нея. Трябваше ми за нещо съвсем друго.
— Какво?
— Исках да ми свари любовно биле.
— Любовно биле? — Сара направо онемя от смайване.
— Да, тя разбираше от тези неща. В тази част на Кавказ, откъдето идва Фатма, всички познават свойствата на билките.
— И на отровите. Но ти не вярваш в такива магии!
— Бях готов да опитам всичко — отвърна протичко той.
— За да ме спечелиш?
— Да.
— Толкова ли отчаяно ме желаше?
— Би ти харесало да го чуеш, нали?
— Така е.
— Добре тогава. Да, наистина те желаях отчаяно.
— Но, Калид, не разбираш ли колко жестоко е било да замесваш Фатма в това? Тя самата е била влюбена в теб, а ти си поискал от нея да ти свари любовно биле, за да спечелиш мен!
— Бях отчаян!
— Но тя затова се отнасяше с мен толкова лошо, не разбираш ли? Сигурно си я докарал до лудост от ревност.
— Сега знам, че не постъпих правилно.
— Защо не ми каза за какво си я викал, когато видях елечето ѝ?
— Бях ядосан, смутен и разочарован, да не говорим за физическата болка. Не виждах защо и ти да не страдаш.

— Страдах много, представях си те как се любиш с Фатма, докато аз играя ма-джонг с Мемтаз в харема.

— След като те срещнах, никога не съм докосвал нито Фатма, нито някоя друга. Имаш честната ми дума.

— Фатма се постара да ме накара да повярвам в противното. Чувствах се ужасно нещастна, като си помислех, че си възобновил отношенията си с нея.

— А всичко, което исках от нея, е малко магия — отвърна той.

Сара го целуна по бузата и склони глава на гърдите му.

— Всъщност, мисля си, че е много романтично. Искам да кажа, да поискаш от нея да ти свари любовно биле. Толкова е... турско.

Калид затвори очи.

— Да, моята глупост е очарователна, нали?

— Защо, Калид? Защо беше толкова важно за теб да ме спечелиш? Защо ме искаше толкова много?

Той я погледна, а тъмните му очи отразяваха чувствата, които го вълнуваха.

— Не знам. Научил съм се да не поставям под въпрос тези неща. Тук, на Изток, ние вярваме в съдбата.

— Да, знам.

— Защо го казваш толкова презрително? Не е ли възможно ние да сме предопределени един за друг? Защо дойде тук, толкова далеч от дома си и отиде в харема на султана? Защо беше там точно, когато правех своето посещение? Никога ли не си се замисляла?

— Мислила съм — призна Сара.

— Съдба, Сара. — Калид се наведе и я целуна. — Подчини се на съдбата си или тя ще те унищожи.

— Подчинявам се — прошепна тя.

Той насочи ръката ѝ към долната част на корема си и тя обви пръсти около набъбналата му мъжественост.

— Ти добре ли си? — попита той с натежал от страст глас.

— Добре съм. Искаш ли отново да ме любиш?

— А ти как мислиш?

Сара се изви и го възседна.

— Покажи ми как да го направя по този начин.

Той сложи ръце на хълбоците ѝ и я повдигна, след това я положи леко върху себе си. От гърдите ѝ се надигна стон, тя се приведе напред,

зарови глава в извивката на рамото му и допря буза до неговата.

— Бързо се учиш — промълви дрезгаво Калид, когато тя започна да се извива в ръцете му.

— Искам да ме научиш на всичко. — Сара очерта с език линията на челюстта му.

— Точно така, на всичко.

* * *

Когато Сара се събуди, вече се свечеряваше. Слънцето клонеше към залез Небето над тях бе обагрено в бледолилаво, оранжево червено и златисто. Сара почувства нужда още веднъж да се потопи в потока. Когато се изправи, пръстите на Калид веднага се склучиха около китката ѝ.

— Къде отиваш?

— Да се изкъпя.

Той също се изправи и прокара пръсти през косата си. От него се излъчваше неподправен мъжки чар и хубост. Сара внезапно се смути, тъй като двамата стояха съвсем голи един до друг. Тя се втурна бързо към потока и се гмурна, като затаи дъх, тъй като водата беше ледена. Само за миг Калид се озова до нея и я взе в прегръдките си.

— Не се опитвай да ме отблъснеш. Сексът е нещо напълно естествено. Не можеш да си мислиш за това, което направихме, и да се чувстваш виновна. Не трябва да се срамуваш.

Сара се притисна до него, като се чудеше как той успя точно да разчете мислите ѝ. Когато Калид я хвана за ръка и я поведе обратно към брега, тя го последва, без да протестира. Но той само се наведе и ѝ подаде дрехите.

— Ненавиждам мисълта, че трябва да се облечеш, но става студено, а и трябва да помислим за връщане.

— Сега ли? Само след час ще е вече тъмно.

— Не си ли гладна? — попита той, като отметна кичур коса от челото си.

— Направо умирам от глад.

— Добре. Хан е завързан на около две мили оттук, а храната, която донесох с мен, се намира на гърба му. Ако искаш да ядеш нещо

тази вечер, ще трябва да го намерим. На сутринта ще изминем останалата част от пътя.

— Не можем ли да яздим двамата на коня на бедуина?

— Точно така ще направим. — Той ѝ подаде блузата с широк ръкав, с която беше облечена, когато я отвлякоха бедуините, след това хвана ръката ѝ и я задържа.

— Кожата ти изглежда прозрачна на тази светлина — каза нежно той. — Като седеф.

— Истинското ми име означава перла — отвърна Сара, като закопчаваше блузата.

— Истинското ти име?

— Цялото ми име е Маргарет Сара, но още от дете всеки ме нарича Сара, за да ме отличават от майка ми. Тя също се казваше Маргарет.

— А какво означава Сара? — попита той, като оправяше панталоните си.

— Дар от бога.

— Перла, дарена от бога. Харесва ми. — Калид я прегърна и я целуна по челото.

ГЛАВА 12

— Отвлечена от бедуините! — изстена Роксалена. — О, не! Какво ще стане сега с моята американска приятелка?

— Калид е тръгнал по следите им — каза Осман.

— Сигурен ли си?

— Да. Турхан ага присъствал, когато Козем приела братовчед й Джеймс и му казала, че внукът й се отправил сам да я спаси. Самият Турхан ми го каза, когато го срещнах на пазара в Бурса.

— Тогава Сара има голям шанс! — въздъхна с облекчение Роксалена. — Ако някой може да я върне обратно, то това е Калид.

— Мислех си, че не го харесваш. — Осман почувства остро жегване, ревнуваше, че тя имаше доверие в друг мъж.

— Исках да се омъжа за него не повече, отколкото той за мен, но знам много добре на какво е способен. Когато иска нещо, Калид прави всичко възможно да го постигне. — Роксалена замълча за момент. — Очевидно той желае Сара, и то много — добави замислено тя.

— Твоята приятелка е по-издръжлива, отколкото изглежда. Бившата фаворитка на пашата се опита да я отрови, но тя го преживя.

Роксалена изпусна дълбока въздишка.

— Сара много искаше да научи какво представлява животът в харема. Мисля си, че сега вече знае достатъчно.

— Турхан каза, че в Двореца на орхидеята се носели слухове, че Калид е искал да екзекутира отровителката и помощника й според закона на нашите деди, но старата господарка го убедила да ги изгони.

— И защо Калид я е послушал?

Осман само сви рамене.

— Най-вероятно Козем е казала на пашата, че на Сара няма да й хареса, ако той ги убие.

— Така е, нямаше да й хареса. В Америка за такива неща се водят съдебни процеси и никого не убиват по заповед от един човек.

— Какво значи съдебни процеси?

— Група американци стоят в една стая и слушат, докато съдиите обсъждат случая и изслушват свидетелите. След това решават дали затворникът да бъде наказан или да го пуснат да си върви.

Осман я изглежда недоумяващо.

— Истина е. Сара сама ми разказа. Тя мисли, че тази система е много по-справедлива от нашата. И трябва да ти призная, че по-скоро бих повярвала на няколко турски граждани, отколкото на думата на непостоянен човек като баща ми.

Двамата отстъпиха крачка назад и се скриха, когато на няколко крачки от тях мина дежурният телохранител, който носеше пушка на рамото си. Затаиха дъх, докато стъпките му не заглъхнаха в далечината.

— По-добре да тръгваш — прошепна Осман. — Ще се видим утре вечер на същото място.

Роксалена се надигна на пръсти, за да го целуне по бузата, след това сложи фереджето си. Излезе от сенките и пое по пътеката, която минаваше през Градината на съпругите на султана и водеше към харема.

* * *

— Мисля, че отново трябва да отидеш при помощник-секретаря Дънфорд — заяви твърдо Беатрис Уулкът.

Джеймс отпи още една глътка от джина „Буудълс“ преди да отвърне раздражено:

— Вече ти казах, Беа, този човек няма да ми помогне. Интересува се само да не предизвика неприятности на висшестоящите и да запази работата си. Последното нещо, което ще направи, е да обезпокои местните власти за изчезването на някаква незначителна туристка като Сара.

— Тогава какво смяташ да правиш?

— Ще чакам да получа някакви новини от *valide pashana*.

— Наистина ли си мислиш, че тази старица ще ти каже какво става? Ако пашата иска да задържи Сара, а както изглежда това е така, няма да получиш никаква вест, дори и той да я спаси от бедуините.

— Ако имаш някакви други предложения, Беа, с удоволствие ще ги изслушам — отвърна уморено Джеймс, като пресуши чашата си. Изгубих три дни само за да успея да се добера в двореца и единственото, което можах да науча, е това, което току-що ти казах.

Беатрис замълча и се огледа наоколо, като че ли някоя спасителна идея би могла да се е скрила в стаята.

— Ще изчакам една седмица и отново ще опитам — заяви Джеймс.

Беатрис само кимна в знак на съгласие. В стаята настъпи напрегната тишина.

* * *

— Добре дошла отново у дома. — Козем топло прегърна Сара. — Изглеждаш много добре за някой, оцелял от отвличане от бедуини. Толкова се тревожихме за теб.

— Чувствам се чудесно, благодаря — отвърна Сара, като хвърли скришом поглед към Калид, който ѝ се усмихна в отговор.

Сара леко се изчерви.

Тайната размяна на погледи обаче не остана скрита за Козем.

— Искаш ли да се изкъпеш и да си починеш в харема? — попита тя. — Мемгаз те очаква.

— След вечеря искам да дойдеш в покоите ми. — При звука от плътния му глас Сара вдигна глава и го погледна, след това смутено извърна очи.

— Отведете *ikbal* в харема — обърна се Калид към стоящите в очакване евнуси.

Проследи с поглед Сара, която напусна помещението, придружена от ескорта си, след това се хвърли на трона, като праметна крак през страничната облегалка и се усмихна на Козем.

— Разбирам, че всичко е минало добре — заяви сухо тя.

— Тя ми се отдаде!

Козем кимна с разбиране.

— Да, мога да предположа. Тя постоянно те следи с поглед, докосва те колкото е възможно по-често и се държи като ученичка, лудо влюбена в учителя си.

Калид затвори очи.

— Не мога да мисля за нищо друго, освен за нея.

Козем извади лист хартия от широкия си ръкав и му го подаде.

— Какво е това? — попита Калид.

— Адресът на братовчед ѝ в Константинопол. Докато теб те нямаше, той дойде тук и аз го приех. Обещах да му пратя вест, ако науча нещо за Сара.

— Дай ми го! — Гласът му бе остър и рязък. Козем му подаде листчето. Той му хвърли един поглед, след това го разкъса на парченца и ги пръсна по пода.

— Защо си позволила на този човек да влезе в двореца? — Калид бе извън себе си от яд. — Той вече ми изпрати писмо чрез американското посолство и аз му отговорих, че не мога да го приема в близко бъдеще.

— Бях отчаяна, Калид! Не знаех дали някога ще видя някой от двамата ви отново! Много добре разбирах как се чувства братовчедът на Сара. Как можеш да допуснеш човекът да се терзае дали тя е жива или не?

— Ти самата току-що я видя! Да ти изглежда болна или нещастна? Точно когато я спечелих, точно когато тя се привърза към мен, ти очакваш да приема този неин роднина, който ще се опита да я убеди да замине с него!

— Ако Сара те обича, ще остане при теб!

— Не ставай смешна. Старият ѝ начин на живот я привлича неудържимо. Имам нужда от време, да я накарам да ме обикне, да я накарам да разбере, че няма бъдеще без мен.

— Значи няма да ѝ кажеш за посещенията на братовчед ѝ?

— Не! Освен това ти забранявам да споменаваш нещо пред нея за това!

Козем остана с отворена от удивление уста.

— Забранявам, разбираш ли? — Калид пъкна назидателно пръст под носа ѝ.

— Бих те посъветвала да не правиш това — каза тихо Козем.

— Ако имам нужда от съвета ти, ще ти го поискам — отвърна твърдо Калид. — Сега си върви.

Козем се изправи с цялото достойнство, на което беше способна, и впи пронизателните си очи в неговите.

— Върви си и ме остави да помисля — каза той и тя се подчини, като преди да излезе, му хвърли поглед през рамо.

Калид забеляза парченце от разкъсания лист и го ритна ядосано. Нямахше да позволи нищо да застане на пътя му към Сара. Нищо!

* * *

— О, толкова сте красива, господарке. Господарят ми ще бъде много доволен.

Сара носеше дълга набрана риза от фина бяла коприна, с широки ръкави и копчета от седеф. Ризата бе поръбена със златна нишка, а самата коприна бе прозрачна, така че тялото ѝ прозираше през нея. Над ризата бе сложила кафтан от розов брокат със сатенен колан в наситено розов цвят, закопчан с аметистова брошка. На главата ѝ се кипреше кокетна кадифена шапчица, избродирана с перли, а косата ѝ се спускаше свободно по гърба. Костюмът се допълваше от перлени обици, които висяха от аметистови клипси и малки бели обувки.

— Дрехите са толкова красиви! — възкликна Мемтаз. — Макар че няма дълго да останете с тях. — Мемтаз хитро се засмя.

Сара се усмихна и поклати глава. От Мемтаз не можеше да се скрие нищо.

— Изглеждате толкова щастлива, господарке. Защо се противопоставяхте на пашата толкова дълго?

— Прекалено... сложно за обяснение е, Мемтаз.

— Какво значи сложно?

— Значи, че има много неща, с които трябваше да се съобразявам и... о, забрави за това. Извикай евнусите да ме отведат при Калид.

Калид я очакваше в предната стая на покоите си. Когато видя Сара да влиза през вратата, просто протегна ръце и тя се хвърли в прегръдките му.

— Липсваше ми — въздъхна Сара. Калид вече разкопчаваше колана ѝ.

— Защо си облякла толкова много дрехи?

— Мемтаз настояваше да съм облечена както подобава — отвърна Сара, като се разсмя.

Калид хвърли на пода колана и кафтана ѝ, събу обувките ѝ и започна да разкопчава ризата ѝ. Веднага след като се разкри едната снежнобяла гърд, устните му се склучиха около розовото зърно. В продължение на няколко секунди Калид се опита да се пребори с ризата, като я смъкна до кръста ѝ. Сара ахна, когато той просто хвана дрехата и я разкъса нетърпеливо, захвърляйки я настрана.

Калид я вдигна на ръце и я отнесе в спалнята си. Постави я на леглото и се зае със собствената си риза, но преди да успее да се досъблече, Сара се изправи и го прегърна.

— Позволи ми аз да те любя — прошепна тя, като целуна гърдите му, след това прокара език по дългата тъмна ивица косъмчета, които се губеха под колана на панталона му. Калид се облегна на стената до леглото и се остави на ласките ѝ. Накрая тя коленичи пред него и започна да разкопчава панталона му. Калид отметна назад глава, затвори очи и стисна ръце в юмруци, когато тя го пое в устата си, действайки повече по инстинкт, отколкото от опит. От гърлото му започнаха да излизат нечленоразделни гърлени звуци, дишането му стана късо и учестено, тялото му се напрегна, а Сара можеше да почувства реакцията му и на най-слабото ѝ движение. Накрая той зарови пръсти в косата ѝ и отметна главата ѝ назад.

— Искам да съм в теб. Сега. — Калид я вдигна и я сложи на леглото. Легна при нея, като я обърна по корем и я прегърна изотзад.

— Калид? — Сара изви глава и го погледна недоумяващо.

— Следвай ме.

Калид леко повдигна коленете ѝ, промуши ръка под нея и я привдигна. В следващия миг проникна в нея, а Сара затвори очи, замаяна от удоволствие.

— Добре ли си? — прошепна той, като продължи да се движи.

В отговор Сара изстена безпомощно.

— Искаш ли да спра?

Сара изхлипа в безмълвен протест.

— Не спирай! — едва успя да промълви.

Той не го направи, а когато свършиха, телата им бяха облени в пот. Изтощени, двамата едва си поемаха дъх. В продължение на няколко минути останаха да лежат неподвижни, докато дишането им се успокои и сърцата им възстановиха нормалния си ритъм. След това Калид стана, обу панталоните си и излезе през друга, по-малка врата,

която водеше към терасата. Сара се послуша, но не чу нищо повече. След това също стана от леглото и наметна ризата на Калид, тъй като нейната собствена лежеше разкъсана на пода. Излезе след него на терасата и го видя облеган на една балюстрада, загледан в покрития с плочи двор.

— Калид?

Той се обърна към нея, протегна ръка и я привлече към себе си. Тя облегна гръб на гърдите му.

— Какво правиш тук? — След залез слънце става толкова студено.

— Това е пустинният климат — отвърна той. — Горещо през деня и студено през нощта. Смяташ ли, че ще свикнеш?

— Аз вече съм свикнала. Както знаеш, в Бостън съвсем не е рай. През лятото е влажно, а през зимата е ужасно студено.

— Липсва ли ти?

— Вече не.

Калид затвори очи, бе невероятно какво облекчение изпита от думите ѝ. Прокара пръсти нагоре-надолу по ръцете ѝ.

— Какво си облякла?

— Ризата ти. Не ми остави кой знае какво.

— Ти трепериш. Искаш ли да се прибираме? Студено ли ти е?

— Не. Просто... Мисля, че все още не съм дошла на себе си.

Краката ми треперят.

— Много се радвам, щом мога да те докарам до това състояние.

— Калид целуна косите ѝ.

Сара не отговори толкова дълго, че той накрая не се стърпя.

— Какво има?

Тя се поколеба за момент.

— Искам да ми кажеш. — С тези думи тя се извърна и впи поглед в неговия.

— Много жени си карал да се чувстват така, както аз тази вечер. Не мога да спра да мисля за любовниците ти и да се чудя какво ли място заемам сред тях.

— Някоя от тях не беше като теб.

— Но със сигурност те са били по-добри в... това.

— По-добри в какво? — подкачи я той, но когато видя, че тя не се усмихна, отвърна сериозно. — Не, не бяха.

— Но те са били опитни, владеели са изкуството на любовта...

— И точно заради това ти си толкова различна. Можеш ли да си представиш какво е да знам, че съм първият мъж, който те докосва по този начин? Че съм първият, който получава интимните ти милувки?

— Но точно това искам да кажа, Калид. Просто не знам какво да правя.

— Напротив, знаеш. Ти се подчиняваш на страстта си, а тя е най-добрият учител.

— Ти си най-добрият учител. — Тя се надигна на пръсти и го целуна.

— Някоя жена не съм желал така, както желая теб — отвърна той, като я притисна силно към себе си.

Сара се отпусна в ръцете му. Измина известно време, преди Калид да разбере, че тя се смее.

— Какво е толкова смешно? — той я отстрани леко от себе си и я погледна озадачен. Газените фенери, поставени в четирите ъгъла на терасата, хвърляха приглушена светлина наоколо и едва осветяваха лицето ѝ.

— Мислех си за първата ми нощ тук, когато ме отвлече от двореца на султана и колко уплашена бях, когато ме доведоха при теб. — Сара отметна кичур лъскава черна коса, която бе паднала на челото му.

— Не ми изглеждаше уплашена. Доколкото си спомням, ти ме удари.

— Това беше защитна реакция.

— Беше много убедителна. Мислех си, че ме мразиш.

— Никога не съм те мразила, Калид. Но исках да те намразя, което е нещо съвсем различно.

— И защо искаше да ме намразиш?

— Заради ужасния начин, по който ме доведе тук, заради начина, по който ме караш да се чувствам.

— Накарах те да изпиташ непреодолимо желание да ме убиеш. — Калид се усмихна и я залюля в ръцете си.

— Да, понякога. Но по-често си мислех, че просто ще се разтопя под допира ти.

— И това те плашеше?

— Разбира се.

— Защо „разбира се“? Някои жени биха били щастливи да изпитат нещо подобно към един мъж.

— Мъж, който ме упои и ме отвлече!

— Не съм те отвлякъл, Сара. Купих те, според законите на страната.

— Да, но тази практика е против законите на *моята* страна. Не можеш ли да разбереш, че бях ужасена, че харесвах толкова много мъжът, който се държа по такъв примитивен начин?

— А сега вече не ме мислиш за примитивен?

— Сега си мисля за теб като за мой любовник — отвърна Сара и потърка лице в голото му рамо, вдишвайки силния му мъжки аромат. Прокара гореща диря с езика си по ключицата му и целуна вдлъбнатинката на шията му.

— Ако продължаваш все в този дух, изобщо няма да довършим разговора си — каза той.

— Говорихме достатъчно, не мислиш ли? — Сара спусна ръка към колана на панталоните му.

Калид затаи дъх.

— Съгласен съм с теб. — Хвана я за ръката и я поведе обратно в спалнята.

* * *

— Значи, решила си да останеш с нас, Сара? — Козем изпусна тънка струйка пушек от лулата си.

— Не мога да си представя сега да напусна Калид — отвърна Сара.

Намираха се в покоите на Козем, а старата жена преглеждаше една от кутиите си за бижута и решаваше кои от украшенията вече не я интересуват. Те щяха да бъдат предоставени на другите жени от харема.

— Защото те спаси от бедуините?

— Защото искам да съм с него.

— Ами семейството ти? — попита внимателно Козем, като не смееше да погледне Сара.

— Братовчед ми Джеймс очевидно не се интересува от мен — отвърна тъжно Сара, като си помисли за бележката от Роксалена, която ѝ донесе продавачката. — Няма ме от доста време, а не съм получила и вест от него. Предполагам, ще е по-добре да забравя миналото си и да си изградя нов живот тук.

Козем не отвърна нищо.

— Защо ме гледаш така? — попита Сара. — От момента, в който пристигнах, ти се опитваше да ме убедиш да остана.

— Истина е, че искам да останеш с Калид и да му родиш наследник.

— Тогава?

Козем не отговори, само вдигна една брошка, за да я разгледа и Сара. Тя поклати глава, тъй като не я искаше.

— Ако знаеше, че липсваш на хората от семейството си, щеше ли решението ти да бъде същото? — попита Козем с привидно спокоен тон.

Сара ѝ хвърли подозрителен поглед.

— За какво намекваш?

— Намеквам ли? Какво значи намеквам?

— Какво се опитваш да ми кажеш? — обясни Сара. Козем сви рамене.

— Ами работата ти?

— Когато не се появя в началото на новата учебна година, училищното ръководство ще реши, че трябва да наемат някой друг — отвърна сухо Сара.

— Какво значи училищно ръководство?

— Не се тревожи за това. Защо ми задаваш всички тези въпроси?

Козем се изправи рязко, като отмести кутията с бижутата настрана.

— Не е ли време да се обличаш за урока по езда? Внукът ми ще те чака.

Сара бавно се изправи.

— Предполагам, че е така — каза тя, като все още се чудеше какво си бе наумила старата жена.

— Тогава върви. — Козем ѝ направи знак да се оттегли.

Сара си тръгна. Веднага щом излезе от помещението, Козем извика един от евнусите, които стояха в коридора.

— Кажи на Турхан ага да се яви при мен в стаята за аудиенции на пашата.

Когато капитанът се появи, Козем премина направо към въпроса.

— Турхан, искам да отнесеш това писмо на адреса, който съм написала на плика. Намира се в Константинопол. — Козем извади писмото от широкия си ръкав.

— В Константинопол ли, господарке?

— Да, освен това искам ти лично да го занесеш. Не трябва да казваш на никого къде отиваш.

— Дори и на пашата?

— Особено на него.

Турхан ага се разтревожи.

— Господарке, не мога да поема такава отговорност...

— Аз ще поема отговорността.

— Как да обясня отсъствието си?

— Аз ще го обясня. Ще уредя всичко. Не мога да поверя тази мисия на никого другиго, освен на теб, Турхан. Сега тръгвай. Искам да заминеш веднага.

Турхан взе плика и се поклони, излизайки от стаята. Козем го проследи с тревожен поглед, като чупеше неспокойно пръсти.

Не знаеше дали е взела правилното решение. Калид искаше да скрие от Сара, че братовчед ѝ беше правил опити да я намери. Но уважението и привързаността на старата жена към Сара се увеличаваха с всеки изминат ден, затова, въпреки че ужасно ѝ се искаше Сара да остане в двореца, разбираше, че това не бива да става с измама. Сара трябваше да вземе сама своето решение, като знае цялата истина. Ако това, че семейството ѝ я търсеше, я убедеше да се върне в Бостън, значи звездите бяха решили така. Калид беше отчаяно влюбен в нея, затова бе готов на всичко, само и само да я задържи, но Козем виждаше ясно положението. Сара заслужаваше да се отнасят с нея като с възрастен човек, способен сам да взема решенията си, а не като дете, чийто живот трябва да бъде направляван.

Козем се изправи и скръсти ръце, тъй като не можеше да удържи треперенето им. Ако Калид узнаеше какво бе направила и Сара си тръгнеше, гневът му щеше да бъде ужасен. Дори голямата обич към баба му нямаше да го спре да я накаже, а в Бурса последната дума имаше той.

Но въпреки всичко Козем изпитваше странно задоволство от факта, че бе предприела нещо. Още от раждането ѝ всички решения в живота ѝ бяха вземани от други, от мъже, а Сара ѝ бе показала, че това не винаги трябва да е така. Въпреки че често ѝ клатеше с укор глава и я порицаваше за независимостта ѝ, Козем бе започнала да ѝ се възхищава.

С постъпката си бе проявила своята независимост.

* * *

Калид наблюдаваше Сара, когато приближи препятствието и извика.

— Бъди по-самоуверена Конят веднага може да усети, ако се страхуваш.

Уста се приближи до летвата, след това рязко спря, обърна се и я заобиколи. Конят забави ход и в тръс се приближи до Калид.

— Никога няма да успея да го направя — въздъхна Сара, докато той ѝ помагаше да слезе и подаваше юздите на коняря.

— Напротив, ще успееш. Яздиш от съвсем кратко време и вече искаш да прескочиш най-високото препятствие. Трябва да бъдеш търпелива, Сара. Всяко умение изисква време, за да се усвои. — Калид сложи ръка на рамото ѝ и я прегърна.

— Никога не съм си мислила, че това ще ми харесва толкова — призна си тя.

— Язденето ли?

Сара склони глава на рамото му.

— Тъй като говорим за нови умения... — промърмори тя.

— Да?

— Бих искала да се поупражнявам.

— Да упражняваш какво? — Калид се ухили многозначително.

— Не се прави, че не разбираш какво искам да кажа, Калид!

— Така ли правя?

Сара отвори двойната дървена врата и се обърна на турски към охранителите.

— Не пускайте никой тук.

Войниците отправиха погледи към Калид, който кимна в потвърждение.

— Много те бива да даваш заповеди — разсмя се той, когато влязоха в конюшната и сепнаха малкото конярче, което излъскваше едно седло.

— Върви навън. Уста трябва да бъде натъркана със слама и напоена — обърна се Калид към момчето, което се поклони и излезе.

Сара помогна на Калид да залости вратата отвътре. След това се хвърли върху него и разкъса ризата му.

— Къде отиде срамежливата Сара? — подкачи я той, докато тя измъкваше ризата от панталоните му. — Къде е онази толкова благовъзпитана мис от Нова Англия? — Тя продължи да го съблича, а той се наслаждаваше на нетърпението ѝ.

— Тя е мъртва — отвърна Сара, като хвърли ризата му настрана и целуна гърдите му. — Погребахме я в онези хълмове на бедуините.

Калид можеше само да се надява, че това наистина е така. Тя посегна към панталона му, но той я хвана за ръката.

— Остави това на мен. Ти винаги се бавиш.

— Ръцете ми треперят.

— А защо ръцете ти треперят? — попита я закачливо той, като пъкна едната ѝ ръка в цепката на панталона. Тя го докосна, а той притвори очи от удоволствие.

— Къде? — попита с натезал от страст глас. Сара се огледа наоколо и забеляза празна ясла.

— Ето там.

Калид грабна едно от одеялата, с които завиваха конете, и го разстла върху сламата, след това я положи върху това импровизирано легло. Само след секунди блузата ѝ за езда и сцепената пола лежаха на безформена купчина отстрани.

— Изглежда никога няма да мога да ти се наситя — промълви той и зарови лице в гърдите ѝ. Едната му ръка се спусна по хълбока ѝ и намери онова място между бедрата ѝ, което я караше да полудява от удоволствие. Тя се притисна към него, приемайки с благодарност милувката му.

— Не ме карай да чакам — прошепна тя, като го привлече върху себе си.

— Каж ми какво точно искаш.

Тя обви бедра около кръста му, но той се отдръпна.

— Кажи ми! Искам да го чуя!

Тя прошепна нещо в ухото му и почти в същия момент той проникна рязко в нея.

— Да! — прошепна той с дрезгав шепот. — Да, ще го направя.

След това, отдадени на страстта, забравиха за всичко друго.

* * *

— Какъв е този звук? — попита Сара, като потри буза в гърдите на Калид.

— Ммм.

— Не чу ли? Като че ли капе отнякъде вода.

Калид се послуша.

— Това е коритото за поене на конете. Намира се точно под прозореца.

Сара вдигна глава.

— Не знам как ще премина покрай всички онези хора вън, Калид. Те сигурно се досещат какво правихме тук.

В отговор Калид се разсмя.

— Преди малко, доколкото си спомням, не се тревожеше за това.

— Не се подигравай с мен. — Сара го удари с юмрук по рамото.

— Не ти се подигравам. Но те са слуги. Обучени са да си затварят устата.

— Но какво ще си помислят?

— Кой го е грижа какво ще си помислят? — Свикнал с присъствието на слугите, Калид отдавна бе престанал да ги забелязва, освен когато не му потрябваха за нещо.

— Отпрати ги.

Той я погледна невярващо.

— Какво?

— Чу ме, Калид. Отпрати ги някъде, преди да изляза оттук.

Мърморейки си недоволно, той се изправи, облече се, после махна резето на вратата. Сара го проследи с поглед, после го чу как на висок глас раздава команди на турски. Миг по-късно се върна при нея, като клатеше недоволно глава.

— Държиш се глупаво, скъпа.

— Да, знам. Придай го на фалшива скромност.

— Всеки човек в двореца знае, че ти си моя любимка. За никого не е тайна какво правим двамата.

— Но не и в такава близост до тях в конюшните.

— Самата ти пожела да дойдем тук! — отвърна раздразнен той, сложил ръце на хълбоци.

— Не бъди толкова логичен — отвърна, също раздразнена, тя.

Бързо облече дрехите си и нетърпеливо махна от косата си няколко сламки, като сбърчи нос от миризмата на коне, която се бе просмукала в нея.

— Точно когато си помисля, че си захвърлила цялата викторианска глупост на боклука, ти вършиш нещо такова — каза Калид, като я наблюдаваше любопитно.

— Вината за това носят моите предшественици пуритани.

— Кои?

— Пуританите дошли от Англия и се установили в Масачузетс преди около двеста години. Те се отнасяли много строго с...

— Със секса?

— Да, заедно с много други неща — отвърна тя, като закопчаваше блузата си.

— И предполагам, ти си наследила това отношение? — попита развеселен той.

— Не съм го наследила. То просто витае в атмосферата, в която съм живяла. Както ти си израснал със съзнанието, че един ден ще станеш паша и всеки човек в Бурса ще трябва да ти се подчинява.

— Все пак не съм в състояние да разбера какво общо има това с внезапната ти свенливост пред група слуги.

— Има много общо, повярвай ми — отвърна Сара, като разтърси коси.

— Трябва да се научиш да вършиш каквото искаш, когато и където искаш.

— Това ми звучи като философията на едно разглезено дете — възрази Сара.

— Или на *pashana*.

— Какво? — Сара не можеше да повярва на ушите си.

— Няма значение. Ела при мен тази вечер и ще ти кажа всичко.
— Той вдигна ръката ѝ до устните си и бавно я целуна. — Моят финансов министър сигурно вече ме чака, така че трябва да тръгвам. Ще се видим довечера.

Той си тръгна, а евнусите придружиха Сара до харема, където завари Мемтаз изпаднала в силна възбуда. Тя преглеждаше дрехите на Сара, като отваряше чекмеджета и долапи.

— Мемтаз, какво става тук? — попита Сара, застанала на вратата на покоите си.

Мемтаз се обърна с лице към нея и се поклони. Сара я изчака да се изправи, примирила се вече с факта, че никога няма да отучи дребната кавказка от този навик.

— Трябва да ви приготвя за една специална вечер, господарке — отвърна тя, останала без дъх. — Търсех кафтана ви в синьо и сребристо, който толкова много ви отива.

— Каква специална вечер?

— Получих съобщение, че трябва да се представите при пашата, облечена за специален случай.

— Специален случай?

Какво беше това? Защо Калид не ѝ бе казал нищо?

— Да, господарке.

— Мемтаз, ще облека кафтана, но няма да слагам никакви обици, колан или шапка. Омръзна ми да нося цяла камара дрехи всеки път, когато трябва да се явявам пред пашата.

Мемтаз изглеждаше много разстроена.

— Добре, ще направим един компромис — омекна Сара. Малката прислужница мислеше, че не си върши добре работата, ако Сара не излезеше от харема накичена като коледна елха. — Ти ме облечи, а след това аз ще си избира пет украшения.

— Пет?

— Да.

Мемтаз кимна доволно.

Докато Сара приключи с вечерята, изкъпа се и се облече, стана време за срещата ѝ с Калид. Беше се отказала от бижутата и пояса, които бе избрала Мемтаз, но върху себе си имаше достатъчно други украшения. Излезе от харема, като се питаше какво ли е намислил

Калид за тази вечер, но той не направи никакъв намек или знак, когато бе въведена при него.

Сара го наблюдаваше любопитно, когато той намали светлината на фенерите и я погледна. Бе облечен в дрехи по западен модел, както често правеше, когато бе с нея. Получаваше се нещо наистина любопитно — тя беше облечена като типична богата жена от Изтока, а той като лондонски плейбой в панталоните си от туид и памучна риза с цвят на слонова кост. Направи ѝ знак да седне, след това ѝ подаде една увита кутия, подпечатана с жълт восък.

— Какво е това?

Той се отпусна в краката ѝ и се облегна на лакът.

— Отвори го.

Сара се подчини. Не беше възможно да му устои.

В кутията имаше чифт кадифени пантофки, украсени със злато и скъпоценни камъни. Сара вдигна едната и я разгледа внимателно.

— Много са красиви. За мен ли са?

— Разбира се. Поръчах да ги направят. Използвах твоите обувки, за да са ти по мярка.

— Благодаря.

— Разбираш ли значението на този подарък?

— Не.

— Така си и помислих. По този начин те моля да се омъжиш за мен.

Сара впи поглед в него, неспособна да каже нищо.

— Като ми подаряваш чифт обувки? — попита тя накрая с глупаво изражение на лицето.

— Такъв е обичаят — усмихна се той.

— Защо?

— Обувките символизират, че ще имаш всичко, от което се нуждаеш до края на живота си. Според обичая, пантофки трябва да получат всички членове на семейството ти. Поръчах един чифт и на Мемтаз.

Сара стоеше и само се взираше в него.

— Какво ще ми отговориш?

Тя отново не каза нищо.

— Все още можеш да се върнеш в Америка, ако такова е желанието ти — каза тихо той. — Аз те моля да останеш с мен в Бурса

и да ми бъдеш жена.

Сара се наведе, докосна лицето му, а той я притегли в прегръдките си.

— Защо се колебаеш?

— Това е много важно решение: да изоставиш един начин на живот и да започнеш друг. Никога повече няма да видя дома си, нали?

— Можем да пътуваме.

— Това не е всичко, Калид.

— Какво още има?

— Не искам да бъда *pashana*.

— Страхувам се, че нямаш избор.

— Но всичките тези хора, които постоянно ми се покланят или се просват в краката ми, ме изнервят.

— Ако ще се почувстваш по-добре, мога да им кажа да те заплюват всеки път, като те видят.

— Не мисля, че е смешно.

— Съжалявам.

— Не може ли да продължаваме както сега? — попита Сара. — Толкова съм щастлива!

— Би ли искала да си взема друга жена? Ще се наложи да го направя заради сигурността на трона ми.

— Не бих го преживяла — отвърна тихо тя.

— Тогава нямаш избор. Искам да бъдеш моя жена и майка на децата ми. Искам да родиш наследника ми.

Мисълта да носи неговите деца я развълнува неочаквано много. Как ще изглеждат те? Дали ще наследят красивото му тяло, тъмни очи и разкошна черна коса? Дали ще бъдат красиви като баща си?

— За какво мислиш? — попита той.

— За бъдещето.

— Искам да го споделиш с мен.

— Когато те срещнах, никога не съм си представяла, че ще водим този разговор.

— Аз пък си представях.

— Знаел си, че ще поискаш да се ожениш за мен още в момента, в който ме видя?

— Знаех, че ще станеш важна част от живота ми. Невъзможно ми е да ти опиша колко.

— Предполагам, че съм чувствала същото, но не исках да го призная дори и пред себе си — каза тихо тя.

— Значи отговорът ти е „да“? — попита той, като пое ръката ѝ и потърка бузата си в нея.

— Да, Калид, ще се омъжа за теб.

— Ще наредя приготовленията да започнат веднага — каза той, като я целуна леко по челото.

— Какви приготовления?

Калид се усмихна.

— Аз съм пашата на този район и трябва да направя официална сватба, за да бъде наследникът ми признат.

— Какво включва една такава сватба?

— Ще пристигнеш в Двореца на орхидеята забулена с плътен воал и облечена в сватбена рокля от червена коприна. След това ще преминеш под копринен тунел, който ще се простира от колата, с която ще пристигнеш, до вратата на двореца. Козем ще те заведе до сватбения трон, който ще бъде издигнат на пиедестал. След като повдигна воала и те видя, ще хвърля монети към зрителите, за да потвърдя, че те приемам като моя жена.

— Защо трябва да ме приемаш?

— При браковете между обикновени хора съпругът често не вижда булката до деня на сватбата.

— О, не, това е ужасно. Искаш да кажеш, че той може да я отхвърли, ако не хареса как изглежда?

— Да.

— Но жената няма такова право.

— Не.

— Чудесен обичай, няма що! Какво друго?

— След това ще има пиршество. Когато то свърши, ще бъдеш доведена в стаята ми от мъжките ти роднини. Понеже ти нямаш такива тук, твоят ескорт ще бъдат мои отбрани войници.

— И после?

— След това ще дойдеш в леглото ми от долната му страна, така ме признаваш за свой господар — каза той, като се усмихна.

— Ще пропуснем тази част. Нещо друго?

— На сутринта трябва да покажем кървавите чаршафи от балкона — продължи Калид със спокоен тон.

Тя го погледна невярващо.

— Ще имаме малък проблем с тази част — каза накрая тя.

Калид се разсмя.

— Ти *беше* девствена, скъпа. Просто ние не изчакахме официалната церемония, а това за мен не е важно.

— Поданиците ти със сигурност няма да видят нещата по този начин.

— Те изобщо няма да узнаят. Преди мен никой мъж не те беше докосвал и точно това има значение.

— Тогава какво ще правим с чаршафите?

— Ще заколим петел и ще намажем чаршафите с кръвта му.

Сара го погледна, онемяла от изумление.

— Предполагам, че това е шега — прошепна тя.

— Не. Това е обичай.

Сара затвори очи.

— Калид, сигурен ли си, че не си измисляш? — попита тя, а в гласа ѝ се прокрадваше надежда.

— Не, не си измислям. В селските райони, ако не се покажат кървавите чаршафи, съпругът може да се откаже от жена си.

— Наистина ли?

— Да.

— Това е толкова...

— Варварско? — Калид не отделяше поглед от лицето ѝ.

— Знам, че не харесваш тази дума.

— Но тази част от мен те привлича много, нали така?

Сара го погледна, но не отговори.

— Аз не съм мъж, когото би могла да срещнеш у вас на чаено парти или танци, давани от Дъщерите на Американската Реставрация.

— Революция — поправи го Сара.

— Каквото и да е. Знаеш какво искам да кажа.

Сара извърна поглед.

— Откъде знаеш за чаените партита?

— Посетих някои от тях, докато бях в Оксфорд — отвърна той, като изпусна измъчена въздишка.

— Намираш ги отегчителни.

— Много празни разговори, без да се прави нищо.

— Сигурно си предизвикал истинска сензация.

— Да, предизвиквах любопитството на присъстващите. Предполагам, че някои от младите дами очакваха да се появя с нож между зъбите.

— Може би са се надявали — промълви тихо Сара.

— Какво?

— Няма значение. Кога ще се състои церемонията?

— След три дни.

— Три дни! Не ми остава много време.

— За какво?

— За да се приготвя.

— И какво точно трябва да включва това приготвяне, скъпа?
— попита той, развеселен.

Сара се замисли. Нямахше абсолютно никой, когото да покани, нямаше други познати, освен тези в двореца, всичко, от което имаше нужда, бе тук.

— Какво мислиш? — попита го тя.

— Разбирам. Бъдещите съпруги имат своите мечти. Какви са твоите?

— Да останем заедно завинаги — каза простичко тя.

— Това мога да ти гарантирам.

— И да имам деца, красиви и смели като баща си — добави Сара.

Той не каза нищо, просто вдигна брадичката ѝ и очерта с пръст устните ѝ, очите му блестяха с особен, мек блясък.

— Освен това искам да съм ти най-добрият приятел — допълни тя.

— Но ти *си*! — Калид леко я положи на килима и започна да съблича дрехите, които Мемгаз така внимателно бе подбрала.

— Мислиш ли, че някога така може да ти омръзна, че да поискаш да ме изпратиш обратно в Бостън? — попита тя, като зарови пръсти в косата му.

— Тогава ще бъдеш твърде стара, за да пътуваш — отвърна той и я целуна.

* * *

— О, господарке, никога не е имало по-красива булка! — възкликна Мемтаз, като плесна с ръце и се взря в огромното огледало.

Сара също погледна в огледалото и ахна. Не можеше да повярва, че жената, която я гледаше оттам, е самата тя. Беше облечена в копринена роба с дълги ръкави и високо деколте. Избродираната със златни цветя наметка бе обшита по краищата със злато, и пристегнатата с колан от същата материя. Диамантена тиара придържаше към копринен воал, също украсен със злато. По-дълъг воал, бе прикрепен към него. Обиците ѝ представляваха златни халки с огромни висящи перли. Над всичко това, Сара щеше да носи фередже от червено кадифе. То лежеше на леглото до нея, като ѝ напомняше, че след час щеше да стане новата *pashana* на Бурса.

— Толкова се радвам, че ще можеш да присъстваш на церемонията — обърна се Сара към Мемтаз.

Прислужницата кимна щастливо.

— Пашата покани всички да дойдат. А доктор Шакоз каза, че главният евнух също ще може да присъства за час-два.

— Това е добре — празненството нямаше да е пълно без Ахмед.

— Имате ли нужда от нещо друго? — попита Мемтаз.

— Не. Моля те, кажи на Козем, че съм готова.

Мемтаз излезе, за да доведе старата господарка, която щеше да придружи Сара до колата и след това до тронната зала, където Калид вече ги очакваше.

Пашата крачеше неспокойно напред-назад пред трона си, без да обръща внимание на множеството свои поданици, които чакаха да започне церемонията, на войниците и еничарите, които чакаха заповедите му, на главния евнух, който бе седнал на един стол до вратата. Поради нараняването му бе разрешено да стои седнал в присъствието на господаря му, което бе наистина голямо благоволение. Калид поглеждаше постоянно към вратата, през която щеше да влезе Сара.

Тя наистина се появи, както му се стори след цяла вечност, застанала гордо и царствено зад Козем, която също бе облечена в най-хубавите си дрехи. Той не откъсваше поглед от нея, докато тя се приближаваше към него и застана от едната му страна. Той ѝ се усмихна нежно, повдигна дългия ѝ воал и я погледна в лицето. В

същия момент от тълпата излезе Турхан ага и удари с алебардата си по пода.

Калид се извърна вбесен към него, като промърмори няколко проклетия на турски.

Турхан каза нещо на древен церемониален език, което Сара не можа да разбере, но в тълпата се понесе ропот, а Калид рязко се отдалечи от Сара и се насочи към струпаната до вратата тълпа.

— Какво има? — Сара се обърна към Козем, чието изражение бе спокойно. — Какво става?

— Някой се противопоставя на брака ви — отвърна с безизразен глас Козем. — Според нашия обичай церемонията трябва да се прекрати, докато оплакването не бъде разгледано и отхвърлено. Не може да има изключение дори за пашата.

Козем не изглеждаше изненадана от развоя, който бяха приели събитията.

Сара се вцепени от изумление, когато видя през вратата да влиза братовчед ѝ Джеймс. Докато тя гледаше, без да е в състояние да направи каквото и да било, Калид направи знак на двама войници, които веднага хванаха братовчед ѝ и го помъкнаха към вратата.

— Сара! — извика Джеймс, а гласът му се извиси над шума на тълпата. — Не трябва да се омъжваш за този човек!

— Хвърлете го в тъмницата! — изкрещя Калид и войниците веднага тръгнаха да изпълнят заповедта.

— Не можете да ме спрете! — извика Джеймс. — В американското посолство знаят, че съм тук! Дошъл съм да отведа Сара вкъщи!

ГЛАВА 13

Сара се втурна към Калид и го сграбчи за ръката.

— Ако го арестуващ и го хвърлиш в тъмницата, никога повече няма да ти проговоря! Искам да чуя какво има да каже.

Калид дръпна рязко ръката си, но направи знак на войниците да пуснат Джеймс. Той оправи палтото и вратовръзката си, без да отделя поглед от Сара.

— Изведете всички гости от залата! — нареди Калид на войниците си. — Днес няма да има сватба.

Изчакаха хората да излязат, след което Сара се обърна към братовчед си, като се опитваше с всички усилия да скрие тревогата си.

— Ще ми кажете ли какво точно става тук?

— Откакто изчезна от харема на султана, Сара, постоянно се опитвам да вляза в двореца и да те видя — започна бързо Джеймс. — Накрая изпратих писмо до пашата, а той ми отговори, че ще е зает в продължение на цял месец и не може да ме приеме.

Сара погледна смаяно Калид, но той избегна погледа ѝ. Изражението му бе мрачно.

— Тогава се опитах да подкупя някого, за да мога да вляза тайно в двореца, но когато *valide pashana* узнала за това, изпрати да ме повикат.

Калид се обърна и впи недоволен поглед в баба си.

— Тя ми каза, че си била отвлечена от бедуините и че пашата е тръгнал след тях, за да те спаси. Обеща ми, че ще ме уведоми за всичко, което се случи с теб.

Калид погледна с такава ярост старата жена, че всеки друг би се свил ужасен. Една вена на слепоочието му пулсираше бясно. Сара се приближи до Козем и пое ръката ѝ в своята, като хвърли убийствен поглед към Калид.

— Преди няколко дни получих бележка от нея, в която се казваше, че ти си в Бурса, жива и здрава си и се готвиш днес да се омъжиш за пашата — продължи Джеймс. — Тръгнах веднага и

пътувах до тук възможно най-бързо. Тази сутрин изпратих съобщение на пашата, с което го молах да се срещна незабавно с него. Той отказа да ме приеме.

Очите на Сара се изпълниха със сълзи на ярост. Не бе в състояние дори да погледне към Калид.

— И как влезе? — прошепна тя.

— Капитанът на войниците беше задължен по законите на честта да се подчини на обичая и да пусне всеки, който знае причина да се противопостави на сватбената церемония. Затова съм тук.

Сара отправи поглед към Турхан ага, който гледаше мрачно в земята. Дори и заради пашата не бе могъл да пренебрегне дълга си. Наистина беше честен човек.

— Джеймс, ще дойда след няколко минути — заяви спокойно Сара. — Козем, би ли се погрижила братовчед ми да се чувства удобно, докато ме чака? Бих искала да поговоря с Калид насаме.

Козем погледна Калид, който се обърна със спокоен глас към главния евнух.

— Ахмед, погрижи се желанията на Сара да бъдат изпълнени. Козем ще прави компания на нашия гост.

Когато останаха сами, Сара се обърна към Калид.

— Как можа да ми причиниш това? Как можа?

Той я изгледа студено, но не отговори нищо.

— Накара ме да си мисля, че семейството ми не се интересува от мен! Че съм изоставена на съдбата си! Ти ме излъга!

— Не те излъгах. Просто не ти казах за писмата на братовчед ти — проговори накрая той.

— То е едно и също! — Сара почувства, че в гърлото ѝ се надига ново ридание, и с всички сили се опита да го спре. — Когато ми каза, че не е необходимо да спя с теб като отплата за това, че те спасих от бедуините, си помислих, че си се променил. Когато ми каза, че съм свободна да се върна в Бостън, че предоставяш на мен избора дали да остана с теб, отново си помислих, че си се променил. Затова и се съгласих да се омъжа за теб. Приех, че си се научил да уважаваш чувствата и свободната воля на другите. Сега разбирам, че през цялото време си знаел, че Джеймс се е опитвал да се свърже с мен и дори не си ми казал. Не си се променил, Калид, просто си ми казал това, което си знаел, че искам да чуя!

Калид извърна поглед.

— Можеш ли да ми посочиш поне една причина да се държиш така? — настоя тя.

— Мислех си, че ако знаеш, че никой не те търси, тогава е по-голяма вероятността да останеш при мен — отвърна той с безизразен глас.

— С други думи, опитвал си се да елиминираш правото ми на избор.

Той не отрече.

— Калид, може би твърде много очаквам от някого, който е възпитан и отрасъл с мисълта, че стои над всички останали. Твоите желания не са единственото, което има значение. Аз също съм от значение. Известно ми е, че Джеймс е получил съобщение, че се намирам тук, а аз си помислих, че той изобщо не се интересува какво е станало с мен, защото не получих отговор.

— Кой е изпратил на братовчед ти съобщение, че се намиращ тук? Козем ли?

— Не намесвай Козем! Това е само между теб и мен! Става въпрос да ме уважаваш като свободно човешко същество и да не ме смяташ за твоя собственост. Как бих могла да се омъжа за някого, който ме приема като робиня?

Калид изглеждаше разтревожен.

— Какво искаш да кажеш?

— Казвам, че не мога да се омъжа за теб! — отвърна Сара, като вече не се стараеше да крие сълзите си. Свали тиарата от главата си и я постави на масата. — Заминавам с Джеймс.

— За какво говориш, по дяволите? — Калид сграбчи ръката ѝ. — Ти ме обичаш! Никога нямаше да ми се отдадеш, ако не ме обичаше. Как можеш дори да си помислиш да ме напуснеш?

— Не съм казала, че не те обичам. Казах, че няма да се омъжа за теб. Сега би ли ме пуснал?

Калид стисна ръката ѝ още по-силно.

— Какво ще направиш, Калид? — попита уморено Сара. — Ще ме хвърлиш в тъмницата или отново ще заповядаш да ме бичуват? Ще ми кажеш, че ще строиш рота войници и ще ги застреляш, ако не направя каквото искаш? Без значение какво ще направиш, не можеш да

ме принудиш да приема ролята на жена, с която лесно да можеш да си играеш, както очевидно искаш.

— Не това искам — отвърна той с горчивина, като заби пръсти в плътта ѝ.

— О, така ли?

— Не, Сара. Никой нормален мъж не може да те иска само заради секса, ти си нещо много повече. Разполагам с цял харем жени, които с нетърпение ще задоволят сексуалните ми желания, но съдбата е отредила да обичам единствено теб.

— Това е общото ни нещастие.

Усетил трепването ѝ, той я пусна рязко и Сара се олюля. Свали останалите бижута и ги сложи до тиарата.

— Наистина ли си отиваш?

Изглежда, Калид все още не можеше да повярва, че това се случва.

— Да. Ще отида в харема да се преоблека. Надявам се, че не си изгубил достойнството си дотам, че да накажеш Козем или да пречиш на бизнеса на братовчед ми, след като аз си отида. Те направиха това, което са мислили за правилно, и искрено се надявам, че когато се успокоиш, ще го разбереш.

Калид не каза нищо.

— Ще оставя всичко, което имам, в покоите си — заяви Сара, като сложи обиците на купчината бижута. — Искам да си тръгна както дойдох, без нищо.

— Но със спомените си — възрази той.

Тя се отдалечи от него, погледът ѝ бе замъглен от сълзи.

— Аз винаги ще бъда в мислите ти. Винаги ще те преследвам, Сара — каза той с натежал от мъка глас.

Американката се обърна и го погледна за последен път. В сватбените дрехи изглеждаше толкова красива!

— Не, няма. Но знам, че ще ти липсвам.

Сара излезе тичешком от стаята, а Калид остана загледан след нея, разтърсен до дъното на душата си.

* * *

— Значи той не те е насилвал да се омъжиш за него? — попита невярващо Джеймс.

— Не. Знам, че ти е трудно да го разбереш, Джеймс, но аз го обичам, макар че не мога да бъда съпругата, която иска той. В момента не го разбира, но след време, сигурна съм, ще проумее.

Джеймс я погледна с чувството, че изобщо не я познава. Двамата чакаха ескорта да ги изведе от двореца. Изпълнена с мъка, Сара си взе сбогом с Мемтаз и Козем. Обляното ѝ в сълзи лице беше тъжно, но непоколебимо.

— Но той те отвлече, Сара. Плати на султана за теб, упои те и те отвлече посред нощ!

— Точно така започна всичко, истина е. В началото бях не помалко бясна от теб. Но след като започнах да го опознавам... той може да е съвсем различен от това, което видях днес, Джеймс.

— Много е красив. Предполагам, че и това е оказало своето влияние за чувствата ти към него.

Сара изпусна дълбока въздишка.

— Ситуацията е... много сложна, Джеймс. Просто знам, че не мога да му простя за това, че не ми каза за опитите ти да ме намериш.

— Направил го е, защото не е искал да те загуби.

— Причините, поради които е постъпил по този начин, не го извиняват. Освен това има и много други неща, от които съм си мислила, че се е отказал, но сега виждам, че съм грешала. Веднъж заплаши, че ще заповяда да бичуват моята прислужница в палата, ако не направя нещо, което той искаше.

— Заплашил е да бичува прислужницата, за да накара *теб* да направиш нещо?

— Да.

— Просто не виждам как може да се върнеш в Бостън след всичко това и да продължиш стария си начин на живот — заяви Джеймс.

— Вероятно няма да мога. Твърде много преживях.

— Не съм сигурен дали все още имаш работа.

Сара го погледна изненадана. Дори не се бе замисляла за това.

— Скоро след като ти изчезна, писах на училищното ръководство, че... ще се забавиш неизвестно колко време. Те ми

отговориха, че ако се върнеш до началото на пролетта, все още могат да ти осигурят място.

Сара постави ръка на рамото му.

— Джеймс, благодаря ти за всичко, което направи за мен.

Той я потупа нежно по ръката.

— Беа толкова ще се радва да те види. Много се тревожеше за теб.

— Мисля, че е по-добре да не ѝ казваме за сватбата и за отношенията ми с Калид. Тя няма да ме разбере, а не искам да я разстройвам.

Джеймс кимна в знак на съгласие. В този момент на вратата се появи Турхан ага.

— Колата ви чака, за да ви откара на гарата, мис Сара. Следващият влак за Константинопол е след два часа.

— Благодаря, Турхан — двамата с Джеймс се изправиха на крака.

— Кажи сбогом на главния евнух от мен — обърна се Сара към Турхан.

— Ще го направя. — Той пое ръката ѝ и я целуна. — Ще липсвате на всички ни — добави той. — Много жени са идвали и са си отивали от харема, но никоя не е била като вас.

Сара му се усмихна.

— Какви хубави думи!

Турхан извади от джоба на туниката си някакъв предмет и ѝ го подаде.

— От Мемтаз.

Беше икона на руски светец, изработена много красиво и украсена по краищата с цветно стъкло.

— Мемтаз каза, че ще ви носи късмет — добави Турхан.

— Ще ми е необходим. — Сара пое иконата с благодарност.

Турхан кимна и отвори вратата към алеята, водеща извън двореца. Сара се огледа за последен път, стараейки се да запомни всичко. Никога нямаше да забрави това място и хората, с които се бе запознала тук.

— Джеймс, готова съм. — Той пое ръката ѝ и я изведе от двореца.

* * *

— Искаш ли чай, скъпа? — попита Беатрис. — Ще отида да ти донеса.

— Не съм инвалид, Беа. Сама ще си донеса. — Сара се изправи, приближи се до подвижната масичка за сервиране в гостната, наля си чай и се върна с порцелановата чашка на мястото си. Чувстваше се странно в старите си дрехи. Никога преди не бе осъзнавала колко много ограничават движенията ѝ, колко пристегнат е корсетът и колко неудобна е високата яка на роклята.

Дрехите в харема бяха много по-свободни, по-удобни и вече започваха да ѝ липсват.

— За какво мислиш, Сара? — попита Беатрис.

Сара не отговори.

— Не си мисли за нещата, които преживя, мила. Опитай се да не се връщаш постоянно към тях.

— Опитвам се.

Беа сложи захар в чая си и продължи тихо:

— Ако искаш да поговориш с някого, винаги съм готова да те изслушам.

— Благодаря.

— Искаш ли да се срещнеш с нашия свещеник? Тук наблизо има църква, сигурна съм, че преподобният Хастингс с удоволствие ще ти отдели време да те изслуша.

— Ще си помисля.

Между тях се настани неловка тишина.

— Изглеждаш толкова тъжна, скъпа — продължи след известно време Беа. — Бих искала да ти помогна.

— Ти ми помагаш само с присъствието си и като ми даваш подслон, докато си осигуря билет за връщане.

— Ужасно ли беше? — осмели се да попита накрая Беа, като за пръв път погледна Сара право в очите.

— Не, не беше.

— Но той не те ли... насили?

— Не.

— Но ти си била в харема, нали така?

— Да, но Калид не ме изнасили.

— Искаш да кажеш, че той не те е избрал за леглото си?

— Избра ме, но аз отидох с желание. — Ето, каза го най-накрая.

— О! Разбирам. — Беа силно се изчерви.

— Джеймс не ти е разказвал с подробности какво се случи с мен.

— Не.

— Аз го помолих да не го прави, но ти искаш да узнаеш. Тъкмо се готвех да се омъжа за пашата на Бурса, когато Джеймс ме откри.

— Да се омъжиш за него! — Беатрис бе смаяна.

— Да.

— Но как?

— На сватбена церемония. Но когато стана ясно, че бъдещият ми съпруг ме е оставил да си мисля, че Джеймс изобщо не се интересува какво е станало с мен, разбрах, че за нас няма бъдеще.

Беатрис не знаеше какво да отговори.

— Знам, че си шокирана, Беатрис. Както вече ти казах, не мислех да ти казвам нищо, но очевидно е, че ти проявяваш любопитство, пък и аз бих предпочела да знаеш точно как стоят нещата.

— Искаш ли да се върнеш при него?

— Всеки миг — отвърна тъжно Сара.

— Тогава защо не го направиш? — попита Беа, като истински изненада Сара.

— Защото нищо не се е променило. Мислех, че съм го накарала да види нещата и по друг начин, но съм сбъркала. Не мога да прекарам живота си с мъж, който ме смята за своя собственост, която може да бъде скрита, за да не му я отнеме някой.

— Всички тук разсъждават по този начин — отвърна примирено Беа. — Не си ли го научила?

— Да, така е. Той не можа да превъзмогне натрупаното през годините чувство за собственост към хората.

— Но ти го обичаш.

— Да — призна Сара. — Знам, че сигурно си шокирана от този факт, но е истина.

— Не съм човек, който има правото да раздава присъди — каза Беа, като се изправи. — Истина е, че не мога да свикна с живота тук, но съвсем не очаквам всички да се чувстват по същия начин. А сега позволи ми да проверя дали Листак е готова с вечерята.

Едва Беа бе излязла от стаята, когато вътре нахълта Джеймс. Веднага махна вратовръзката си и се отпрати към шкафа да си налее едно бренди.

— Страхувам се, че нося лоши новини — каза той, като си наля от кехлибареното питие.

— Какви?

— Не мога да ти резервирам билет за „Ориент Експрес“ поне още един месец.

— Защо?

— На двайсет и девети в Париж има някаква конференция. Дотогава всички места са резервирани. Ще трябва да почакаш.

Сара не отвърна нищо.

— Съжалявам, Сара. Знам, че да стоиш тук и да не правиш нищо друго, освен да мислиш за времето, прекарано в Двореца на орхидеята и да слушаш оплакванията на Беа, е особено мъчително.

— Всичко е наред. Сигурна съм, че Бостън все още ще си е на мястото, когато пристигна с месец закъснение.

— Освен това приближава лошото време — добави Джеймс. — През есента вали почти постоянно. Няма да имаш възможност да се разхождаш или да излизаш много.

— Мога да почета — предложи Сара. Джеймс се отпусна тежко на най-близкия стол.

— Ваканцията ти в Ориента не се оказа такава, каквато си мислеше, нали?

— Така е.

— Толкова съжалявам, Сара. Моя беше „блестящата“ идея да те изпратя в харема. Чувствам се отговорен за всичко, което ти се случи след това.

— Аз съм зряла жена, Джеймс. Мога сама да вземам решения и да си нося последствията.

— Съжаляваш ли?

— Не. Не мисля, че някога ще съжалявам, че съм се влюбила. Между нас не се получи, защото сме твърде различни, но чувствам, че докато съм жива, ще продължавам да го обичам.

— Толкова ли много означава той за теб?

— Да.

— В такъв случай, защо го напусна?

— Не знам, Джеймс. Не разбирам откъде добих тази сила. Той е много умен, а ме направи на глупачка. Не може да се промени, а аз не мога да живея с някой, който ме смята просто за вещ.

— Страхуваш се, че той ще те отхвърли след време? Мъжете от Изтока често постъпват така. Нали затова съществуват харемите, за да си осигуряват разнообразие.

— Не се страхувах от това, наистина. По свой собствен начин Калид ми е... верен.

— Тогава какво? Духовната пропаст между вас се оказа твърде дълбока, така ли?

— Мисля, че това е само една от причините. В края на краищата, неговата култура го е създала такъв, какъвто е.

В този момент на вратата се появи Беатрис.

— О, здравей, Джеймс. Не разбрах, че си се прибрал. Вечерята ще бъде сервирана след десет минути.

Сара и Джеймс се изправиха и я последваха в трапезарията.

* * *

— Изчезвай от погледа ми, стара жено, докато не съм заповядал да те наскат на парчета и да те сервират на еничарите за вечеря — заяви мрачно Калид, без да погледне Козем.

— Трябва да говоря с теб — отвърна упорито баба му, като махна с ръка на войниците, които стояха готови при най-малкия знак на Калид да я изхвърлят.

— Мисля, че вече каза достатъчно.

Козем седна до него и го потупа успокоително по ръката.

— Не всичко е загубено.

Внукът ѝ измърмори нещо под нос и отдръпна ръката си. Козем го погледна изпитателно и поклати глава. Калид имаше тридневна брада, ризата му, от която липсваха две копчета, беше отворена до кръста, а очите му бяха кръвясали от безсъние.

— Знам къде е тя — каза Козем.

— Аз също знам къде е. В къщата на братовчед си в Константинопол. Четирима от хората на Турхан наблюдават мястото през цялото време. Но това не означава, че тя ще се върне при мен.

— Мога да ти помогна.

— О, така ли? Както „помогна“ на нея да си отиде? Не те разбирам. Сигурно си си изгубила ума. Преди Сара да дойде тук, ти не говореше за нищо, за *нищо* друго, освен да се ожения и да те даря с наследник. Когато най-после имах възможност да го направя, какво ми стори? Продължавам да се чудя защо си още жива! Защо не заповядах да те екзекутират?

— Може би защото си твърде зает да измислиш начин как да върнеш Сара — отвърна направо Козем.

— Ако само се опиташ да ми четеш конско в този момент, ще наредя да те хвърлят в тъмницата — сопна се той.

Козем не отговори нищо. Внукът за пръв път се обърна и я погледна внимателно. Изражението му бе по-мрачно, откогато и да било. Очевидно приемаше много тежко факта, че Сара го напусна.

— Защо каза на братовчед й, че се е върнала? — попита тихо Калид.

— Тя заслужаваше да знае, че семейството й я търси. Наистина ли искаше да остане с теб само защото няма никакъв друг избор?

— Просто исках тя да остане! — избухна той. — Ти знаеше, че тя ще се разсърди, когато разбере, че скрих истината от нея. Какво си мислеше, че ще направи.

— Наистина не мислех, че Сара ще те напусне, Калид — отвърна тихо Козем. — Трябва да ми повярваш. Просто смятах, че ще се зарадва да види отново братовчед си. Наистина вярвах, че чувствата й към теб ще я задържат тук.

— И двамата я подценихме — отвърна той с горчивина.

— Така ли смяташ да стоиш тук? Няма ли да предприемеш нещо?

— Обмислям един план.

— И какъв е той?

— Все още не съм готов.

— Калид, такова бездействие не е характерно за теб. Когато Сара беше отвлечена от бедуините, само след десет минути ти се метна на коня и я последва.

— Когато беше отвлечена от бедуините, аз се тревожех за живота й и бях сигурен, че тя ще се зарадва да ме види. Сега ситуацията е съвсем различна.

— Но ти представляваш властта тук. Ти си пашата. Можеш да направиш всичко, което пожелаеш.

— И докъде ме доведе властническото ми държание? Да стоя тук отчаян и да водя този разговор с теб!

Козем замълча за момент.

— Кога си тръгва Сара?

— Още няколко седмици ще остане тук. Наредих на Турхан да подкупи продавача на билети на гарата, за да каже, че всички места за „Ориент Експрес“ са резервирани за един месец.

— Властническо държание ли каза? — повтори като на себе си Козем.

— Мога да заповядам да я арестуват, или да направя така, че паспортът ѝ да изчезне.

— Предполагам, че вече си обмислял подобна възможност.

— Да, но това няма да промени нищо. Сама трябва да вземе решение. Тя иска от мен да се държа като цивилизован човек, а не като тиранин.

— Проблемът е, че ти *наистина* си тиранин. И Сара щеше да умре от скука, ако се държеше като джентълмен. Тя само си мисли, че иска това от теб, но всъщност не е така.

— Ако Сара следваше зова на сърцето си, щеше да е тук, с мен.

— Как смяташ да я накараш да остане?

— Само да я държа в страната, няма да помогне — каза замислено Калид, като клатеше глава. — Смятам, че тя използва внезапното появяване на братовчед си като извинение, въпреки че сама не го осъзнава. Това, от което наистина се страхува, е да започне да води живот, който ѝ е напълно чужд. Тя ме обича, и докато аз съм при нея, се чувства сигурна, но аз не мога да бъда с нея всеки миг. Имам владения, които трябва да управлявам.

— Не че го правиш напоследък — отбеляза Козем.

— Ще се занимавам с управлението, когато разреши този въпрос.

— Значи мислиш, че ще я върнеш?

— Трябва да опитам.

— Тогава направи компромис. Кажй ѝ, че веднъж в годината ще я водиш да види семейството си, през зимните празници, които тя толкова много обича.

— По Коледа ли?

— Да, да. Един път в годината можеш да го позволиш. По това време тук е истинско мъртвило. Покажи ѝ, че не очакваш от нея да се отказва от всичко, за да е с теб, че не трябва да изоставя целия си минал живот, за да стане *pashana*.

Калид впи поглед в някаква невидима точка на стената, като обмисляше думите на старата жена.

— Винаги си бил арогантен, Калид. Приемаш, че за всяка жена е достатъчно само да те има. Ако Сара се ожени за теб и остане в Бурса, тя се отказва от всичко, а ти от нищо. За нея няма да остане и следа от предишния ѝ живот, а ти ще продължаваш да живееш както преди, не е ли така?

Калид извърна глава и я погледна, заинтересован от думите ѝ.

— Сара не е някаква дрънкулка, с която можеш да си поиграеш и после да захвърлиш, докато не ти се прииска пак да я вземеш.

— Говориш също като нея.

— Е, и аз понаучих нещичко. Освен да бъде твоя, Сара се нуждае и от цел в живота. Мисълта, че ще прекарва цялото си време като другите жени в харема, я ужасява.

— Мислил съм да ѝ предложа да организира училище в двореца — каза Калид.

— Чудесно! — Козем засия. — Защо не ѝ каза, преди тя да си тръгне?

— Предполагам, че бях много алчен и я исках само за себе си — призна той.

— Но ти току-що каза, че не можеш да бъдеш с нея всеки миг. Вече знаеш, че тя не е жена, която ще чака в хамама и ще сплита косата си, докато ти решиш да я повикаш. Позволи ѝ да се занимава с нещо. Позволи ѝ да ти помага. Винаги съм смятала, че си интелигентен мъж, Калид! Не би трябвало аз да ти казвам тези неща, а сам да се досетиш!

— Мислех само за това, което исках аз. Никоя друга жена не се нуждае от убеждаване, че аз съм най-доброто за нея.

— И никоя от тях не задържа интереса ти повече от трийсет секунди.

Калид се усмихна едва-едва и отклони поглед.

— Какво има?

— Майка ми винаги е била предизвикателство за баща ми и както изглежда, историята се повтаря.

— В много отношения ти приличаш на баща си, Калид. Той също не харесваше лесните завоевания.

Калид се наведе и я целуна по бузата. Баба му го погледна изненадана. Обикновено бе по-сдържан.

— Сега си върви и ме остави да помисля.

Тя покорно се изправи.

— Бабо? Благодаря ти — добави той.

Козем се усмихна вътрешно и се оттегли.

* * *

Сара разбра, че е бременна, три седмици след като напусна Двореца на орхидеята. Месечното ѝ неразположение не дойде, но първоначално тя го отдаде на напрежението от последвалите събития. Сега обаче гърдите ѝ бяха напрегнати и ѝ се повдигаше само от мисълта за храна. Не можеше повече да пренебрегва този факт, особено когато се опита да закопчее полата над блузата си и не успя.

Сара се отпусна тежко на леглото в стаята за гости на Джеймс. Осъзнаваше, че с това бебе щеше да ѝ е много трудно като неомъжена жена, но ликуваше.

Бебето на Калид! Тя носеше детето му! Сигурно се бе случило, когато се любиха за пръв път. А сега тя се връщаше във Викторианския Бостън с незаконно дете в утробата, дете на чуждестранен владетел, голямата любов на живота ѝ, когото тя никога повече нямаше да види.

Но въпреки това беше щастлива, много щастлива. Вероятно щеше да се наложи да живее в старата къща на баща си сама с детето си, но тя се чувстваше окрилена от надежда.

Реши да каже на Джеймс и Беатрис веднага.

На следващата вечер, по време на вечерята, Сара изчака да сервира десерта и след това се реши да съобщи новината.

— Има нещо, което мисля, че трябва да знаете. Джеймс и Беатрис я погледнаха с очакване.

— Бременна съм.

Джеймс затвори очи, а Беа така и не сложи в уста парчето лимонов сладкиш, което бе набола на вилицата си. При други

обстоятелства Сара щеше да избухне в смях при смаяните им физиономии.

— Точно от това се страхувах — промълви Джеймс.

Когато Беа си възвърна дар слово, успя само да прошепне:

— Какво смяташ да правиш?

— Ще го родя.

— В Бостън? — изпищя Беа.

— Така изглежда.

— Сара, това е направо самоубийство. Никога няма да си намериш друга работа. Моралът ти ще бъде поставен под въпрос, а училищното настоятелство никога няма да ти позволи да припариш до деца.

— В такъв случай ще се занимавам с нещо друго.

— Какво например? — осведоми се Джеймс.

— Не знам. Ще стана перачка или ще давам стаи под наем. Къщата на татко сега е моя. Има няколко излишни спални. А и татко ми остави доста пари. Няма да гладувам.

— Ами детето? — попита Беа.

— Какво за него?

— Скъпа, детето ще бъде отхвърлено от обществото.

— Защо? Защото е незаконно?

— Не само заради това. Няма ли то да бъде... с тъмна кожа?

— Беа! — извика предупредително Джеймс.

— Няма нищо, Джеймс. Убедена съм, че много пъти ще ми се наложи да го чувам. Да, Беа, детето може да е мургаво, както предположи ти, а може и да прилича на мен. Разбира се, отсега е невъзможно да се каже. Предпочитам то да изглежда като Калид, който е най-красивият мъж, когото някога съм срещала.

Беа замълча и заби поглед в чинията пред себе си. Джеймс се изправи, приближи се до Сара и я целуна.

— Толкова си смела, Сара. Възхищавам се на куража ти. Ще ми кажеш, ако мога да ти помогна с нещо, нали?

Сара кимна, а очите ѝ се напълниха със сълзи при окуражителните думи на братовчед ѝ. Джеймс излезе от стаята.

— Сара, не исках да кажа... — започна Беа.

— Знам какво искаше да кажеш, Беа, и те разбирам. Не се тревожи.

Беа рязко стана от стола и тичешком последва съпруга си. Сара отмести празната си чиния и отпи от кафето.

Разбираше, че у дома, в Бостън, всички ще реагират като Беа, трябваше да свиква. Странното бе, че не се страхуваше.

Детето на Калид заслужаваше всяка жертва от нейна страна.

ГЛАВА 14

— Имаш посетител, Сара — извика Джеймс.

Тя вдигна поглед от книгата, а очите ѝ се стрелнаха към вратата на всекидневната.

— Не — добави тихо Джеймс, — не е той.

Той отстъпи встрани, а зад него се появи Роксалена, която грейна в усмивка щом видя Сара.

— Моята приятелка американка! — извика театрално тя и се хвърли в прегръдките ѝ.

Сара се изправи и просълзена прегърна принцесата. Напоследък плачеше за щяло и нещяло, може би това се дължеше на състоянието ѝ. Джеймс се поклони леко.

— Останете колкото желаете, Ваше Величество. Дами, моля да ме извините. — Той излезе и затвори вратата след себе си.

— Братовчед ти си мисли, че и аз съм величество — усмихна се Роксалена и махна фереджето си.

Носеше небесносини копринени шалвари, сапфирено-синя блуза и колан, избродиран с перли и злато. На главата ѝ кокетно бе кацнала синя кадифена шапчица, обсипана с перли. Сара също се засмя.

— Толкова е хубаво да те видя отново! Как се измъкна от Топкапъ?

— Казах на баща ми, че ще отида на пазара при „Света София“ — отвърна Роксалена, като сгъна фереджето си и го постави на стола.

— И?

— И той изпрати Осман да ме придружава. — Роксалена намигна заговорнически.

— А къде е Осман? — усмихна се Сара.

— Долу на улицата, при колата.

Сара хвана Роксалена за ръката и я поведе към малкото канапе до прозореца.

— Как разбра, че съм тук?

— Турхан ага разказал на Осман какво се случило на сватбата ти — отвърна принцесата. — Нищо не разбирам, Сара. Отначало отчаяно се опитваш да избягаш от Калид, а после решаваш да се омъжиш за него!

— Права си, така е. Дълга история.

— Получи ли бележката ми, която ти изпратих чрез продавачката?

— Да, получих я. Можеш да си представиш колко много означаваше за мен да знам, че се опитваш да се свържеш с братовчед ми. Това ми даваше надежда.

— И така, как се съгласи да се омъжиш за Калид? Всъщност, ти изобщо съгласи ли се или той те принуди?

— Не, той не ме е принуждавал. Обичам го, Роксалена.

Върху лицето на принцесата плъзна многозначителна усмивка.

— Знаех си. Казах на Осман, че си се влюбила в пашата. Разбрах го, когато научих, че е тръгнал сам да те спасява от бедуините. Предполагах, че това ще се случи. Малко жени могат да устоят на неговия чар.

— Е, сега правя точно това. Устоявам му. Затова съм тук.

— Какво стана?

Сара накратко предаде събитията, които се бяха случили, след като се видяха за последен път с принцесата. Роксалена слушаше съсредоточено, като задаваше от време на време по някой въпрос.

— И не си получила никаква вест от него, откакто си напуснала двореца? — попита накрая тя.

Сара само поклати глава.

— А надяваше ли се?

— Не знам.

— Ако това ще ти помогне, ще ти кажа, че той е наредил един човек постоянно да наблюдава тази къща.

Сара я погледна смаяно.

— Какво?

— Турхан ага казал на Осман — потвърди Роксалена.

— Искаш да кажеш, че той ме следи?

— Да.

— Но какво си мисли Калид, че се готвя да правя?

— Може би, че ще си тръгнеш по-рано, отколкото предполага. Че няма да може да те спре — предположи Роксалена. — Знам и нещо друго. Калид наредил на Турхан да подкупи продавача на билети на гарата и когато братовчед ти Джеймс отиде да ти купи билет, да му каже, че няма свободни места поне още един месец.

— Какво?

— Но това не е истина. Искам да кажа, има места. Калид се опитва да те задържи тук.

— И успя — отвърна тихо Сара.

— Наистина ли си мислиш, че може просто да се върнеш в Съединените щати и да го забравиш? — попита Роксалена.

— Никога не бих могла да го забравя.

— Но въпреки това възнамеряваш да се върнеш вкъщи. Защо не останеш тук, при братовчед си?

— Не мога, Роксалена. Бременна съм.

Очите на Роксалена се разшириха.

— И Калид не знае? — прошепна тя.

— Не. Самата аз не знаех допреди няколко дни.

— Ако знае, че носиш детето му, никога няма да те пусне да си отидеш.

— Точно затова не трябва да узнае. Ако иска да ме последва, за да ме убеди да се върна при него, нека това да бъде заради мен, а не заради наследника си.

— Значи се надяваш, че той ще тръгне след теб? — Роксалена нетърпеливо се приведе към приятелката си.

Сара захапа неуверено долната си устна.

— Никога не съм си представяла, че един мъж може да ми липсва толкова много, Роксалена. Когато разбрах за опитите на братовчед ми да ме открие, реагирах твърде прибързано, но мисълта да изживея остатъка от живота си без Калид е направо непоносима.

— Тогава защо сама не се върнеш при него?

Устните на Сара се свиха в тънка, упорита линия.

— Не. Той трябва да ме иска достатъчно, за да проумее, че съм нужна, необходима. Не мога да се върна и той да продължава да се държи като преди. Ако се наложи сама да се грижа за себе си, поне ще имам детето.

— Толкова си смела! — възкликна Роксалена.

— Изобщо не се чувствам смела.

— И много упорита при това.

— Говориш също като Калид — усмихна се Сара.

— Знаех още от самото начало, че сте напълно подходящи един за друг — заяви Роксалена, като се разсмя.

В този момент на вратата на гостната се почука, след това влезе Листак, като се поклони почтително.

— Господарят ми иска да знае дали дамите биха желали нищо за пиене — каза тя, като скришом поглеждаше прекрасната принцеса. — Може би чай?

— Чай. Чудесно — отвърна Сара. Листак излезе, а Сара отбеляза шеговито:

— Тя е много впечатлена от теб.

В отговор Роксалена само изсумтя.

— Хората също много се впечатляват и от баща ми, а той е просто един измамник и лъжец.

— Не е признал, че ме е продал на Калид, нали? — Сара остана смаяна от острите думи на принцесата.

— Той се държеше така, като че ли всичко е станало без негово знание, като че ли главният евнух е действал не по негова заповед. О, как го мразя!

Сара сложи успокоително ръката си върху тази на Роксалена.

— Ще ми липсваш, когато се върна в Бостън.

— Може би един ден ще дойда да те видя — заяви загадъчно принцесата.

— Какво искаш да кажеш?

— Двамата с Осман правим някои планове — усмихна се лъчезарно тя.

— Да избягате от Топкапъ?

— Да избягаме изобщо от Империята.

— Как?

— Осман урежда да се прехвърли в Кипър и да си намери работа там. Ако успее, ще замина с него.

— Роксалена, способна ли си да се откажеш от всичко това? — каза Сара, като вдигна с един пръст копринения ръкав на принцесата. Подозираше, че Роксалена обича прекалено много красивите си бижута и дрехи.

— Мога да се откажа, и то на момента — отвърна твърдо принцесата. — В Топкапъ аз съм една затворничка, също като мъжете, които татко е хвърлил в тъмницата. Единствената разлика е, че съм облечена в красиви дрехи.

Сара се разсмя.

— В такъв случай ти пожелавам късмет.

В този момент Листак донесе подноса с чая и двете млади жени изчакаха прислужницата да сервира и да излезе от стаята, за да продължат разговора си.

* * *

— Кога точно тръгва влакът? — обърна се Калид към Турхан ага.

— В два следобед.

— Значи след ден и половина трябва да мине през планините на Гърция — продължи замислено Калид. — А на десетия да пристигне в Париж. Къде спира?

— На гара „Свети Лазар“. Сара има резервация в хотел „Делакроа“ за същата вечер.

— Господарю, съветвам ви да не правите това — каза Ахмед.

Калид обърна глава и погледна главния си евнух, който се бе възстановил от раната си, за която напомняше само превръзката през главата му. Доктор Шакоз бе настоял все още да не се маха.

— Не съм те питал за мнението ти.

— Но вие нямате никакви права във Франция! — продължи Ахмед. — Ако Сара ви се противопостави там, може да се наложи да отговоряте пред френското правителство!

— Французите няма да посмеят. Дължат на султана четири милиона франка — възрази мрачно Калид.

— Можете да предизвикате международен скандал! — заяви предупредително Турхан ага.

— Замълчи! — заповяда Калид. — Не съм забравил каква роля изигра, за да се провали сватбата ми.

— Просто си върших работата, господарю — отвърна тихо Турхан.

— Да, така беше. Можеш да си вървиш. И двамата.

След като двамата служители излязоха, Калид започна да крачи напред-назад със замислено изражение. Щеше да вземе по-ранен влак и да бъде в Париж, когато Сара пристигнеше.

* * *

— Защо да не спреш в Англия и да не посетиш леля Емили? — Джеймс наблюдаваше Сара, която сгъваше един шал и го слагаше в куфара.

— Вече съм си направила планове, Джеймс.

— Но тя пише — продължи Джеймс, като размаха пред лицето ѝ писмо — че можеш да хванеш кораб от Кале до Дувър и пътуването ще трае само един ден. Не си виждала сестрата на майка си, откакто бе на десет години. Не мислиш ли, че си струва да се отклониш от пътя си и да заздравиш една семейна връзка?

— Джеймс, наясно съм какво се опитваш да постигнеш. Благодаря ти за усилията и загрижеността, но наистина не е необходимо.

— За какво говориш?

— Сигурна съм, че си писал на леля Емили и си я питал дали бих могла да я посетя. Стараеш се да ми доставиш малко радост и го оценявам, но едва ли е прилично да се изтърся на една роднина, която не съм виждала от детството си.

— Защо не? Само за няколко дни? Не мислиш ли, че ще е добре да си починеш малко в Англия?

— Вече си починах тук.

— Тогава иди заради майка си. Емили бе нейната любима сестра, забрави ли?

— Защо за теб е толкова важно да отида? — попита Сара, като затвори куфара.

— Имаш нужда да бъдеш сред приятели, Сара — въздъхна Джеймс. — Двамата с Беа направихме всичко, което ни бе по силите, но да те гледаме как се измъчваш тук ден след ден, очаквайки всеки миг да се появи оня негодник и да слабееш все повече...

— Що се отнася до последната част, със сигурност положението ще се промени съвсем скоро — заяви сухо Сара.

— Забрави го.

— Лесно е да се каже, Джеймс.

— Тогава се върни при него! Не можеш да съществуваш просто така, ни жива, ни умряла. Освен това не е добре за бебето.

— Прекрасно знаеш защо не мога да се върна при него, Джеймс. Обсъждали сме го хиляди пъти. И да отида при леля Емили и да пия чай в спокойната ѝ английска градина, няма да промени нищо.

— Откъде знаеш? Може би ще се почувстваш по-добре. И не забравяй, че това може да е единствената ти възможност да посетиш леля Емили. Тя няма да стане по-млада, а откакто съпругът ѝ почина, рядко напуска Англия.

Сара го погледна, раздразнена, след това избухна в смях, като безпомощно поклати глава.

— Какво има? — Джеймс бе изумен.

— Ти си непоправим досадник, знаеш ли? Добре, ще отида в Дувър и ще посетя леля Емили.

Джеймс се ухили доволно.

— Предполагам в писмото си до нея не си ѝ казал за състоянието ми?

— Не, разбира се, че не. Писах само, че си прекарала чудесна ваканция тук и сега се връщаш в Бостън.

Сара кимна.

— Ще трябва да променя резервацията си. Вместо да остана в Париж ще се наложи да намеря транспорт до Кале.

— Аз ще се заема с това — каза бързо Джеймс и излезе от стаята, като си подсвиркуваше весело.

Сара се приближи до прозореца и се загледа в оживената улица, като се запита за кой ли път защо Калид не ѝ се обаждаше. Защо си правеше труда на наблюдава къщата, защо бе попречил на заминаването ѝ, ако не искаше да се свърже с нея? Дали пък Роксалена не бе сбъркала?

Никога нямаше да узнае. На следващата сутрин напускаше Турция и никога повече нямаше да види Калид.

* * *

— Ще ни пишеш ли често? — Беа попи влажните си очи с дантелената си носна кърпичка.

Останалите пътници се сбогуваха с роднините и приятелите си, а локомотивът нетърпеливо изпищя.

— Да, ще пиша — отвърна Сара.

— Толкова се тревожим за... знаеш за какво.

— За бебето, Беатрис. Можеш да го наречеш спокойно с истинското му име. — Сара се наведе и я целуна по бузата.

— И предай най-сърдечните ни поздрави на леля Емили — добави Джеймс.

— Добре.

— Изглеждаш много красива — каза Джеймс.

— Благодаря.

В напразен опит да повдигне духа си, Сара се бе впуснала по магазините и си бе купила хубав пътнически костюм от един магазин, обслужващ гости от Запада. Костюмът представляваше рокля на сиви и черни ивици с красив турнюр и широки поли. В тон с роклята вървеше прилепнало черно манто и сива шапка, украсена с гарванови пера и огромна черна панделка.

Само след два месеца единственото нещо от костюма, което щеше да ѝ става, бе шапката.

— Всички да се качват! — прозвуча силен вик.

Поканата беше повторена на френски, след това на турски. Последните пътници вече се качваха на влака. Свирката пронизително изпищя, локомотивът изпусна облак лютив дим.

— Трябва да тръгвам — каза Сара, като се отскубна от прегръдката на Джеймс.

Но той въпреки всичко я прегърна отново, в очите му блестяха сълзи.

— Ако имаш нужда от нещо... — повтори той за хиляден път, взирайки се изпитателно в лицето ѝ.

— Ще пиша, обещавам.

Беа на свой ред прегърна Сара за последен път, след което двамата с Джеймс отстъпиха крачка назад и наблюдаваха отстрани, докато Сара се качи по подвижната стълбичка, извърна се и им махна за сбогом. След това изчезна във вътрешността на влака.

— Чувствам се така, като че ли я изпращам към някаква неминуема беда — продума прегракнало Джеймс.

Беа не отговори нищо, изразът на лицето ѝ бе тъжен. По свой начин тя бе много привързана към Сара.

Двамата съпрузи останаха на перона, докато влакът се скри в далечината.

* * *

Калид огледа със задоволство луксозния президентски апартамент на хотел „Делакроа“. Трите стаи бяха украсени със свежи цветя, бутилка от най-скъпото шампанско се изстудяваше в сребърна кофичка с лед, а на страничната масичка бяха поставени две красиви кошници, пълни с плодове. Той погледна отражението си в огромното, украсено със златна рамка огледало и оправи жилетката на новия си костюм. Беше облечен по последна европейска мода, беше се приготвил да говори с най-добрия си британски акцент. Ако това не дадеше резултат, просто не виждаше какво друго би могъл да предприеме.

Погледна часовника на камината и се намръщи. Влакът, с който пътуваше Сара, трябваше да е пристигнал преди час, а хотелът се намираше съвсем близо до гарата. Беше помолил портиера да го уведоми, когато пристигне тя, но досега не бе получил никакво съобщение.

Калид излезе от апартамента и се отправи към асансьора. Огромният полилей, който осветяваше фойето пред апартамента, изчезна, когато асансьорът пое надолу.

Калид се приближи до рецепцията и се огледа наоколо, докато чакаше служителят да се появи. В задната част на фойето се виждаше масивно стълбище с парапет от орехово дърво. Дебелият червен килим и лампите „Тифани“ допълваха луксозната обстановка.

Калид удари с длан по звънеца. От една странична врата се появи служителят.

— С какво мога да ви помогна, господине? — попита той на френски с меко изразен марсилски акцент.

— Чакам госпожица Уулкът, която вече трябваше да е пристигнала. Можете ли да проверите? — заговори Калид на френски.

— Разбира се — отвърна служителят и отвори голямата книга за посетители, след това прехвърли купчина телеграми, които се намираха от другата му страна. — Ето!

— Какво е това?

— Мис Уулкът отмени резервацията си. Няма да пристигне днес.

— Какво искате да кажете? Вчера сутринта сам проверих и дежурният служител ми каза, че госпожицата трябва да е тук днес следобед!

— Сигурен съм, че за вчера информацията е била съвсем вярна, господине. Телеграмата получихме тази сутрин.

— Не знаете ли подробности?

— Страхувам се, че не.

Калид се извърна и хукна през фоайето навън.

— Мога ли да направя нещо друго за вас? — извика след него служителят на рецепцията.

Калид не му обърна внимание и излетя през вратата. Служителят изсумтя и затвори книгата. Чужденци! Какво ли не може да очаква човек от тях?

ГЛАВА 15

Калид стигна тичешком до преграденото с желязна решетка билетно гише на гарата „Свети Лазар“ и се обърна към продавача на изискан френски.

— Искам да получа сведения за една жена, пристигнала преди два часа с „Ориент Експрес“ от Константинопол.

— Съжалявам, господине, не даваме информация в коя посока пътуват пътниците ни.

Калид извади от джоба на жилетката си банкнота от двеста франка и я размаха пред носа на служителя. Последният я огледа преценяващо.

— Ще трябва да говорите с началник-гарата. Офисът му се намира зад онази арка.

Калид се затича в указаната му посока, като профучаваше покрай мъже и жени, облечени по последна европейска мода, покрай момчета, в кадифени якета и с меки шапки, покрай продавачи на фъстъци и сладолед и униформени носачи, които, изглежда, бяха навсякъде. Дочуваше далечния грохот и свистенето на пристигащ влак. Накрая стигна до офиса, почука на стъклената врата, на която беше написано *Maitre d'gare*, след което я отвори рязко. Началник-гарата тъкмо се бе заел с обяда си и при нахълтването на Калид вдигна стреснато поглед от хляба и сардините.

— Трябва ми спешно информация за пътничка, която е пристигнала днес с „Ориент Експрес“ — заяви властно Калид. — Продавачът на билети каза, че вие може да ми помогнете.

Началник-гарата остави чашата с бургундско и понечи да заговори. В същото време Калид извади банкнота от петстотин франка и я размаха пред него. Изражението на човека веднага се промени.

— Какво по-точно искате да знаете? — попита той, като пооправи смутено униформата си.

Калид обясни накратко всичко и началник-гарата извади книгата с имената на пасажерите и посоката, в която се бяха отправили.

Пръстът му се плъзна по една колона с имена и след малко служителят доволно кимна.

— Да, господине. Както сам казахте, дамата трябва да е пристигнала преди няколко часа. Най-малкото билетът е бил резервиран на нейно име и е бил използван.

— Но тя изобщо не пристигна в хотела!

Началник-гарата само сви рамене.

— Можете ли да ми кажете в кой вагон е била и кои портиери са ѝ взели багажа?

— Анри Дукло и Пиер Монтан.

— Повикайте ги тук. Ако е наела файтон или е отишла в друг хотел, може би е помолила някой от тях да ѝ помогне.

Началник-гарата примирено въздъхна. Калид извади още петстотин франка.

— Дукло е в другата смяна. Ако искате да се срещнете с него, ще трябва да го почакаете.

Калид кимна.

— Но Монтан мога да повикам още сега.

Калид отново кимна.

Началник-гарата излезе, а Калид започна да крачи неспокойно из малкото помещение, без изобщо да обръща внимание на окачените по стените разписания на влаковете и на нетърпимата миризма на чесън и сардини, която се носеше от недовършения обяд на чиновника.

Трябваше да намери Сара на всяка цена!

* * *

Когато Сара пристигна в Дувър, вече бе късна вечер, затова тя реши да прекара нощта в местната странноприемница „Скачащият елен“. Писмото на Джеймс едва ли щеше да пристигне при леля Емили по-бързо от нея самата и въпреки че беше телеграфирала, не можеше да бъде сигурна, че леля ѝ знае за посещението ѝ. Къщата ѝ се намираще в малко селце без телеграф, така че съобщението със сигурност щеше да се забави. Сара смяташе, че ще е много невъзпитано да пристигне посред нощ.

Стаята ѝ беше удобна, в нея гореше весел огън и въпреки че бе пропуснала вечерята, съдържателката на странноприемницата каза любезно, че може да ѝ приготви пай. Сара осъзна, че умира от глад, което беше съвсем естествено. Сутрин дори не можеше да си помисли за храна, но вечер ядеше с охота, но поради пътуването и гаденето бе пропуснала обяда на кораба. Сара топлеше краката си на огъня, когато на вратата се почука леко и влезе прислужницата с поднос, върху който бе поставена чиния, покрита със салфетка.

— По-добре ли се чувстваш, скъпа? — попита жената, когато забеляза, че Сара бе вдигнала крака върху стола.

Младата жена кимна. Беше чудесно отново да чува около себе си хората да говорят на родния ѝ език, макар и с кентски акцент, който понякога разбираше трудно.

— Видях те, когато пристигна тази вечер, изглеждаше съсипана, ако нямаш нищо против да се изразя така — добави прислужницата, като остави подноса на масата до камината. — Доста неприятно време имаме, нали? Дъжд, дъжд и пак дъжд, нищо, освен бури и порои тази есен. Освен това става и доста студено. Дълго ли беше пътуването?

— Да, пътувах с „Ориент Експрес“ от Турция, след това от Кале пристигнах в Дувър с кораб.

Прислужницата зацъка съчувствено с език, докато махаше салфетката от храната и наливаше ейл в една огромна чаша.

— Доста дълго си пътувала, миличка, нищо чудно че изглеждаш като изцедена. Въпреки това сега се чувстваш по-добре, нали?

— Да, така е. Храната мирише толкова хубаво.

— О, наистина, Алби приготвя най-вкусната храна в цялата област. Няма грешка! Хапни си, хапни си. Трябва да си възвърнеш малко цвета.

Сара започна да се храни и отпи от ейла. Прислужницата я наблюдаваше одобрително, скръстила зачервените си ръце над престилката, а милото ѝ лице бе озарено от усмивка.

— Не си англичанка, нали?

— Не, американка съм.

— Дълго ли си отсъствала от къщи?

— Няколко месеца.

— Сигурно ти е мъчно за Щатите.

— Не осъзнавах колко ми е мъчно, докато не слязох от кораба и не видях знаците, написани на английски. Почувствах го като... приветствие за добре дошла.

— О, сигурно, така и трябва да бъде. Аз никога не съм пътувала в чужбина. Ако човек е щастлив, където живее, той трябва да си остане там.

Сара остави бисквитата в чинията и се загледа през прозореца.

— Понякога си мисля, че щеше да бъде много по-добре, ако изобщо не бях напускала дома си — промълви тихо тя и за свой ужас, се разрида.

Прислужницата се приближи, приседна в края на леглото и потупа утешително ръката ѝ.

— Хайде, хайде, мис. Неприятности ли имате?

Сара кимна, а сълзите продължаваха да се стичат по лицето ѝ.

— Нещо свързано с пътуването ли?

— Да.

— Срећнала си някой мъж, предполагам.

— Как разбра? — удиви се Сара.

— Когато една хубава млада дама има неприятности, причината за това почти винаги се оказва някой мъж. Напуснала си го, така ли? В това ли е проблемът?

— Напуснах го, но има и още нещо. Бременна съм — отвърна Сара, хлипайки.

— Наистина си забъркала голяма каша — въздъхна прислужницата.

Сара изтри сълзите си с ръка, а другата жена ѝ подаде салфетката. Сара я пое, като се чудеше докъде още може да стигне падението ѝ. Започна да избухва в плач пред непознати! Прислужницата ѝ подаде чашата с ейл и Сара отпи голяма глътка, като затвори очи.

— Казвам се Етел — продължи прислужницата. — Тук съм слушала какво ли не, така че спокойно можеш да ми разкажеш всичко.

И Сара го направи, ридаейки и хлипайки непрекъснато.

— Значи си мислела, че той ще те последва — каза Етел покъсно, когато Сара отмести празната чиния и си взе една ябълка.

— В началото бях твърде разгневена, за да мисля за каквото и да било. Просто исках да се махна от него. Но след това той започна да

ми липсва ужасно и когато разбрах от Роксалена, че е наредил да наблюдават къщата на Джеймс, си помислих...

— Роксалена е принцесата, нали? — намеси се Етел.

— Да. Тя ми каза, че Калид е наредил нещата така, че да не мога да си купя билет, и аз си помислих, че той забавя тръгването ми, за да се срещне с мен...

— Но не го е направил.

— Не, не го направи. И ето ме сега тук, никога повече няма да го видя, а ще родя детето му и се чувствам толкова...

— Нещастна?

— Точно така. Много нещастна. Искам да кажа, много съм щастлива заради бебето, но мисълта, че трябва да изживея останалата част от живота си без него е непоносима. Разбираш ли?

Етел кимна.

— Но защо си дошла в Англия? Не си ли отиваш вкъщи?

— Искам да посетя леля си. Тя живее в Джилион Срейт. Колко път има до селото?

— Около две мили. Как се казва леля ти?

— Емили Хептън. Вдовица е. Беше омъжена за Джайлс Хептън, дърводелец. Той има магазин в Дувър.

— Познавах го. Често се спираше тук за чаша бира. Въпреки това никога не съм срещала жена му.

— Сега поддържа къщата и живее сама. Всички си мислехме, че леля ще се върне в Бостън, но тя предпочита да остане тук, където е живяла със съпруга си.

— Хората се приспособяват, миличка.

— Но сигурно е толкова самотна — въздъхна Сара, почувствала, че отново ще избухне в сълзи.

— Тогава ще е много щастлива да те види — каза Етел, като се изправи. — Аз трябва да слизам и да се захващам с миенето на съдовете, защото Алби ще има да ме хока. За тази нощ ти си единствената ни гостенка, но барът с часове е пълен с пиеси негодници и ще има цял куп чаши, които ще трябва да се измият.

— Да, да, разбира се, върши си работата. Достатъчно дълго те задържах.

Етел сложи едно дърво в огъня и взе подноса.

— За да ти е топло, на теб и на малкото — каза тя.

— В Турция беше толкова топло, че сега не мога да свикна със студа тук — каза Сара.

— Но Турция е много, много далеч оттук.

Сара въздъхна тъжно.

— Знаеш ли откъде мога да наема файтон утре сутринта?

— Съвсем наблизо има конюшня. Моето момче Хенри работи там — можеш да попиташ за него и да му кажеш, че аз те изпращам. Веднага ще се погрижи за теб.

Сара вдигна поглед към прислужницата и ѝ се усмихна.

— Благодаря ти за любезността и толкова съжалявам за... за... За сцената, която направих.

— Глупости! — възпротиви се Етел. — Не мисли за това. Сега преживяваш труден период. Сутринта ще ти направя хубава английска закуска и докато стане време да видиш леля си, ще се почувстваш много по-добре.

Сара кимна, като се опитваше да не мисли за закуската, тъй като сутринта изобщо нямаше да ѝ е до ядене. Когато вратата се затвори след Етел, стаята ѝ се стори прекалено празна. Сара положи глава на плюшената облегалка на стола и впери мрачен поглед в огъня.

* * *

— Кале? — Калид се втренчи невярващо в носача. — Какво искате да кажете с това, че е заминала за Кале?

Анри Дукло разпери безпомощно ръце.

— Точно каквото казах, господине. Американката, която описахте, помоли да ѝ уредим транспорт до Кале.

Калид бе смаян и озадачен. Защо се бе насочила натам, когато можеше да отплува за Бостън направо оттук?

— Тя каза ли нещо друго? — попита Калид.

— Дамата попита по кое време има кораб от Кале до Дувър.

— Защо не казахте веднага! Тя е отишла в Дувър!

Дукло сви рамене.

— Възможно е.

Калид хвърли на мъжа гневен поглед. Ако някой от тези французи отново свиеше рамене по този вбесяващ начин, щеше да

получи силен удар в корема.

— Тя каза ли защо отива там? — осведоми се Калид.

— Дамата не спомена нищо.

Калид насочи поглед към началник-гарата, който наблюдаваше сцената с безстрастно изражение. На него вече му бе платено. Калид подаде на Дукло банкнота от двеста франка и благодари. След това излезе от офиса и махна на един файтон, който стоеше пред гарата.

— Откарайте ме на пристанището.

Отне му още два часа и доста бакшиши, докато установи със сигурност, че Сара наистина е заминала за Дувър. Той си купи билет и се качи на кораба. Впил поглед в пенливите вълни, замисли какво да прави нататък.

Беше пропътувал няколко страни по следите на Сара, две нощи изобщо не беше мигвал и бе похарчил безбожна сума пари. Ако я намереше, дори не бе сигурен, че Сара ще поиска да го изслуша, а междувреме собствена му страна оставаше без владетел. Беше тръгнал съвсем сам, против волята на баба си и най-близките си съветници. Но сега беше смъртно изморен и ядосан. Ако трябваше да си признае истината, беше му омръзнало да го смятат за обикновен гражданин. Но сам бе избрал да пътува анонимно. В паспорта си имаше само обикновена снимка, бе облечен в най-прости дрехи. Само дивото му желание отново да види Сара го спря да не се обърне и да си отиде вкъщи.

Калид впи поглед в далечината, светлината постепенно отстъпваше на полумрака, а сивите облаци се сливаха с морския хоризонт, който също изглеждаше сив. Там се намираше Англия, която той добре си спомняше.

Надяваше се Сара да е там.

* * *

— Скъпа, така ме изненада! — възкликна Емили Хептън, като целуна Сара по двете бузи. — Когато не чух нищо повече от Джеймс, си помислих, че изобщо няма да дойдеш. Как пътува?

— Наех файтон в една конюшня в Дувър. Кочияшът ме остави в края на улицата.

— Тогава сигурно цялата си се измокрила. Хайде да свалим тези дрехи от теб. — Емили окачи мантото на Сара и другите ѝ дрехи на една закачалка до вратата, а след това я поведе към уютната всекидневна.

Все още валеше, а вятърът духаше в стрехите на малката къща. Двете жени седнаха пред камината. Една котка на сиви ивици се потърка в краката на Емили, след което бързо се стрелна в коридора.

— Саманта е малко срамежлива с непознати — каза Емили, като се усмихна. — Но скоро ще се промъкне тук, за да те погледне отново.

Това развесели Сара и тя сърдечно се разсмя.

— А сега ми позволи аз да те погледна. Не съм те виждала... колко време стана? — зачуди се Емили.

— Десет години.

— Да, така е. Превърнала си се в много хубава жена.

— А ти изобщо не си се променила.

— Да се говорят лъжи, е грях, дете.

— Не говоря лъжи. Изглеждаш точно така, както си те спомням. Спомням си и тази брошка, с формата на камея.

Емили посегна и погали с обич брошката.

— Да. Брошката на баба Гибсън. Винаги я нося.

Емили беше облечена в скромна тъмносиня рокля, която ѝ отиваше много. Сивеещата ѝ червеникава коса беше вдигната на хлабав кок, закрепен с две черни фиби.

— Какво ще кажеш да пийнем малко чай? — попита Емили. — Вече запалих печката, за да приготвя обяд, така че просто трябва да сложа чайника. След това можем да седнем и да си поговорим.

— Звучи чудесно.

Емили стана да сложи чайника, а Сара се огледа наоколо. По-голямата част от стаята се заемаше от камината с дъбова надстройка, върху която бяха наредени различни семейни реликви, дреболии и няколко снимки. Мебелировката бе стара и удобна, на гърба на всеки стол имаше ръчно изработени покривчици, на дивана покривката завършваше с ресни. Тапетите бяха в типично викториански стил на розово-бели ивици, украсени с огромни рози, на прозореца имаше тънки муселинени завеси, привързани през средата със златисти пискюли.

В този момент Емили се върна.

— Чаят ще е готов след няколко минути. Страхувам се, че съм заприличала твърде много на англичаните, що се отнася до чая. Държа да е специално от Цейлон или Китай и споря с продавачите за размера и цвета на листата.

— Тук всички правят така, нали? — попита Сара, а Емили се разсмя.

— Предполагам. Научих се от съпруга си.

Емили зае мястото си срещу Сара и отново хвана плетката си.

— Сега ми разкажи какво става в Бостън. И как прекара ваканцията си.

Сара ѝ разказа подробно последните новини за семейство Уулкът, като внимателно избегна онези моменти, които знаеше, че ще шокират леля Емили. Не ѝ разказа за времето, което прекара с Калид, като остави възрастната жена да си мисли, че единственото, което бе правила в Турция, бе да разглежда забележителности и да гостува на Джеймс и Беатрис. От време на време леля ѝ задаваше по някой въпрос, като стана няколко пъти, за да се погрижи за чая. Накрая Сара свърши разказа си, а Емили отново се изправи.

— Аз съм гладна, а ти, скъпа? Защо не дойдеш с мен в кухнята да видим какво можем да си приготвим?

Сара стана от мястото си и когато мина покрай леля си, възрастната жена сърдечно я прегърна.

— Не е ли прекрасно? Толкова ми липсваше цялото семейство и много се радвам, че реши да се отклониш малко от пътя си, за да ме видиш. Колко време ще останеш?

— Само тази вечер. Утре трябва да бъда на „Атлантик Стар“, който пътува за Бостън. Следващият параход е чак след месец.

— О, надявах се, че ще останеш поне няколко дни. Живея сама, откакто Джайлс почина.

— Имаме цялата вечер на разположение — отвърна мило Сара и последва Емили в кухнята.

* * *

Калид погледна отчаяно сивите стени на третата странноприемница, която посети за тази вечер, и въздъхна. Може би

имаше десет подобни заведения в този район и той изобщо нямаше представа в кое от тях е отседнала Сара. Не беше сигурен дали не се е качила на някой параход веднага след като е пристигнала в Дувър. Не беше много вероятно, тъй като бе пристигнала късно вечерта, но пък тя винаги успяваше да го изненада. Калид огледа групата мъже, събрали се да изпият по чаша бира. Съдържателят се приближи към него.

— Вие ли сте собственикът? — попита той. Мъжът кимна.

— Търся една американка, която може да се е отбивала при вас — заяви Калид. — Висока, русокоса, със светла кожа и сини очи. Виждали ли сте такава жена?

Собственикът само го измери с поглед и продължи да бърше плота на бара. Калид въздъхна примирено и извади от портфейла си банкнота с лика на кралица Виктория. Мъжът се обърна към една жена, която мина покрай Калид, като носеше две чаши ейл.

— Какво има?

— Този джентълмен иска да говори с теб — каза собственикът и изчезна зад една подвижна врата.

Етел изтри влажните си ръце в престилката. Измери с поглед непознатия — висок, строен, с мургава кожа, разкошна черна коса и пронизващи тъмнокафяви очи. Пристъпи крачка напред, след това се спря.

— Какво мога да направя за теб? — попита предпазливо тя.

— Търся една американка, която може да е спирала тук — започна Калид. Тъкмо понечи да извади още една банкнота от портфейла си, когато Етел го сръза:

— Прибери си парите!

Калид я погледна изненадан.

— Защо искаш да я видиш? — попита жената.

— Тя ми е годеница. Или по-скоро, беше.

— Тогава защо не е с теб?

— Това е дълга история.

— Сигурно.

— Скарахме се и тя ме напусна. Тръгнах след нея, за да си я върна.

Етел го измери с леден поглед. Калид прокара пръсти през косата си.

— Вижте какво, госпожо, изминах дълъг път и съм изморен. За мен е от изключително значение да намеря младата дама, но ако не желаете да ми помогнете, просто ми кажете. Нямам време за губене.

— Я по-спокойно, господинчо, ще ти помогна, разбира се. Искан само да се уверя, че няма да причините повече неприятности на Сара.

Калид светкавично сграбчи ръката ѝ.

— Познавате Сара?

— Тя беше тук.

— Къде е сега? — настоя Калид, като се огледа неспокойно наоколо.

— Бъди спокоен, не се крие в килера — отвърна сухо Етел.

— Кажи ми!

— Спри да крещиш, иначе току-виж се появила Алби и ще ти даде да разбереш! — срязва го Етел.

Калид я пусна.

— Така е по-добре. — Етел потърка мястото, където я бе стиснал.

— Ти наистина ли си крал или нещо такова?

— Или нещо такова.

— Е, това няма кой знае какво значение тук.

— Разбирам.

— Ако искаш да ти кажа нещо за Сара, ще трябва да се отнасяш с мен с уважение — заяви Етел, като кръстоса ръце пред гърди, наслаждавайки се на моментната си власт.

Отначало Калид я погледна недоумяващо, след това хвърли в смут всички посетители на „Скачащия елен“, като се отпусна на едно коляно и сведе глава.

— Моля те, кажи ми къде е Сара — помоли тихо той.

— Ей, какво става там, Етел? — провикна се Алби, която бе влязла от задното помещение и гледаше Калид така, като че ли младият мъж си бе изгубил ума.

— Хайде, стани, синко, стани. — Етел се почувства страшно неудобно. Не бе очаквала той да реагира така.

Калид се изправи, без да я изпуска от поглед. Тя въздъхна и се предаде.

— Сара отиде да види леля си в Джилион Стрейт.

— Къде е това? — извика Калид през рамо, тъй като вече се бе отправил към вратата.

— На около миля-две оттук. Може да попиташ всекиго.

— Къде мога да наема кон?

— Малко по-надолу има конюшня. Там работи синът ми Хенри. Той сигурно е откарал твоята дама до мисис Хептън. Попитай за него.

Калид се обърна бързо, втурна се обратно към Етел, сграбчи я в прегръдките си и залепи на устните ѝ звучна целувка. Когато я пусна, тя се олюля. Беше зашеметена от изненада.

— Благодаря, благодаря. Никога няма да те забравя. Как беше името — Хептън?

— Точно така.

Калид направо излетя през вратата, като остави всички в странноприемницата да зяпат изумени след него.

— Кой, по дяволите, беше този? — осведоми се Алби.

— Просто влюбен младеж — отвърна Етел, като докосна леко устните си.

* * *

Емили топлеше вода, за да измие съдовете от закуската, когато котката ѝ се стрелна от кухнята в гостната. Емили попи с ръкав очите си и отиде да види кой идваше към къщата. След като Сара си тръгна, тя често избухваше в плач, затова много не ѝ се искаше да посреща други посетители. Но когато отвори вратата, пред нея застана най-красивият и екзотичен мъж, когото бе виждала някога.

— С какво мога да ви помогна? — попита тя, като се чудеше дали не се е сдобила с нови съседи от Индия или от Изтока.

— Търся Сара Уулкът — заяви направо непознатият.

— Аз... аз съм леля ѝ — отвърна изненадана Емили.

— Мога ли да говоря с нея?

— Тя не е тук. Тръгна преди около час, за да се върне в Америка.

Пак я беше изпуснал! Отчаян, Калид удари силно с юмрук по входната врата. Емили изпищя и се опита да се скрие в къщата, но Калид я улови и я обърна с лице към себе си.

— От кое пристанище ще тръгне? Как се казва корабът? — извика той, като я държеше здраво.

Емили примигна и се отпусна в ръцете му. Беше пребледняла като платно. Калид я вдигна и я внесе вътре, проклинайки нетърпението си, което бе причина за уплахата ѝ. Сега жената можеше да припадне, преди да му даде толкова необходимата му информация.

Калид я сложи внимателно на дивана и бързо разтърка китките ѝ, като изчака лицето ѝ отново да възвърне цвета си.

— Няма да сторя нищо лошо на племенницата ви, мисис Хептън. От много време я търся, затова се ядосах, че отново я изпуснах, това е всичко.

— Какво искате от нея?

— Да я направя своя съпруга.

Очите на Емили се разшириха от изумление.

— Искате да се ожените за нея?

— Да. Тъкмо щяхме да го направим, когато се скарахме и тя ме напусна.

— Къде?

— В Турция.

— Сара не ми каза нищо за това.

— Мога да разбера защо го е направила, но това е истината. Не разполагам с много време, за да ви убедя, мисис Хептън. Предполагам, че корабът ѝ ще отплува скоро?

Емили го погледна и не отвърна нищо.

— Поне ми дайте шанс да поговоря с нея.

— Вие не сте англичанин? — попита неочаквано тя.

— Не, не съм.

— Но говорите с британски акцент.

— Учих няколко години тук. Моля ви, мисис Хептън!

— Как се срещнахте със Сара?

— Аз съм пашата на Бурса, една огромна област в Турция, която Сара посети. — Калид си представяше каква щеше да бъде реакцията на Сара, ако го чуеше да описва по такъв начин тяхната среща.

— И тя се е съгласила да се омъжи за вас?

— Да, да! Вие можете да проверите всичко това, като се обадите на братовчед ѝ Джеймс, но точно сега нямам време да ви обяснявам подробно.

Емили отново не каза нищо.

— Мисис Хептън, сам съм, не съм въоръжен и единственото нещо, което имам в момента, е взет под наем кон, който е завързан за едно дърво наблизко. Трябва да говоря със Сара. Ще ми кажете ли накъде се е отправила?

Настоятелната молба накрая я убеди, че човекът няма лоши намерения.

— Пристанището на Уелингтън Стрийт — каза тя. — Корабът се казва „Атлантик Стар“. Сара нае файтона на съседката, тъй като не искаше да я изпращам. Ако имате бърз кон, можете да успеете да я настигнете. Тръгна в девет часа, а корабът отплава в единайсет.

Калид пое ръката ѝ и я целуна, след това се втурна навън. Емили бавно го последва, наблюдавайки го как скача на коня и го подкарва в луд галоп.

Емили се облегна на рамката на вратата, чудейки се дали е постъпила правилно.

* * *

Сара стоеше на палубата на презокеанския кораб и гледаше шумната тълпа под себе си. Все още продължаваха да пристигат закъснели пътници, които се качваха по дървената стълба, помъкнали багажа си. Пристанът бе пълен с приятели и роднини, които се скупчваха близо до кораба, за да пожелаят успешен път на тези, които отплуваха. Зад двата огромни комина сирената изпищя. Сара се стресна и тъкмо се готвеше да се обърне и да влезе във вътрешността на кораба, когато забеляза някакъв човек, който се вряза в тълпата.

Сара се вгледа по-внимателно. Един конник, галопираше по пристана, а хората се отдръпваха и му правеха път, така че той пореше тълпата подобно на акула морската шир. Когато конникът се приближи, тя чу изненаданите викове на хората и видя смаяна как конят прескочи въжетата, които обграждаха натоварените стоки, и се приземи на дървената площадка пред кораба.

Пътниците се насъбраха до перилата, любопитни да узнаят причината за суматохата, а няколко моряка се затичаха към долната

палуба. Капитанът даде знак на един от подчинените си да слезе и да разбере какво става.

Един мъж от охраната се пресегна да хване коня за юздите, но не успя и цопна във водата. В този момент изпищя полицейска свирка, след миг се появиха и самите полицаи, като си проправяха път към кораба.

Очите на Сара се разшириха от изумление, когато позна ездача.
Беше Калид.

ГЛАВА 16

Сара започна да си проправя път към подвижното мостче. Сърцето ѝ бясно биеше в гърдите, в главата ѝ се блъскаха хиляди мисли. Калид бе хванат от двама полицаи, а трети държеше поводите на коня му.

— Сара! — извика той, опитвайки се да се освободи от ръцете на полицаите. — Сара, трябва да ме изслушаш! Обичам те и ще направя всичко, което искаш, за да останеш при мен!

— Познавате ли този човек, мис? — обърна се към нея капитанът.

Всички пътници я зяпаха любопитно, заинтригувани от внезапната поява на Калид.

— Да, познавам го.

— Сара, арестуват ме. Моля те, ела с мен до полицейското управление.

— Мога ли да поговоря с него?

Капитанът проследи с поглед двамата полицаи, които отвеждаха Калид. Помагаше им един британски моряк, тъй като Калид се съпротивляваше.

— Чакайте малко! — извика капитанът и полицаите спряха.

Той се приближи до Калид, като водеше и Сара със себе си.

— Калид, какво, за бога, правиш тук? — Сара бе смаяна от външния му вид и неколкодневната брада.

— Следвам те от Париж. Бях резервирал за нас хотелския апартамент, но когато ти не се появи, разбрах, че си тръгнала към Кале, а след това към Дувър. Говорих с леля ти. Тя ми каза къде мога да те намеря.

— Тя добре ли е? — попита Сара, представяйки си реакцията на Емили при появата на Калид. Знаеше колко упорит бе, когато искаше на всяка цена да постигне нещо.

— Мисля, че малко я изплаших.

— Аз пък мисля, че сигурно е получила апоплектичен удар.

— Вижте, не може ли да продължим този разговор в полицията?
— намеси се един от полицаите.

Капитанът погледна към Сара, която кимна утвърдително.

— Тогава предполагам, че няма да пътувате с нас? — попита той, като се усмихна.

— Не днес. Ще бъдете ли така любезен да свалите багажа ми от каюта 12 Б?

— Да, мис. Багажът ви ще бъде преместен в „Грийнхауз Стейшън“, ако искате, можете да презаверите билета си в офиса, пак там.

— Ще придружите ли задържания? — попита единият полицаи.

— Разбира се — отвърна примирено Сара. Малката група — Калид, Сара и полицаите — пое покрай пристана, а хората се отдръпваха, за да им сторят път. Някои възторжено изръкопляскаха. Качиха Калид в черна затворническа кола, а Сара последва най-близкия полицаи в полицейския файтон.

Когато пристигнаха в полицейското управление, Калид бе отведен някъде, а тя трябваше да чака няколко часа, докато се получат купища телеграми, които доказваха самоличността му. Обади се и от Скотланд Ярд, като предупреди местните власти, че ако продължат да задържат Калид, ще предизвикат международен скандал. Не след дълго Калид бе освободен. Сара бавно се изправи, когато той се приближи към нея, фиксирайки я с поглед.

— Ще останеш ли с мен?

— Калид, не можем да говорим тук.

— Защо не, по дяволите? Пропътувах половината свят, за да те откроя, и сега искам отговор.

— Не се опитвай да ми нареждаш какво да правя, Калид, или на момента ще разбереш, че пътуването ти е било напразно.

— Добре, добре, съжалявам. Опитвам се да се променя, но за това е нужно време. Не ми казвай, че искаш да се върнеш в Америка и никога повече да не ме видиш.

Сара не отговори нищо.

— Това ли искаш?

— Не.

— Сара, обичам те. Готов съм да направя всичко за теб, уверявам те че ще се променя. Само не ме напускай.

Калид докосна лицето ѝ, тя положи ръка върху неговата, а очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Значи никога няма да вземаш решения вместо мен?

— Вече не.

— Ако не съм съгласна с теб, ще мога да ти го кажа и ти няма да избухваш в необуздан гняв?

— Разбира се, няма да има гневни пристъпи — обеща тържествено той.

— И няма да се налага да бездействам, като стоя постоянно в харема?

— Не. Можеш да основеш свое училище в двореца. Искях да поговоря с теб за това, но ти изобщо не ми даде възможност.

— И моите роднини ще могат да ме посещават, когато пожелаят? Става дума за Джеймс и жена му.

— Могат да те посещават по всяко време. Нещо друго?

— Искам да освободиш Мемтаз.

— Дадено.

— Тя най-вероятно ще продължи да работи в двореца, но ще трябва да ѝ плащаш за това.

— Казах ти, че вече е уредено.

Застанали по средата на полицейското фоайе, двамата започнаха да привличат вниманието на околните.

— Хайде да отидем в най-близкия хотел — предложи Калид, като я прегърна през раменете.

Двамата излязоха на улицата и Калид веднага нае файтон. Сара облегна доверчиво глава на рамото му. Калид нае стая в най-хубавия хотел в Кент, „Саутингтън Армс“. Пиратската му външност събуди известно подозрение, но безупречният му оксфордски акцент убеди служителя на рецепцията, че този гост е от висока класа, особено когато изпрати телеграма до Турция и получи напълно задоволяващ го отговор.

Когато влязоха в стаята, Калид я грабна в прегръдките си.

— Толкова ми липсваше — промълви той, като я целуна страстно. — Само мисълта, че няма да съм в състояние да те спра, направо ме подлудяваше.

— Аз исках да ме спреш! Когато първоначалният ми гняв премина, бях съкрушена, като разбрах, че ти нямаш намерение да ме

последваш.

— Но аз те последвах! Наистина! Но винаги се оказвах на половин стъпка след теб.

— Сега вече това няма значение. Заедно сме и аз никога няма да те напусна.

Калид започна да съблича дрехите ѝ, като ги хвърляше небрежно на земята. Когато стигна до стегнатия корсет, погледна я с искрено смайване.

— Как можете вие, жените от Запада, да носите тези неща? — попита той. — Прилича ми на инструмент за мъчения.

— Прав си.

— Тогава защо го носите?

— За да имаме тънка талия.

— Ти и без него имаш тънка талия. — Той се наведе и отново я целуна.

— Ти не разбираш жените — въздъхна Сара, като зарови пръсти в косата му.

— Така е. — Калид леко я положи на леглото, легна до нея и я взе в прегръдките си.

— Така ужасно ми липсваше — прошепна Сара, като се притисна към него и затвори очи.

— Вече никога няма да се повтори.

Калид впи устни в нейните и двамата се отдадоха на страстта си.

* * *

— Защо наричат това Йоркширски пудинг? — Сара се обърна към Калид. — То не е пудинг, а вид питка.

— Защо британците променят всичко? — Калид наля вино в чашата ѝ. — Защо например наричат Magdalen College „Моудлин“ или пък Caius College „Кийз“? Те съсипват собствения си език.

— Сигурно не ти е било много лесно, когато си пристигнал за пръв път тук.

Калид само сви рамене.

— Майка ми ме бе научила на родния си език. Но местните изрази бяха тези, които едва не ми взеха здравето.

— Усвоил си обаче до съвършенство оксфордския акцент. Забелязах, че местните хора намират този факт доста впечатляващ.

— Англичаните придават голямо значение на условностите. Тук мястото ти в обществото се определя от начина, по който говориш. В моята страна хората са много по-открити.

— Да, веднага се познава кой е роб и кой е свободен — отвърна сухо Сара.

— Пак ли ще водим същия спор?

— Наистина, ли щеше да заповядаш да бичуват Мемтаз, когато не исках да изляза с теб на езда?

— Наистина няма как да знаеш — усмихна се предизвикателно той.

— Не мисля, че би го направил. Ти просто ме манипулираше, нали?

Калид продължи да се усмихва загадъчно. Тя го замери със салфетката, а той искрено се разсмя.

— Трябва да ти кажа нещо — заяви Сара.

— Сигурно искаш да въведе демокрация в Бурса и да превърна палата си в болница за бедните.

— Не е лоша идея, но не това имах предвид.

— Какво тогава?

— Спомняш ли си, че снощи говорихме за размера на талията ми?

— Аха. — Калид започна да маже с масло филия хляб.

— В бъдеще ще расте.

— Кое?

— Талията ми.

Калид изпусна ножа и се втренчи в нея.

— Сара...

— Да?

— Ти си...

— Бременна. Да, така е.

Той отмести подноса встрани, стана и коленичи в краката ѝ. Положи глава в скута ѝ, а тя започна да го милва по косата.

— Кога разбра?

— Малко преди да напусна Турция.

— И просто щеше да се върнеш в Бостън, без да ми кажеш нищо?

— Мислех, че не ме искаш.

— Синът ми щеше да израсне в Америка!

— Или дъщеря ти.

— Детето ще е момче.

— Откъде знаеш?

— Гадателката на Козем каза, че първото ми дете ще е момче — отвърна сериозно Калид.

— Гадателката на Козем? Е, щом източникът на информация е толкова сигурен, защо още сега не започнем да избираме мъжки имена?

— Както и да го наречеш, той ще е следващият паша на Бурса.

— Той ще бъде наш и това е най-важното.

— Обичам те, Сара.

— Дълго чаках да чуя тези думи.

— Ще ти ги повтарям всеки ден, докато съм жив.

— Аз също — отвърна Сара и се усмихна.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.